

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

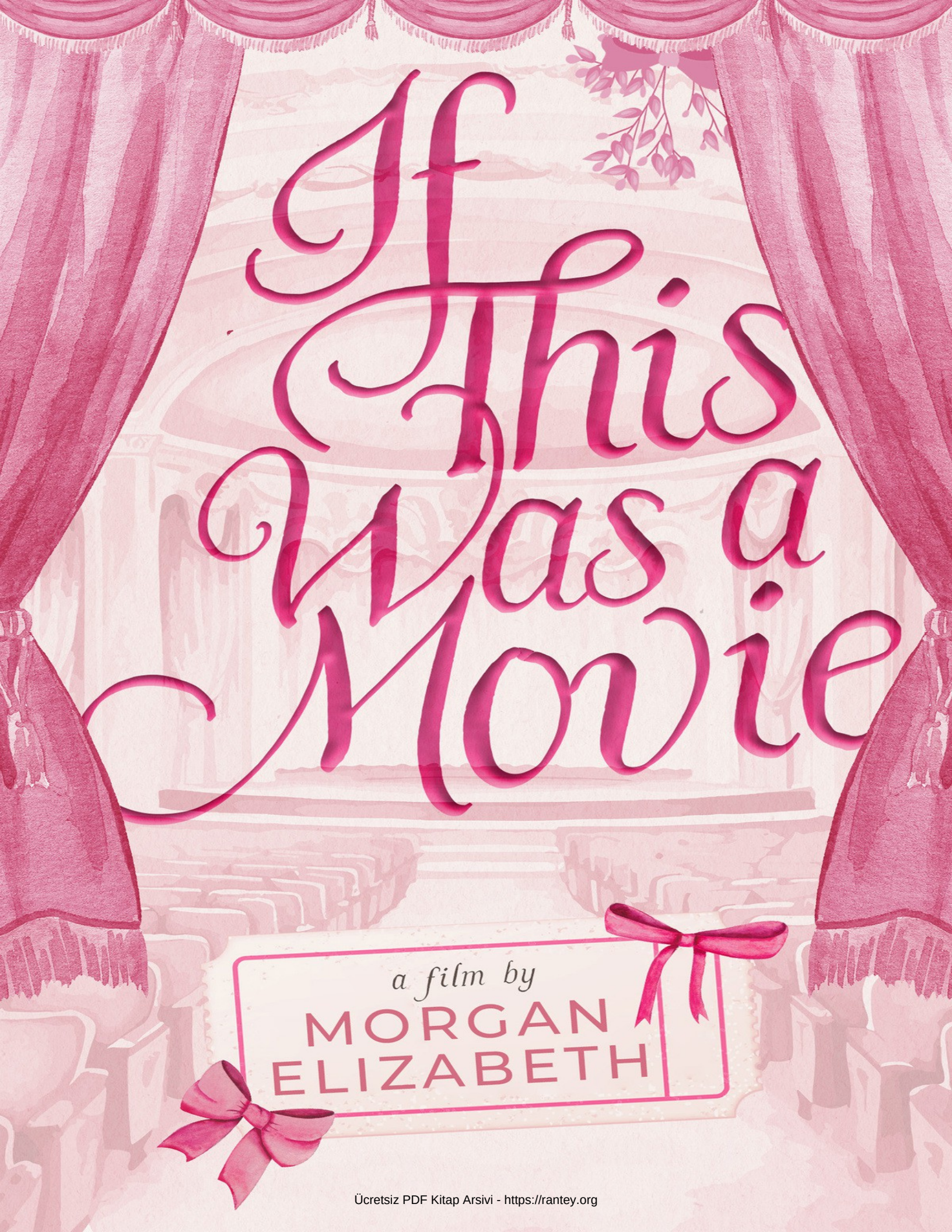
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

If This Was a Movie

a film by
**MORGAN
ELIZABETH**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

If This Was a Movie

EĞER BU BİR FILM OLSAYDI

EVERGREEN PARK

KİTAP 2

MORGAN ELIZABETH

Copyright © 2024 by Morgan Elizabeth

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Sonsuza dek mutlu olmayı sabırla bekleyen umutsuz
romantiklere.*

PLAYLIST

Nonsense (Holiday Remix) - Sabrina Carpenter

Last Christmas - Wham

The 1 - Taylor Swift

The Prophecy - Taylor
Swift

That's How You Know - Amy Adams

Tiny Dancer - Florence + the Machine

You Make it Feel Like Christmas - Gwen Stefani

Risk - Gracie Abrams

I Hate It Here -Taylor Swift

Invisible String - Taylor Swift Santa

Tell Me - Ariana Grande The Very

First Night - Taylor Swift Juno -

Sabrina Carpenter

The Alchemy - Taylor Swift

CONTENTS

[Morgan'dan bir not Bölüm](#)

[1](#)

Jules

[Bölüm 2](#)

Nate

[Bölüm 3](#)

Jules

[Bölüm 4](#)

Jules

[Bölüm 5](#)

Jules

[Bölüm 6](#)

Jules

[Bölüm 7](#)

Nate

[Bölüm 8](#)

Nate

[Bölüm 9](#)

Jules

[Bölüm 10](#)

Jules

[Bölüm 11](#)

Jules

[Bölüm 12](#)

Jules

[Bölüm 13](#)

Jules

[Bölüm 14](#)

Nate

[Bölüm 15](#)

Jules

[Bölüm 16](#)

Nate

[Bölüm 17](#)

Jules

[Bölüm 18](#)

Jules

[Bölüm 19](#)

Jules

[Bölüm 20](#)

Nate

[Bölüm 21](#)

Nate

[Bölüm 22](#)

Jules

[Bölüm 23](#)

Nate

[Bölüm 24](#)

Jules

[Bölüm 25](#)

Jules

[Bölüm 26](#)

Jules

[Bölüm 27](#)

Jules

[Bölüm 28](#)

Nate

[Bölüm 29](#)

Jules

[Bölüm 30](#)

Nate

[Bölüm 31](#)

Jules

[Bölüm 32](#)

Jules

[Bölüm 33](#)

Jules

[Bölüm 34](#)

Jules

[Bölüm 35](#)

Jules

[Bölüm 36](#)

Jules

[Bölüm 37](#)

Jules

[Bölüm 38](#)

Nate

[Bölüm 39](#)

Jules

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Morgan Elizabeth tarafından da](#)

A NOTE FROM MORGAN

Sevgili okuyucu,

On üç yıl önce, Anma Günü'nde bir arkadaşımın oda kiraladığı bir evdeki partiye gitmiştim. Erkek arkadaşımdan ayrılmıştım (bir e-posta yoluyla, biliyorum, korkunç bir insanım, ama aynı zamanda genç ve aptaldım) ve sonbaharda Florida'da bir staja gitmem gerekiyordu. Kendime şimdi çocukların *seksi kız yazı* dedikleri *yaza* girdiğimi, kaçamaklar yapmayı, seksi oğlanları öpmeyi ve kaçmadan önce hayatımı yaşamayı planladığımı söyledim.

O partide şimdiki kocamla tanıştım. Bir flip cup oyunu ve kendimi rahatsız hissetmeyeyim diye çok centilmence yerde oturduğu aptalca bir film izlediğimiz bir gece boyunca hayallerimin erkeğiyle tanıştığımıza karar verdim. Hayatım boyunca romantik komedileri seven biri olarak, tıpkı Jules gibi, çocukluğumdan beri o *anı* arıyordum. Bir adamı gördüğünüzde içinizin derinliklerinde bir yerde onun sizin için doğru kişi olduğunu *anladığınızı* ve bunu tam olarak açıklayamadığınızı o anı.

Bir boşanma çocuğu olarak ben de bunun asla gerçekleşmeyeceğinden, insanların kafalarında yarattıkları ama gerçekte var olmayan bir tür belirsiz fantezi olduğundan korktum.

Spoiler: Gerçektı.

İki yıl sonra evlendık ve tanıştığımız günden üç yıl sonra, en büyük oğlumuz Anma Günü'nde doğdu, bana sorarsanız evrenin bizim kaderımız olduğuna dair bir başka işareti. Ama o duyguyu hiç unutmadım, hem umut ve heyecan hem de bir tutam korku. Okuduğum ve hayran olduğum tüm film ve kitaplara mükemmel bir şekilde uyan çok özel ve her şeyi tüketen bir şey.

Sık sık tüm karakterlerimin içinde benden bir parça olduğunu söylerim.

-Tanıdığım tek beyin benim, bu yüzden başka kimseyi örnek alamam- ama Jules.... Jules tam bana göre. *İnanmak* isteyen, beyaz atlı prensin gelip onu alıp götürmesini bekleyen umutsuz bir romantik.

Umarım onun fırtınalı aşkını ve romantik komedi takıntılı kankamızla yaşadığı kaosu seversiniz: Onu kendim ve dışarıda yıldızların aynı hizaya gelmesini bekleyen diğer tüm umutsuz romantikler için yazmayı çok sevdim.

Bu kitap bekar bir baba/dadı tatil romantik komedisidir ve yaygın anksiyete, çocuk terki ve ebeveyn boşanmasından bahsetmektedir. Her zaman olduğu gibi, her şeyden önce kendinize iyi bakın. Okumak bizim mutlu yerimiz olmalı.

Seni aya ve Satürn'e kadar seviyorum,

-Morgan Elizabeth

ONE

JULES

"Bayan Jules! Tütümü bulamıyorum!"

Bağırış beni zıplatıyor, rimel çubuğumun ucunun gözüme batmasına neden oluyor ve ofisimi bitirmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu *bir kez daha* hatırlıyorum.

İç çekiyorum, gözlerim sulanırken gözlerimi kırıştırıyorum, siyah bir rimel lekesi neredeyse bitmek üzere olan makyajımı mahvediyor. "Çantanızı kontrol ettiniz mi?" Koşarak içeri giren sevimli ama bir o kadar da unutkan küçük kıza soruyorum.

"Henüz değil" demeden önce bir sessizlik oluyor ve muhtemelen tam da olması gereken yerde aradığı şeyi bulmak için koşmaya başlıyor.

Asistanım Claire bana gülerken iç çekip bir makyaj mendili alıyorum. Ona doğru ters ters bakıyorum, sonra o yanıma gelip benden makyaj mendilini alıyor ve tüm yüzümü yeniden yapmak zorunda kalmayayım diye dağınıklığı dikkatlice temizliyor.

"Bunu ben de yapabilirdim, biliyorsun," diyor. "Gina'nın yerini doldurabilirdim."

Fındıkkıran'ın kostümlü provasında Şeker Eriği Perisi'nin dublörlüğünü yapmak üzere bale kostümü içinde ayakta dururken inliyorum. "Evet, ama yarın beni terk ediyorsun ve bugünün amacı diğer çocukların

performans için işlerin nasıl gideceğini merak ediyorum. Eğer ikizler o zamana kadar iyileşmezse, ne yazık ki onların yerini ben alacağım."

Bir yıldan kısa bir süre önce kucağıma düşen Tanrı vergisi Claire, erkek arkadaşıyla birlikte ülkenin öbür ucuna taşınmak üzere yarın yola çıkıyor. Bir öğretmen ve asistanlık mülakatına geldi ve işi hemen kaptı, akıl sağlığımı korumak için ihtiyacım olan her şey gibi görünüyor. Onun bir maceraya atılacağı için ne kadar heyecanlansam da, işlerim hızla gelişirken onsuz nasıl çalışacağımı bilemiyorum.

"Seni terk etmiyorum, Jules! Beni kötü hissettirmeyi bırak," diyor hışımla.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Sadece şaka yaptığımı biliyorsun. Şu anda çok şey oluyor."

İki yıl önce en iyi arkadaşım Ava, benim ve arkadaşımız Harper'ın işlerine yardımcı olmak için bir güzellik yarışmasına katıldı ve bu hepimizin hayatını iyi yönde değiştirdi. Geçen yıl ise umutsuz romantik kalbim sonsuza dek kırıldı, bu yüzden işime gömülmeye, aşk ve romantizm hayallerini görmezden gelmeye karar verdim çünkü bunlar asla ve asla hayallerinizi gerçekleştirmez ve hayallerimdeki dans stüdyosunu kurmaya devam ettim.

Küçük bir dans stüdyosu ve bekleme alanı olarak başlayan proje, şu anda iki büyük stüdyo, ebeveynler için bir salon ve büyümeye müsait bir soyunma odasına sahip.

Çocukken dans dersleri alırken ve gelecekle ilgili hayaller kurarken hayal ettiğim her şey bu. Kendimi bildim bileli dans etsem de, hiçbir zaman büyük sahnelerde gösteri yapan bir prima balerin olmayacağımı biliyordum. Sadece kendimi kaybetme hissini seviyorum, zihnimde kimsenin dokunamayacağı gizli bir içerik ve güvenlik yerine sürükleniyorum.

Dırdırcı anne yok, her zaman hayal kırıklığına uğratan erkekler yok, beklentiler yok, gerçeklik yok.

Sadece ben, kendim ve müzik.

"Sadece yeşil odayı bitirmen gerekiyor Jules," diyor, ben makyajımın geri kalanını bitirirken masamın kenarına oturuyor. "Ve ofisini."

Haklı olduğunu bildiğim için yüksek sesle inliyorum.

İki yıl önce binayı satın alıp First Position'ı açtığımda, üç katlı binanın ilk katında sadece iki küçük stüdyo, ebeveynler için bir salon ve bir resepsiyon vardı, benim dairem ise en üst kattaydı.

Yavaş yavaş, her odayı hayallerimdeki stüdyoya dönüştürüyorum ama aynı zamanda sadece bir kişiyim ve stüdyo iyi gidiyor olsa da, benimle çalışanlara geçimlerini sağlayacak bir ücret ödemekten keyif alıyorum. Bununla birlikte, *çalışma kapısı* olan resmi bir ofis, başka bir stüdyo ve dansçılar için bir giyinme odası bitirmek için hala çalışıyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Sadece biraz daha para biriktirmem gerekiyor, sonra sırada o var."

Claire başını sallar ve gözlerini devirir.

"Kardeşimi aramama gerçekten izin vermelisin. Yardım etmeye fazlasıyla istekli olacağını biliyorum. Size aile indirimi bile sağlayabilirim."

"Ve bunu kendi başıma yapmak istediğimi biliyorsun. Yardıma ihtiyacım yok," diyorum ona, ilk defa değil.

"Bence annene bunu yapabileceğini fazlasıyla kanıtladın Jules. Sırf bir şeyi kanıtlamak için mücadele etmeye devam etmene gerek yok."

Zaten hiçbir zaman takdir etmeyecekti, Claire bunu yüksek sesle söylemiyor ama kelimeler yine de havada asılı kalıyor.

Büyükannem bana küçük bir miras bırakarak öldüğünde, annem bu mirası pratik bir şey için kullanmam için bana yalvardı, örneğin varlıklı bir mahallede güzel bir ev, seksi kız yürüyüşlerine çıkabileceğim ve zengin bir adamla karşılaşp onu benimle evlenmeye ikna edebileceğim bir ev.

Bunun yerine, First Position'ın doğduğu binayı satın aldım ve tek başıma oda oda yenileyerek zar zor geçinmeye çalıştım.

Annem bunu anlamıyor ve Claire neden yardım almayı reddettiğimi anlamıyor ama ben anlıyorum. Burası benim. Buranın her santimetresinde *benim* kanım, terim ve gözyaşlarımın olduğunu bilerek burayla gurur duyuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, gözyaşları ağır bastı.

Her gün bu mekâna girmeyi, her tahtanın döşenmesine yardım ettiğimi, demirbaşları seçtiğimi ve duvarları boyadığımı bilmeyi seviyorum. Bana en çok inanması gereken insanlar gözlerini devirip başarısız olacağımı söylerken bu harika, muhteşem şeyi tek başıma inşa ettiğimi bilmek.

"Demek istediğim, altı ay önce ilk önerdiğimde sana yardım etmesini isteseydin, her beş saniyede bir seni korkutan çocuklar olmazdı çünkü kızların hazırlanmak ve ısınmak için kendi yerleri olurdu." Haklı tabii ki. "Hatta bekar olduğu ve objektif olarak, kardeşim olduğu ve bu iğrenç olduğu için, oldukça yakışıklı olduğu için, seni kurak döneminden kurtaracak bir erkeğe bile sahip olabilirsin."

"Ben bir erkek aramıyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Oh, evet, evet, unuttum. Hayalindeki erkeği bir yıl önce buldun, onunla bir gece geçirdin, onun doğru kişi olduğuna karar verdin, ancak onun bir çöp parçası olduğunu öğrendin. Anladım. Bu mantıklı, bir pislikle tanışıyorsun ve hayatının geri kalanında tüm romantizmi dışlıyorsun. Mantık, anlıyor musun?"

Arkadaşıma ters ters bakıyorum. "İki geceydi, çok teşekkür ederim," diyorum.

Claire gülümsüyor ve ağzını açıyor ama sözü kesiliyor. "Bayan JULES!" diye bağırان başka bir kız ofisime girdi.

Bir kapı.

Kış resitalinden sonra ilk iş, lanet olası bir kapı alıp takacağım. Bir *nebze* huzur *bulacağım* işleri düzensiz yapmam kimin umurunda?

"Martina erik şekeri perisi olacağını söylüyor. gelecek yıl, ama yapacağımı söyledim ve-"

"Bunu gelecek yıl çözmeye ne dersiniz?" Claire sakın bir gülümsemeyle tartışan kızları ofisimden dışarı çıkarıyor. "Bu kararların bir kısmı resitalde göstereceğiniz performansa göre verilecek, o yüzden neden aşağıda Bayan Christine ile ısınmaya gitmiyorsunuz?" Claire ofisime dönüp iç çekerek kapıyı arkasından kapatmadan önce daha fazla mırıldanma oldu.

"Biliyor musun, eğer bu bir film olsaydı-" diye söze başlıyorum ama o sözümü kesiyor.

"Dur tahmin edeyim, dağınık bir ofiste bir kitap rafının üzerinde kramp girmektense bir grup seksi erkeğin saçını ve makyajını yapmasını mı tercih ederdin?"

Dönüp ona bakmadan önce rimel çubuğunu bir kez daha kirpiklerime yaklaşıtıyorum.

"Ne tür filmler izliyorsun?" diye soruyorum.

"İyi türden," diye gülümseyerek yanıtlıyor.

"Burası zengin bir milyarderin kapıyı kırıp bana dünyayı hak ettiğimi söyleyeceği ve sihirli bir şekilde tüm sorunlarımı çözeceği yer diyecektim."

Yüksek sesle gülüyor, bir kutu saç spreyi alıp sıkı topuzumu ıslatıyor ve gördüklerini onaylar gibi başını sallıyor.

Bugün bırakın tamamen süslenmeyi, bir dansçı kostümü bile giymemem gerekiyordu ama kış gösterimizin kostümlü provası var ve dansçılardan biri hasta olduğunu söyledi. Çocukların tam bir deneyim yaşamasını istiyorum ve kendimi aptalca bir şekilde Gina'nın yedeği olarak belirlediğimden, Claire topuzumu tamamlarken ben de pembe bir mayo ve tütü giyiyorum.

Bu, son zamanlarda yaşadığım bir dizi boktan şansın sadece bir başka anı: bir dansçının hastalanması (bu da şimdi önümüzdeki iki hafta boyunca tüm grupta devam eden bir hastalık mı yoksa tek seferlik bir hastalık mı olduğunu görmek için stres yapmam gerektiği anlamına geliyor), bu sabah dairemdeki sıcak suyun çalışmaması, çocukların alt kattaki lavabolardan birinin açılmadığını bildirmesi, annemin bir kez daha durmadan beni araması

Bana bir randevu ayarlaması, bu ay son stüdyoyu bitirmemde bana yardımcı olması gereken müteahhidin çifte rezervasyon yaptığını ve ertelemek zorunda kaldığını söylemesi ve tabii ki Claire'in ayrılması.

Bu son derece korkunç şanssızlık silsilesi neredeyse bir yıl önce başladı, bunu çok fazla düşünmeme izin verdiğimden değil. Bunun yerine kendimi iyi şeyleri düşünmeye zorluyorum: Ava'nın Jaime ile tanışması ve nişanlanması, Harper'ın Jeremy ile mutlu görünmesi, her ne kadar onun için ilk eş seçimim olmasa da, First Position'ın son derece iyi gitmesi ve-

Minnettar olduğum şeyleri sıralamaya devam edecek vaktim yokken bir ses bilinçli düşüncelerimi böldü ve elimi kaydırıp maskarayı kirpiklerimden göz kapağıma doğru kaydırmaya zorladı. En azından kendimi gözümden dürtmedim, değil mi?

"Allah kahretsin!" İnliyorum, başka bir makyaj mendili alıp katlayarak lekeyi tam olarak temizliyorum. Çınlama devam edince Claire'e dönüyorum. "Lütfen telefonunu kapatır mısın?"

Gözlerini deviriyor ve gülümsüyor. "Üzgünüm bebeğim, o senin telefonun."

Haklı tabii ki. Ava'nın geçen gün şarkıyı "Barbie Girl" olarak değiştirdiğini unutmuşum ve aslında çantamdan iğrenç bir şekilde çalan benim telefonum. İç çekerek maskarayı kapattıktan sonra telefonuma uzanıyorum ve ekranda tanımadığım bir numara görüyorum.

Daha fazla kötü haber verme. Lütfen Tanrım, daha fazla kötü haber olmasına izin verme.

Derin bir nefes alarak cevap düğmesinin üzerine geliyorum,
Ama bunu yapamadan başıma koca bir su damlası düşüyor, alnımdan burnuma doğru iniyor ve ardından bir tane daha geliyor.

"Ne-"

Ve sonra kıyamet kopar.

TWO

NATE

Şu anda Şükran Günü'nden iki gün sonra alışveriş merkezine gitmek yerine yapmak istediğim milyonlarca şey var ama ne yazık ki burada kalabalıkla savaşıyorum ve küçük bir eli tutuyorum.

En azından kız kardeşlerim Sloane ve Sutton'ı da yanımda sürükledim, çünkü tüm yıl boyunca bir alışveriş merkezini ziyaret etmek için en kötü hafta sonunda Noel Baba'yı görmeye gitme fikri bile Sloane'un hatasıydı.

"Bunun için senden nefret ediyorum," diye homurdanıyor Sloane.

Sophie çok uzun ve dolambaçlı bir kuyruğun arkasında durduğunda, düzinelerce ve düzinelerce ebeveyn, aşırı heyecanlı çocuklarıyla birlikte, annelerin çantalara tıktırdığı kabarık ceketler ve sarkık şapkalar giyerken, çocukları mükemmel bir şekilde koordine edilmiş kıyafetler içinde büyük adamın kucağına otururken, "Sana da," diye cevap veriyorum.

En azından Soph, aylar önce ona bu elbiseyi alan Claire sayesinde sevimli bir kıyafet giymiş oldu. Eylül ayında kabarık beyaz kenarlı parlak kırmızı elbiseyi bana verirken "*Noel fotoğrafları için mükemmel olacak!*" diye bağırmıştı.

Yine de şikayet edemem, çünkü iki yıl önce eski sevgilim ve Sophie'nin annesi bana artık annelik yapmak istemediğini ve tüm haklarını bana devrettiğini söylediğinde, tüm ailem yardıma koştu. Üç kız kardeşim ve annem bebek bakıcılığı için bir program oluşturdular çünkü bir müteahhit olarak bazen garip saatlerde çalışıyorum. Hatta en küçük kız kardeşim Claire, evimin arkasındaki küçük kulübeye taşındı ve Sophie konusunda tam zamanlı yardımcım oldu.

Artık kızım anaokulunda olduğu için, çoğunlukla sadece geç saatlere kadar çalışmam gereken gecelerde veya hafta sonlarında yardıma ihtiyacım oluyor, yani Claire'in erkek arkadaşı onu Kaliforniya'ya kadar takip etmesini istediğinde, Claire bu teklife balıklama atladı.

"Sophie, Noel Baba'dan ne isteyeceğini biliyor musun?" diye soruyor en büyük kız kardeşim Sloane, beş yaşındaki kızıma, onu yanına çekmek için bir elini kullanarak. Sophie büyüyor ama hâlâ Sloane'un karnına zar zor değiyor.

Sophie'nin bu sabah zar zor sakinleştirebildiğim sarı bukleleri, başını salladığında sallanıyor. "Hayır."

İç çekerek Evergreen Park Alışveriş Merkezi'nin tavanına bakıyor ve bir tür ilahi müdahale için dua ediyorum. Kalabalığa göğüs germek istemediğim için Kasım ayının ilk gününden beri Sophie'den bir Noel listesi rica ediyorum ama her seferinde eli boş dönüyor.

Ortanca kız kardeşim Sutton gülerek, "Bir an önce anlasan iyi olur, şapşal," diyor. "Noel Baba orada!" Sophie'nin elbisesiyle uyumlu parlak kırmızı takım elbiseli yaşlı adamı işaret ediyor.

"Çok heyecanlıyım!" Sophie zıplayarak her yere götürdüğü Ashlyn bebeğini sallıyor, ben de onunla dizime vurulmasından kaçmak zorunda kalıyorum.

Ashlyn, yaklaşık bir yıl önce kolunu kırduğında bir hevesle aldığım oyuncak bebek. O zamandan beri gözünün önünden ayırmıyor, her gün kıyafetini değiştiriyor ve "en iyi arkadaşına" bakmak için saçlarını özenle tarıyor. Kızım benim

Birini kaybetme ihtimaline karşı birkaç günde bir değiştirdiğim dört bebeğim var, böylece hepsi benzer şekilde giyilecek ve kutuda iki tane daha var.

Çocuğunuzun yaşamaya devam etmesinin nedeni olarak belirlediği bir oyuncak söz konusu olduğunda asla çok hazırlıklı olamazsınız.

On beş dakika daha sırada bekledikten sonra yeşil ve kırmızı giysili bir elf Sophie'nin elini tutuyor ve çok sahte, çok tiz bir kıkırdamayla onu Noel Baba'ya götürüyor.

"Bundan nefret ediyorum" diyorum kız kardeşlerime, kızımın bir yabancıнын kucağına tırmanışını izlerken. "Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü, küçük çocukların tamamen yabancı biri tarafından kucaklanmasına ve üzerine oturmasına izin vermek?"

Sloane, "Muhtemelen kapitalizm," diye yanıtlıyor ve ben de bu mantığı tartışmıyorum.

Bunun yerine, çalışanların ebeveynleri yönlendirdiği noktaya gidiyorum ve nihayet internette ne arayacağımı bilebilmek için etkileşimi dikkatle dinliyorum. Şansım yaver giderse, bu tamamen kafasında kurduğu bir şey olacak, örneğin evin içinde binebileceği ve sim sıçan pembe-mor bir tek boynuzlu at gibi.

"Senin adın ne?" Noel Baba soruyor ve Sophie genişçe gülümsüyor, cevap vermeden önce altta yeni kaybedilmiş bir diş boşluk bırakıyor.

"Sophie Donovan. Evergreen Park, New Jersey, 6 Auburn Avenue'de yaşıyorum," diyor ve ben bir iniltiyle elimi yüzümde gezdiriyorum.

Noel Baba yüksek sesle kıkırdıyor, telefon numaramı ve muhtemelen iyi bir önlem için sosyal güvenlik numaramı vermeden önce onu kesiyor. "Merak etme, tam olarak nerede olduğunu biliyorum, şimdi bana söylemene gerek yok!"

İşte benim Sophie'm: dünyayı umursamayan, önüne çıkan herkese ve her şeye güvenen, gürültücü, kendinden emin ve son derece arkadaş canlısı. Bu, her gün yürüdüğüm ince bir çizgi, ona kendini güvende tutmayı öğretmeye çalışırken en sevdiğim kişilik özelliğini elinden almamaya çalışıyorum. Eğer bu başka bir durum olsaydı, ona sessizce hatırlatırdım ki

Kendimiz ya da nerede yaşadığımız hakkında yabancılara açık bilgiler vermeyeceğiz, ancak bu Noel Baba ve bu muhtemelen büyüü bozacaktır.

Tekrar soruyorum, bu saçmalığın iyi bir fikir olduğuna kim karar verdi?

Yine de, yatmadan önce ona Noel Baba'nın kural değil istisna olduğunu hatırlatmayı kilometrelerce uzunluğundaki zihinsel listeme ekledim.

"Noel Baba'nın bu yıl sana ne getirmesini istiyorsun?"

Cevabın kolay ve ulaşılabilir bir şey olmasını umuyorum, Furby/Tickle Me Elmo/Eras Tour biletleri gibi imkansız bir şey değil, gerçi Sophie'nin evrenimin merkezi olduğunu düşünürsek, gerekirse Sophie için almanın bir yolunu bulabilirim.

Ama bir ay sonra oynamak bile istemeyeceği bir ıvır zıvır için perakende değerinin beş, on, on beş katını vermek konusunda endişelenmeme gerek yok. Hayır, çünkü benim tatlı, sevgi dolu, nazik beş yaşındaki kızım adamın gözlerinin içine bakıyor, Ashlyn bebeğini havaya kaldırıyor, bugün küçük pembe bale kostümü ve topuz yapılmış siyah saçlarıyla ve "Babamın gerçek hayattaki Ashlyn ile evlenmesini ve onu annem yapmasını istiyorum" diyor.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Hayır, söylemedi," diye fısıldıyor Sloane nefesinin altından ve Sutton bir kahkaha atıyor. Ama ikimizin de onu yanlış duymuş olma arzusu, Noel Baba'nın açıklama isteği üzerine Sophie'nin kendinden emin bir şekilde tekrarlamasıyla ortadan kalkıyor.

"Bunları nereden buluyor ki?" Sophie, gerçek olduğunda 'Ashlyn' ile yapmak istediği her şeyi Noel Baba'ya anlatırken nefesimin altında söylüyorum. "Ben kimseyle çıkmıyorum bile."

Sutton sesinde kendini beğenmişlikle, "Çünkü gizemli rüya kızına kendini fazla kaptırmışsın," diyor.

Geçen Şubat ayında Sophie uyuduktan sonra kız kardeşimle sarhoş olup ona yılbaşında tanıştığım ve tanıştıktan kısa bir süre sonra beni hayalet gibi terk eden kadın hakkında her şeyi anlattığım için ilk kez pişman

olmuyorum. İşte o zaman ona nasıl

Onunla geçirdiğim kısa süreye rağmen tarif edemeyeceğim bir bağ hissettim, onun benim olması gerektiğinden içten içe nasıl emindim ve işlerin nerede yanlış gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Rüya gibi bir kız mı?" Sloane soruyor, ilgisi tavan yapmış. "Ona aldırma, o deli," diyorum.

"Yılbaşında bir kızla tanışmış ve aşık olmuş ama bir hafta sonra randevusunu iptal edince kız onu engellemiş ve o zamandan beri kızdan haber alamamış."

"Neden iptal ettin?" Sloane soruyor, her iyi kız kardeşin yapacağı gibi sorunun bende olduğunu söylemeye her zaman hazır.

"Soph kolunu kırdı." Bu konuyu kapatmaları için dua ediyorum, gerçekten bu konuşmanın bitmesini istiyorum ama daha iyisini biliyorum.

"Bunu ona sen mi söyledin?"

Odağımı Sophie'den Sloane'a çevirmeden önce elimi yüzümde gezdiriyorum. Sutton bana bakıyor, şimdi ilgileniyor, muhtemelen bana bu soruyu sormayı düşünmediğini fark ediyor.

"Ona ailemle ilgili acil bir durum olduğunu söyledim."

"Ama kızınız kolunu kırdığı için değil."

Bir kez daha tavana bakıyorum ama ne yazık ki hayatın gizemlerinin cevapları henüz oraya yazılmamış. "Ona bir kızım olduğunu söylemedim."

Kız kardeşlerim patlamadan önce sessizlik oldu. "Seni lanet olası aptal!" Sutton bağılıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın, Nathan," diyor Sloane, tam adımı kullanarak. "Neden ona söylemedin!?"

"Çünkü ondan hoşlandım, tamam mı?" Sinirlenip sesimi alçaltarak söylüyorum. "Ondan çok hoşlandım ve bir çocuğum olduğunu yüzüne vurmak zorunda kalmadan bana bir şans vermesini istedim."

"Tanrım, Nathan, sen gerçekten çok ama çok aptalsın. Olanların bu olduğunu hiç düşündün mü? Evergreen Park küçük bir kasaba. Muhtemelen birkaç kişiye senin hakkında sorular sormuştur ve onlar da seni ve tüm dramını ona anlatmıştır."

Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemiştim. Sadece yaptığım ya da söylediğim bir şeyden rahatsız olduğunu ve net bir sınır koyarak numaramı engellediğini, böylece onunla bir daha iletişime geçemeyeceğimi varsaydım.

"Sence?" Birden zihnimin diğer olasılıkları görmesine izin vererek soruyorum. Ya Sophie'yi öğrendiyse ve en kötüsünü düşündüyse? Ya daha da fazla şey sakladığımı düşündüyse ve çok derine inmeden zararlarını azaltmaya karar verdiyse? Olayların bu noktaya gelmesine izin vererek büyük bir hata mı yapmıştım? "Mesajlarımın teslim edilmedi olarak işaretlenmeye başlamasından hemen öncesine kadar aramız iyiydi."

"Tanrım, bu toplum erkeklerin zeki, eve ekmek getiren, dünyayı yöneten kişiler olduğunu söylüyor ama biz kadınlar böyle bir mantıkla karşı karşıyayız. Evet, Nate. Bahse girerim her şey iyi ve güzeldi ve sonra bir çocuğunuz olduğu gibi hayati bir gerçeği atladığınızı öğrendi. Muhtemelen senin bir yalancı olduğuna karar verdi ya da daha da kötüsü, Sophie'nin annesini aldattığını düşündü!"

Hay sikeyim. Bu mantıklı *olurdu*, aylardır beni rahatsız eden bulmacanın potansiyel yeni bir parçası.

"Onu bulmalısın. En azından açıkla ki etrafta dolaşıp tüm Donovalıların pislik olduğunu düşünmesin."

Yüksek sesli bir *Ho! Ho! Ho! Ho!* diye bir ses konuşmamızı böldü ve ben de bunu kız kardeşlerimden ve uzun ve acı verici bir dayak olacağından emin olduğum şeyden uzaklaşmak için bir bahane olarak kullandım.

Elf onu bana geri verirken Sophie'nin elini tutuyorum ve bu tımarhaneden çıkmak için çıkışa doğru yürümeye başlamadan önce elli dolara mal olan boktan bir fotoğraf satın alabileceğim ve Sophie'nin bir şeker kamışı alabileceği büfeye götürüyorum. Aklım hâlâ kız kardeşlerimin ifşaatında, ama Sophie geniş, boşluk dolu gülümsemesi ve elindeki oyuncak bebeğiyle yanımda yürürken şimdi önümde daha acil bir sorun var.

"Hey, dostum..." Başlıyorum, buradan nereye gideceğimden emin değilim. Kızım hiçbir zaman hayatında bir anne figürü istediğini ima etmedi, annesinin alıştığı gibi her hafta sonu gelmeyeceğini fark ettikten sonra bile.

Bırakın evlenmeyi, biriyle çıktığımdan bile hiç bahsetmedi.

Bu da ~~nereden~~ çıktı şimdi?

Basit ve anlaşılır tutmaya karar verdim. "Sophie, Noel Baba'dan Noel için ne istedin?" Belki duymamış gibi yaparsam bana makul, gerçekten parayla satın alabileceğim bir şey verir. Belki de yanlış duymuşumdur - yaşılanıyorum ve-

"Ona gerçek hayattaki Ashlyn ile evlenmeni ve onu yeni annem yapmanı istediğimi söyledim."

Aman Tanrım.

"Ah, tatlım, bu..." Sloane telefonla konuşan bir pisliğin ona çarpmasını önlemek için biraz dönerek başladı. Sutton fotoğrafların basılmasını beklemek için geride kalmıştı. "Noel Baba'nın getirdiği şey tam olarak bu değil, biliyorsun. O oyuncak getirir, insan değil."

"Ashlyn bir oyuncak. Ben sadece Noel sihrini kullanmasını ve onu gerçek yapmasını istiyorum. O zaman babam onunla tanışıp ona aşık olabilir ve o da benim yeni annem olabilir. Düğünlerinde çiçekçi kız olabilirim ve bana nasıl dans edileceğini öğretebilir."

Bu açılışa atlıyorum, belki idare edebilirim diye düşünüyorum. "Noel için dans dersi ister misin?" diye sordum, ona bakıyor. Belki de gerçekten istediği budur ve- "Hayır," der başını hafifçe sallayarak. "I Ashlyn'i istiyorum."

"Yeni bir Ashlyn bebeği mi?" Başını bir kez daha salladı. "Ashlyn Dreamhouse mu?" Son çare olarak isteyeceğini düşündüğüm dev hediyeden bahsederek soruyorum. Elimde hiç

oturup üç gecemi bu kabusu titizlikle bir araya getirerek geçirmeyi arzuluyorum, ama gerekirse yaparım.

"Hayır, aptal. Ben *gerçek* bir Ashlyn istiyorum."

Çıkıştan çıkıp alışveriş merkezinin dışındaki soğuk Kasım havasına girdiğimizde, Sophie'yi kenara çekip önünde diz çöküyorum, ceketinin fermuarını çekmesine yardım ediyorum ve göz hizasına geliyorum. "Sophie, tatlım, bu yıl hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum. Noel Baba çocuklara oyuncak getirir, insan değil," diyorum ceketinin fermuarını çekerken, ses tonumu eşit ve nazik tutmaya çalışarak.

"Evet, ama sana bir eş getirecek. Bana söyledi."

Kesinlikle yapmadı, çünkü o adamın yüzünde benim hissettiğim paniğin aynısını gördüm ve sizi yönlendirmeye çalıştığını duydum.

"Sanırım sana sadece oyuncak getirdiğini söylemişti," diyorum. "Aubrey geçen yıl bir köpek yavrusu istemişti ve

köpek yavrusu." Audrey, Sophie'nin sınıfında istediği her şeyi elde eden şımarık bir çocuk. Hatta bizim evdeyken Sophie'nin bir annesi olmadığı konusunda ara sıra kaba çıkışlar yapıyor ve beş yaşındaki bir çocuğa çıkışmamak için kendimi zor tutuyorum. Onun iki ebeveyni olabilir ama annesi bana asılıyor ve her fırsatta çaktırmadan evlenme teklif ediyor.

"İnsan bir köpek yavrusu değildir Sophie," diyorum. Uzun bir süre bana bakıyor ve bir an için temize çıktığımı, söylediklerimi anladığını ve gerçek olarak kabul edeceğini düşünüyorum.

Ama sonra omuz silkiyor.

"Bilmiyorum ama olacak. Güven bana." Yenilgiye uğramış gibi duruyorum ve elimi ona uzatıyorum, ama bana bakmaya devam ediyor, küçük yüzü aniden sert ve metanetli, sanki söylediklerine inanmama gerçekten ihtiyacı varmış gibi. "Güven bana baba. Noel mucizeler içindir."

Kesinlikle bir mucizeye ihtiyacımız olacak, diye düşünüyorum kendi kendime, söz verdiğim lokantaya doğru yürümeye başlarken.

Noel Baba'dan sonra gideceğim. Ne yazık ki caddenin karşısına baktığımda kapalı olabileceğini görüyorum. Bir grup polis arabası ve bir itfaiye aracı yolu kesmiş, tanıdık yüzler bir binanın önündeki kaldırımında toplanmış. Bir an için ne olduğunu merak ediyorum, ta ki yoldan gelen bir su sesi gözüme çarpana ve bunun bir çeşit su borusu patlaması olduğunu anlayana kadar.

"Soph, yapmamız gerekebilir-" Yaklaşırken başladım. Ona bir blok ötedeki lokantaya gidemeyebileceğimizi ve eğer hala açıksa yolumuzu oraya çevirmek zorunda kalacağımızı söylemek üzereyim.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden kızım "Orada!" diye bağırarak ilerideki kaosu işaret etti ve fırladı.

THREE

NEW YEAR'S EVE, LAST YEAR

JULES

Eğer bu bir film olsaydı, hayallerimin erkeğinin kollarında uzanırken, çevresel görüşümde parlayan bir Noel ağacı ile bir kanepede rahat olurdum, kükreyen bir ateş beni ısıtırdı. Ya da belki kaotik, süslü bir partide giyinmiş, sarhoş olmuş ve yeni yılı şık bir şekilde karşılamaya hazırlanıyor olurduk.

Ama bu bir film değil, onun yerine yılbaşı gecemi yalnız geçireceğim. .

Benim hayatım sinemadan başka bir şey değil.

En iyi iki arkadaşım en iyi hayatlarını yaşıyorlar, Ava ve sevgilisi Jaime Kaliforniya'da Miss Americana yarışması adına çılgın bir partiye ev sahipliği yapıyor, Harper ise Jeremy ile şık bir iş partisinde. İkisinin de gece yarısı öpecekleri, yeni yıla aşkla başlayacakları biri var.

Ve ben buradayım.

Yalnız ve mutsuz ama bunu kimseye söyleyemeyecek kadar gururlu, eve gitmeden önce bir barda yemek yiyor ve erken yatabilmek için melatonin alıyorum. Yılbaşı gecesi yalnız olmak bir şey, ama gece yarısına kadar ayakta kalıp yeni bir yıla yalnız başlamak bambaşka bir şey.

"Hey, Donovan," ve BARMEN diyor, Kaldırma a
Soğuk bir rüzgar girerken elimi barın önüne doğru
uzatıyorum, tenimde dans ediyor ve tüylerimi diken diken
ediyor. "Hey, Tyler, nasıl gidiyor?" diye soruyor derin bir
ses.

Her kelimeyle daha da yakın.

"Yılbaşı gecesi çalışıyorum, o yüzden daha iyi olabilir."

Adam arkamdan gülüyor, bronzlaşmış eli ve gri kazağı
yanıma uzanmadan önce barmene erkeksi bir tokalaşma
yapmadan önce yaklaşıyor. Yalan söyleyip elini kontrol
etmediğimi söyleyemem, ellerinde birkaç küçük yara izi
ve nasır fark ettim, onlarla çalıştığını ve önemli bir
parmağında yüzük olmadığını ima ediyor.

Bar neredeyse boş, belki yarım düzine müşteri çeşitli
koltuklarda oturuyor, bu yüzden yanımdaki tabure
çekildiğinde biraz sıcıyorum, bacaklar yere sürtünüyor.

Uzun boylu bir adam yanıma yerleşiyor, bir bira sipariş
ediyor ve barmenle biraz saçmalıyor, bana dönmeden
önce kendisine uzatılan menüye bir göz atıyor.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyor. Çok kötü, aşırı
kullanılmış ve klişe bir cümle ama beni iki kez
düşünmeden yüksek sesle güldürüyor. "O kadar kötü, ha?"

"Harika değildi," diyorum onu içime
alırken. Çok sevimli.

Kış bastırmadan önce güneşte çok zaman geçirdiğini
haykıran açık kahverengi, neredeyse sarı saçları, bir tür
ürün yerine parmaklarıyla geriye doğru itilmiş, üzerinde
koyu gri bir kazak, bir çift yıpranmış kot pantolonla
eşleştirilmiş, gerçekten sevimli.

"Bu işte pek iyi değilim," diye itiraf ediyor,
yanaklarında hafif pembe bir kızarıklık var ve ben bunun
dışarıdaki soğuktan kaynaklandığını söylüyorum.

"Bütün bu şey?"

"Güzel bir kızla konuşuyorum." Gülümsüyor ve bu da iyi
bir şey. "Sanırım birinci adım ona adını söylemek,"
diyorum, flört etmenin eğlencesine kendimi bırakarak. En
iyi arkadaşım Ava, flörtün kraliçesidir.

Flört etmek. Yeterince sıkılırsa herkesle flört eder ve ben onun seviyesinde olmasam da bu yabancıyla flört etmekten kendimi alamıyorum. Zaten en iyi aşk filmleri de böyle başlar: Yalnız bir kadın barda bir adamla tanışır ve sonsuza kadar sürecek yolculukları başlar.

Annem her fırsatta bana çok fazla umutsuz romantik olduğumu, gerçekten ve gerçekten incinmeden önce biraz gerçekçiliğe ihtiyacım olduğunu söylüyor. Sadece yansıttığını biliyorum çünkü ben beş yaşındayken babam yarı yaşında biriyle yeni bir aile kurmak için bizi terk etti ve bir daha arkasına bakmadı. Bu onun gerçeklik kontrolüydü ve her fırsatta bana anlatır. Onun yeniden başlaması, bir erkeğe her şeyden çok istikrar, güvenlik ve statü için ihtiyacı olduğunu fark ettiği andı.

Ama ben gerçek, her şeyi tüketen, filmlere layık bir aşktan başka bir şey istemiyorum.

İliklerime kadar biliyorum, bir gün beni bulacak. "Nate,"

diyor, sıkmam için elini uzatarak. "Jules," I

Gülümse, alarak onunEl. Bu kaba ve Nasırlı, benimkinden çok daha büyük ve tokalaştıktan sonra bir an için gereğinden fazla tutuyor. "Evergreen Park'tan mısın?"

Başını sallıyor. "Evet, burada doğdum ve büyüdüm, hiç ayrılmadım. Bu kasabadan başka bir şey bilmiyorum."

"Güzel olmalı. Spring Hill'in birkaç kasaba ötesinde büyüdüm, her zaman tam bir kaos vardı. Buraya taşınmak güzel bir değişiklik oldu."

Rahat bir sessizliğe gömülmeden önce "Olmak için harika bir yer," diye onaylıyor.

Barmen Nate'e birasını getiriyor ve yemek siparişini alıyor. Tüm bu süre boyunca bu adamla nasıl rahatça ve rahatça konuşmaya devam edeceğimi anlamaya çalışıyorum. Karnım düğüm düğüm, midemde bir sürü kelebek uçuşuyor ve yılın en romantik gecelerinden birinde yalnız olduğum için de olabilir, ama bir şeyler hissediyorum.

Açıklayamadığım bir şey, kafamın içinde bir ses *bağırıyor, onunla konuş, onu tanı*.

Parmakları bir şeyin üzerinde gidip geliyor ve ben bakıyorum yaklaştı ve küçük bir kibrit kutusunu fark etmek için ona baktı. "Sigara içiyor musun?" Soruyorum, çünkü bu benim için bir anlaşma bozucu, bulaşmayacağım bir şey.

"Ne? Hayır," diye soruyor şaşkın bir kıkırdamayla.

Çenemi, elinde bir kibrit kutusunu evirip çevirdiği, açıp kapattığı, kıpırdanıp durduğu eline doğru eğiyorum.

"Hayır, sadece açıklanamaz bir şekilde gerginim ve ellerimi meşgul ediyor," diye itiraf ediyor, kibrit kutusunu bırakırken dudaklarında utangaç bir gülümseme.

Uzanıp alıyorum, şimdi kendim oynuyorum. "Gergin misin?"

"Tekrar söylüyorum güzel kız, sık sık yaptığım bir şey değil... Bu bir replik olabilir ama doğruyu söylüyorum. Kendimi kaptan köşkümün çok dışında hissediyorum."

Bir erkeğin gergin ve mahcup olması ama bunu maço bir aptal gibi göstermeye çalışmaması insanı rahatlatıyor. Bu yüzden ona geniş bir gülümseme veriyorum ve kibritleri cebime atıyorum.

"Eğer yardımı olacaksa, ben de bunu yapmıyorum. Benimle flört eden yakışıklı bir adamın yanına oturup ben de flört etmeye çalışıyorum."

Gülümsemesi sırtmaya dönüşüyor ve tüm yüzünü kaplıyor. "Öyle. Tamam, bana kendinden bahset" diyor Nate.

Kendim hakkında konuşmak zorunda kalma paniği başlamadan hemen önce buzları kırmak için bir yol bulmak zorunda kalmayacağım için rahatlıyorum.

"Sana kendimden bahsedeyim mi?" Kekeleyerek soruyorum. Başını sallıyor. "Peki, ne bilmek istiyorsun?"

"Ne paylaşmak istersen" diyor ama yüzümdeki endişeyi görmüş olmalı ki kıkırdıyor ve ekliyor: "Peki, eğlenmek için ne yaparsın?" diye soruyor ve ben nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum.

Eskiden eğlenmek için dans ederdim ve sanırım hala ediyorum ama artık bu bir iş, tüm iyi hobiler gibi. Eskiden el işi yapardım ama artık ne zamanım ne de zihinsel kapasitem var, bu yüzden samimiyetsiz geliyor. Ava ne kadar sık kitap tavsiye etse de, hiçbir zaman bir tane alacak istek, zaman veya enerji bulamıyorum.

"Film izliyorum." Bu cevap belli ki onu şaşırtıyor çünkü bir kahkaha atıyor, derin ve rahatlatıcı bir şey içimden geçip kemiklerime yerleşiyor, sanki olması gereken, kalması gereken yer orasıymış gibi. Ben de ona gülümsüyorum ve o konuşmadan önce omuz silkiyorum.

"Film izliyor musun? Ne tür, klasikler gibi mi?"

"Yani, onlar benim için klasikler. Romantik komedileri severim."

"Pekala, eğlenmek için romantik komediler izliyorsun ve yılbaşı gecesi tek başına bir barda oturuyorsun - bekar olduğunu varsayabilir miyim?"

"Wooooow," diyorum gülererek. "Tanrım, bu acıttı."

"Siktir, lanet olsun. Öyle demek istemedim, sadece-"

Gülüşüm artıyor ve koluna dokunuyorum. Süveterinin kolu yukarı doğru itilmiş, böylece parmak uçlarım kolunu sıyrıyor, çıplak teni bunu yaparken içimde bir tanıma şimşegi gönderiyor.

"Sadece seninle dalga geçiyorum. Evet, bekarım. Ne yazık ki biraz belli oluyor." Duraksıyorum, soracak kadar cesur olup olmadığıma karar vermeye çalışıyorum, sonra yine de soruyorum. "Sen mi?"

"Aynen," diyor daha da genişleyen bir gülümsemeyle. "Tamam, şimdi sıra sende."

"Benim sıram mı?"

"Bu oyun böyle işliyor, değil mi? Sen bir soru soruyorsun, ben başka bir soru soruyorum. Birbirinizi tanıyın." Gülümseyip başımı sallayarak onaylıyorum, Ava'nın bana Jaime'yle birlikte olmadan önce uzun araba yolculuklarında bunu yaptıklarını söylediğini hatırlayınca ciyaklamamaya çalışıyorum. "Öyleyse sıra sende," diyor başını sallayarak ve birasından bir yudum almak için hareket ediyor.

En kolay olanına karar vermeden önce ne soracağımı, neyi bilmem gerektiğini düşünmeye çalışıyorum.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Bir müteahhitlik işim var. Evleri ve işyerlerini yeniliyor, yeni inşaatlar yapıyorum, hepsi bu." Yani elleriyle iş yapıyor.

"Bu çok ilginç. Bunun için okula gittin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bana göre değildi. Liseden sonra bir sürü çıraklık yaptım, babam da marangozdu. Çok şey öğrendim, sonra kendi işimi kurdum."

"Bu takdire şayan," diyorum.

"Ve bu iki soruydu," diyor ve ben kızarıyorum.

"Oh, demek istemedim-" Elini uzatıp benimkini tutuyor ve bana gülümsüyor.

"Sadece seninle dalga geçiyorum, Jules. Ama şimdi iki tane aldım.

Ne iş yapıyorsun?"

"Şehir merkezinde bir dans stüdyom var." "Dansçı mısın?"

Başımı salladım. "Çocukken ve üniversite boyunca dans ettim ama bunun sonsuza dek sürmeyeceğini hep biliyordum. Sevdiğim için dans ettim, olağanüstü olduğum ya da bunu hayatımın kariyeri yapmak istediğim için değil."

"Eminim harikasınızdır," diyor.

"İyi biriyim ama artık sevdiğim işi yapabiliyorum ve diğer insanlara bu konuda bir şeyler öğretebiliyorum, onlara bana her zaman çok keyif veren bir çıkış noktası sunabiliyorum. Her iki dünyanın da en iyisi, anlıyor musunuz?"

"Çocuklar mı? Yetişkinler mi?"

"Her ikisi de. Birkaç çocuk ve yetişkin fitness dersim var. Ama bu neydi? Üç soru mu?" Şimdi gülümseme ve özür dileme sırası onda, ben en sevdiği filmi sormadan önce. (*Top Gun*, tipik bir erkek cevabı.)

Sonraki iki saat boyunca böyle devam ediyor, bütün bir öğün, ve elinin benimkine sayısız hafif dokunuşları ve ürpertiler

omurgamdan aşağı. Kendisinden küçük üç kız kardeşi olduğunu, anne ve babasının kırk yıldır mutlu bir evlilik sürdürdüğünü, otuz beş yaşında olduğunu ve en sevdiğim filmlerden hiçbirini izlemediğini öğreniyorum.

"Filmleri gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye soruyor ona *You've Got Mail*'in tüm konusunu anlattıktan sonra.

"Sadece romantizm, gerçekten," diyorum.

"Nedenmiş o?" Omuz silkiyorum ama yine de cevap veriyorum.

"İlişki kurmak daha kolay ve her zaman sonsuza dek mutlu bir son var. Dünya kaos, hayal kırıklığı ve kalp kırıklıklarıyla dolu. İki insanın tanışıp büyük bir maceraya atılabileceği, aşık olup gün batımına doğru yol alabileceği hayaliyle yaşamayı seviyorum." Koyun gibi omuz silkiyorum ama yine de devam ediyorum. "Her şeyi bir film gibi hayal ediyorum. Biraz romantikleştiriyorum, ne olursa olsun her şeyin olay örgüsü için olduğunu, sonunda sonsuza dek mutlu bir sonun yaklaştığını düşünüyorum."

Uzun süre bana bakmaya devam ediyor ve ben de utancımın içime işlediğini hissediyorum ve ağzımı kapatmak yerine konuşmaya devam ederek açıklamaya çalışıyorum. "Ayrıca, her kötü anı bir olay örgüsü olarak düşünürsen, her şey daha az... önemli görünür. O zaman heyecanlanabilir, stres yapmak yerine bir sonraki adımda ne olacağını öğrenmeyi bekleyebilirsin."

Sessizlik tekrar etrafımızda dönüyor ve ben neredeyse konuyu değiştirmek için konuşacağım ama o konuşmadan önce bir şeye inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallıyor.

"Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Jules." Huşu içinde söylüyor ve ben panikliyorum.

"Bu... bu iyi bir şey mi, yoksa profesyonel yardım almalısın anlamında mı söylüyorsun?"

"Hem de en iyi şekilde," diye fısıldıyor ve başını bir kez daha salladıktan sonra eğilip gülümsüyor. "Peki, bu bir film olsaydı, bundan sonra ne olurdu?"

"Oh, kesinlikle birlikte ayrılırdık, yerlerimizden birine geri dönerdik. Gece yarısı beni öperdin ve

Muhtemelen kar yağar. İçeride mahsur kalırdık ve birkaç günü birlikte geçirmek zorunda kalırdık. Bilirsin işte, normal aşk filmi şeyleri," diyorum.

İçtiğim tek bir içki mi aklımı başımdan aldı yoksa Nate fikriyle mi sarhoş oldum bilmiyorum ama bunu yüksek sesle söylerken düşündüğüm kadar utanmıyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor," diyor, dudaklarının kenarındaki hafif uca rağmen yüzü ciddi, sanki bunun gerçekten mükemmel olacağını düşünüyormuş gibi.

"Son çağrı, bu gece erken kapatıyoruz," diyor barmen Nate'e çenesinin ucuyla, anı bozarak. "Tatil ve her şey." Yiyecek ve içeceğimi ödemek için kartımı almak üzere çantama uzanıyorum ama barmen başını sallıyor. "Kapandı." Yemek arkadaşşıma dönüp gülümsüyorum.

"Buna gerek yoktu," diyorum.

"Mutlu yıllar, Jules. Senin burada olman benimkini çok daha iyi yaptı." Yine gülümsüyorum, gülümserken yanaklarım acımaya başlıyor çünkü yanıma oturduğundan beri yaptığım tek şey bu. Ama sonra ayağa kalkıyor, taburesini geri itiyor ve barmene el sallayarak inip uzaklaşıyor. "Görüşürüz Tyler. İyi içkiler, tamam mı?" Barmen el sallıyor ve Nate bardan üç adım uzaklaşmadan önce ona Mutlu Yıllar diliyor.

Onu izliyorum, başka bir şey yapamıyorum, kendi küçük romantik komedimin yapım aşamasında olduğunu umduğum şeyin uzaklaşmasını izlerken içim ayaklarıma düşüyor. Çantamı alıp çıkmak için biraz kayıyorum, tuvalete gitmeyi planlıyorum, böylece aynı anda ayrılmayacağız çünkü bu utanç verici, Nate'in vücudu değişmeden önce.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudaklarında geniş bir gülümseme ve konuşmadan önce yüzünde biraz aptalca bir şaşkınlık var.

"Geliyor musun?" diye sorar.

"Ha?"

"Benimle geliyor musun?"

Sıcaklık içimde yuvarlanıyor, ısıtılmış bal gibi yavaş ve tatlı.

"Ne?"

Bana doğru dönüyor, sonra sanki elini tutup onu takip etmemi bekliyormuş gibi elini bana doğru uzatıyor.

"Yeni yıla seninle girmekten daha çok istediğim bir şey yok Jules," diyor, sesi alçak, gözleri vaat dolu.

Muhtemelen en iyi ihtimalle ona numaramı verip eve gitmeli, melatoninimi alıp yatmalıyım ama bunun yerine ayağa kalkıyorum. Ceketimi üzerime geçirip çantamı omzuma attıktan sonra öne çıkıp elini tutuyorum.

FOUR

JULES

"Maalesef en azından birkaç gün, muhtemelen daha uzun bir süre burada yaşayamayacaksınız gibi görünüyor," diyor itfaiye şefi, bana bu haberi vermek için gerçekten isteksiz görünüyor. "Borunun kırılması, tamir edilene kadar su erişimini açamayacağımız anlamına geliyor. Tahminimce bu bir hafta sürer çünkü soğuk hava dalgası geçene kadar fazla bir şey yapamazlar. Bu olaydan sonra bazı onarımlar yapmanız gerekecek. Su yapısal bütünlüğü zayıflatabilir ve yine soğukla birlikte ahşaba girebilir, genleşebilir ve dengesizliklere neden olabilir. Tabii ki küflenmeden bahsetmiyorum bile."

Daha önce yüzüme damlayan su, mutfağında patlayan bir borudan daireme dolan ve ardından stüdyoma sızan ve her ikisini de öngörülebilir bir gelecek için kullanılamaz hale getiren suydü. Evergreen Park şehir merkezindeki, bir zamanlar hayallerimin gerçekleştiğini düşündüğüm tamamen tuğladan yapılmış köşe binaya bakıyorum.

"Biliyorsun, bu kadar uzun süre bu kadar soğuk olduğunda, donmamaları için su hatlarını damlatman gerekir," dedi ve bana daha önce birçok kez gördüğüm bir bakış attı, çoğu zaman nalburdyken ve aptalın biri

Adam gelip boya bölümünü göstermek isteyip istemediğimi sordu.

Ona ters ters bakmamaya çalışıyorum çünkü hayır, bunu bilmiyordum, belli ki. Yani, neden bileyim ki? Bu yaygın olarak öğretilen bir bilgi değil ki. Bu gezegende bir kişinin bana neden lisede vergilerinizi nasıl ödeyeceğiniz, IKEA mobilyalarını nasıl monte edeceğiniz ya da görünüşe göre soğuk havalarda su hatlarınızı nasıl damlatacağınız gibi hayattaki önemli şeyleri öğretecek derslerimiz olmadığını açıklamasını istiyorum.

Google'da çok iyiyimdir ama önce hangi boku Google'da aratacağımı bilmem gerekir.

"Evet, bir dahaki sefere bunu hatırlarım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sonra biri soru sormak için onu çağırıyor ve o da bana *hemen döneceğim* cevabını veriyor.

"Karar nedir?" Claire soruyor, sonra yürüyor Ailesini beklediğimiz son çocuğa el sallayarak veda ettik.

"En azından birkaç gün burada kalamam," diyorum, hâlâ şoktayım.

"Birkaç gün mü?" diye sorar, şaşırılmış bir halde.

Yaltaklanıyorum ve başımı sallıyorum. "En iyi ihtimalle. Evin muhtemelen daha uzun sürecektir bazı çalışmalara ihtiyaç duyacağından bahsetti." Son tadilatlar için ayırdığım paranın da uçup gittiğini görerek iç geçiriyorum. "Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün için bir otel bulmam gerekecek, sonra da işleri oradan halledeceğim."

Claire başını bana doğru sallıyor. "Otelde kalamazsın, Jules. Şehir aydınlatması yaklaşırken, otellerin hepsi doldu ya da çok pahalıya mal olacak." Bunun doğru olduğunu bilerek inliyorum. "Peki ya..." Duraksıyor, çünkü bu fikir hakkında ne hissedeceğimi zaten biliyor. "Peki ya annen?"

"Ve gelecek ayı bana haklı olduğunu söyleyerek mi geçirsin? Kesinlikle olmaz. Eğer bundan kurtulabilirsem ona bunların hiçbirinden bahsetmeyeceğim." Evergreen Park küçük bir kasaba ama

TK'da birkaç yerde yaşıyor, bu yüzden haberlerin çok fazla seyahat etmeyeceğini umabiliriz.

"Ava?" Başımı sallıyorum.

"Jaime ile birlikte Kaliforniya'da evlerinin bitmesini bekliyorlar." Birkaç ay önce en muhteşem eski Viktorya dönemini satın aldılar ve Jaime Jaime olduğu için, nişanlısının isteyebileceği her şeye sahip olduğundan emin olmak istiyor, bu da evi bitirirken neredeyse tamamen bağırsaklarla sonuçlanıyor."

"Harper?"

Ona bir bakış attım.

"Jeremy arkadaşlarının hepsinin sülük olduğundan yakınıırken yine kanepede mi oturacaksın?" Diye sordum, sonra başımı salladım. "Harper'ı seviyorum ama Jeremy'yle kalmaktansa annemle kalmayı tercih ederim."

"Dürüst olmak gerekirse, bu çok adil," diyor parmağını çenesine vurarak ve düşünmeye çalışarak. O bir şey söylemeden ben görüyorum, hoşuma gitmeyeceğini düşündüğüm bir fikir yerine oturuyor. "Biliyorsun..."

"Önceden hayır demem gerekiyormuş gibi hissediyorum," diyorum ve başını sallıyor.

"Hayır! Hayır, ciddi, bu gerçekten iyi bir fikir. Kardeşimin evinin arkasındaki kayınvalidemin kulübesinde kaldığımı biliyor musun?"

"Hayır, Claire."

"Bu iyi bir fikir! Boş olacak. İstemiyorsan onunla konuşmak zorunda bile değilsin!"

"Bir yabancının yanına taşınamam. Bu delilik ve sen bile bunun anlamsız olduğunu biliyor olmalısın." Başımı salladım.

"Evinin içinde bile değil," diye beni temin ediyor. "Evinin *arkasında*, tamamen müstakil. Genelde ona dadılık yaparım ama ben ayrıldığım için biraz zor durumda. Hatta ona kızıyla ilgili yardım bile edebilirsin, böylece ondan faydalanıyormuş gibi hissetmek zorunda kalmazsın. Bunu gerçekten takdir edeceğini biliyorum."

Claire ile bu kadar yakın çalışmanın dezavantajı, beni gerçekten çok iyi tanınası. Tartışmak için hangi engelleri kullanacağımı ve kalp tellerimi nasıl ekiştireceğini çok iyi biliyor. Claire'in sürekli ne kadar tatlı olduğunu anlatıp durduğu kızına bakacak kimsesi olmayan bekâr bir baba mı? Kesinlikle bir zayıflık.

"Bilmiyorum, ben-"

Sözümü kesiyor ve bana ciddi bir yüz ifadesi takınıyor, ki bu yüz ifadesini hafif ve neşeli kişiliğiyle nadiren takınır.

"Diğer seçeneğin ne Jules? Sana bir milyon dolara mal olmayacak güvenli bir yere ihtiyacın var. Seni bu karmaşayla baş başa bırakıyorum, en azından yardım etmeye çalışmama izin ver." Bunu gözlerinde görebiliyorum - yardımını kabul etmemi istiyor, ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için i çekiyorum. "Aynen yle," diyor, suratındaki o ifade gülümsemeye dönüşüyor. "Gidip onu arayayım, bir seçenek olup olmadığına bakayım. Olmazsa başka bir şey buluruz, tamam mı? Annem Evergreen Park'taki herkesi tanır."

Ben daha fazla tartışamadan dönüyor ve telefonu kulağında, sessiz bir alana doğru yürümeye başlıyor.

Derin bir i çekerek, evimin önünde devam eden kaosa bakmaya geri dönüyorum ve tüm birikimimi bir otele harcamayı, bir yabancının yanında kalmayı ya da en kötüsü annemi aramayı gerektirmeyen bir tür geçici plan bulmaya çalışıyorum. Ama ttm çekiştiren bir sesle dikkatim dağılıyor ve aşağıya baktığımda sarı kıvrıcık saçlı küçük bir kız görüyorum.

"Sensin!" diye bağırıyor. "Sensin! Babama bunun bir Noel mucizesi olacağını söylemiştim!" Bana bakarken donup kalıyorum, kolları bacaklarıma dolanıp beni sıkıca sarmadan önce geniş mavi gözleri bana kilitleniyor. Sonra bana tekrar bakıyor, küçük yüzünde artık kararlılık var. "Gelip babamla tanışmalısın," diye ısrar ediyor.

"Ne? Özür dilerim tatlım, sen..." Etrafta ona ait bir yetişkin var mı diye bakıyorum ama bir şey bulamıyorum, etrafımızda dolaşan herkes benim paniğimden tamamen habersiz. "Kayıp mı oldun? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Küçük kız kararlılıkla başını sallar. "Hayır, sen babamın yeni karısı olacaksın. Bu benim Noel dileğim! Vay canına, Noel Baba gerçekten hızlı çalışıyor."

Gözlerim kocaman açılıyor ve ağzım bir karış açık kalıyor çünkü belli ki ortada büyük bir yanlış anlaşılma var ve bir şekilde gecem daha da kötüleşiyor. "Özür dilerim, ben-"

Elimi çekiştirerek beni hareket ettirmeye çalışıyor, küçücük duruşunda kararlılık var. "Hadi ama! Babamla tanışmalısın." İstedikini yapmadığım için hızla sinirleniyor ya da bıkıyor ve eğer telaşlanmasaydım, muhtemelen bunu komik bulurdum.

"Tatlım, bence burada kalmalısınız, yapabiliriz-" "Sophie!" diye sesleniyor derin, yüksek bir ses arkamdan. çok tanıdık bir ses. Hayatımın en boktan gecesi olabilecek bu gecede duymak istemediğim bir ses. Yine de, cezalandırılmaktan hoşlanan biri olduğum için, telaşlı sesin geldiği yere dönüyorum.

Ve sonra onu gördüm.

Aslında onları gördüğümde yukarıda birilerinin benden gerçekten ama gerçekten nefret ettiği gerçeğini pekiştiriyorum çünkü günüm boktan bir halden kesinlikle korkunç bir hale dönüştü.

FIVE

NEW YEAR'S EVE, LAST YEAR

JULES

Otoparka doğru yürüdüğümüzde arabalarımızın yan yana park edilmiş olduğunu görüyoruz ve bir kez daha bunun bir tür kısmet durumu olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sanki sonunda benim zamanım gelmişti ve bu bir tür aşk filmi anıydı.

Beni arabamın sürücü tarafına götürüyor ve bir süre orada duruyoruz.

"Bu gece bana gelmeni gerçekten çok isterim," diyor, sesi alçak ve sıcak. "Ya da daha rahat edersen senin evine de gelebilirim, ya da-" diye söze başlıyor ama benim evimin tam bir felaket bölgesi olduğunu ve bu adamın nerede yaşadığını görmek istediğimi bildiğim için sözünü kesiyorum.

"Eviniz gayet iyi."

"Yerini bilen bir arkadaşın var mı?" diye soruyor. Aramızda sadece on santim var, zihnim bu gecenin getirebileceği tüm olasılıklarla çalkalanıyor ve sorusunu gerçekten dinlemiyorum.

"Ne?"

"Bir arkadaşınızda konumunuz var mı? Mesela telefonlarında?" Çenesini cep telefonumun elimde olduğu yere doğru eğiyor.

"Oh, yani..." Başlıyorum ama cevap evet, hem Harper hem de Ava benim yerimi biliyor, ben de onlarınkini biliyorum. Cevabı görmüş olmalı çünkü başını sallıyor.

"Tamam, güzel. Onlara benim evime geleceğini söyle, adresimi ver. 14 Oak Avenue."

Ne demek istediğini anlayınca, sahte bir bakışla başımı kaldırmadan önce grup sohbetimize adını ve bilgilerini yazmaya başlarken kendimi gülümserken buluyorum. "Biliyor musun, en iyi arkadaşım bir güvenlik şirketinde çalışan bir adamla nişanlı. Senin geçmişini araştırabilir. Bilmem gereken bir şey var mı?" Yüzünü dikkatle izliyorum, açığa çıkmasını istemeyeceği bir sırrı olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama rahat bir gülümsemeden başka bir şey göremiyorum.

"Ona kontrol etmesini söyle. Saklayacak bir şeyim yok."

"Tamam. Mesaj gönderildi," diyorum, telefonum elimde vızıldıyor
zaten bir cevapla.

AVA

BİR

ADAM

MI?

HARPER

Onunla nerede tanıştınız?

AVA

SICAK MI?

HARPER

Güvende
misin?

Yanıtlarına gülümsüyorum ama Nate'e bakıyorum. "14 Meşe mi?" Başını sallıyor. "Seni takip edeceğim," diyorum ve sonra başımı kaldırıp bana gülümsemesine bakıyorum. Başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırması için fazla bir şey gerekmiyor, özellikle de gözleri sürekli dudaklarımda gezinirken. Eli çenemi kavrayacak şekilde yukarı kalkıyor, başparmağını yanağımda gezdiriyor ve geri adım attığında bunu yapacağını, beni öpeceğini düşünüyorum.

"Beni takip edin," diyor, sesi şimdi daha alçak, neredeyse çakıllı.

Sonra gerçek bir centilmen gibi arabamın kapısını açıyor, içeri girmemi ve arabayı alıştırmamı izledikten sonra kapımı çarparak kapatıyor ve koşarak kamyonetine gidiyor. O arabasını çalıştırırken ben de arkadaşlarıma mesaj atıp güvende olduğumu, barda ateşli bir adamla tanıştığımı ve onunla eve gideceğimi söyleyip sabah ilk iş rapor vereceğime söz veriyorum.

Nate'in kamyonu geri çekilmeden ve ben şehrin diğeri tarafına gitmeden önce her birinden *bir seni seviyorum, güvende ol* mesajı da dahil olmak üzere bir dizi ciyaklama mesajı takip ediyor.

Nate'in araba yoluna girip arabasını yanına çekmem beş dakika bile sürmüyor. Ev şirin ve bakımlı, bir bekârdan beklemeyeceğim bir şey, tabii hem müteahhit hem de annesi kadar işgüzar üç kız kardeşi yoksa.

oktan kamyonetinden inmiş ve kapıma doğru yürüyor, kapıyı açıyor ve evinin ön kapısına kadar bana yardım etmeden önce dışarı çıkmama yardım ediyor.

"Arkadaşlarınla konuştun mu?" diye soruyor, cebinden anahtarları çıkarırken.

Başımı salladım. "Bunu... yapmadığım için biraz endişeliler," diyorum, önce ona sonra da bana el sallayarak. "Ama nerede olduğumu biliyorlar."

"Bu mu?" diye soruyor ve doğru anahtarı seçmek için elimi bırakıyor. Kilitle uğraşmadan önce fırtına kapısını açmak için önüme geçiyor.

"Bilirsin işte, bardan rastgele bir adamla eve gitmek-" diye açıklamaya başlıyorum, ama sonra, her zamanki gibi, kendimi aptal durumuna düşürüyorum, kaldırımda ayağım takılıyor ve düşüyorum. Kendimi ellerimin üzerinde yakalıyorum, avuç ilerim yanıyor ama en çok da kendi egom zedeleniyor.

"Siktir, Jules!" Nate iki basamağı inerek yanıma geliyor ve önümde diz çökerek fırtına kapısını arkasından çarpıyor.

"Ben iyiyim, gerçekten. Bir dansçı için biraz daha zarif olacağımı düşünebilirsin, ama" diyorum ellerimi tutarken, nazikçe

incelemek için onları ters çeviriyor. Her birinde küçük bir çizik var, kan akıyor ve o da nefesinin altında küfrediyor. "Gerçekten önemli bir şey değil, Nate. Ciddiyim. Ben iyiyim."

Sonra bana baktı, gözlerinde gerçek bir endişe vardı. "Kanaman var."

"İyiyim," diyorum, bu sefer daha alçak sesle ve daha sessiz, ama sonra beni tutup kaldırarak iki merdivenden yukarı ve evine taşırken çığlık atıyorum. "Nate!" Gülerek söylüyorum. "Beni yere bırak! Ben iyiyim!"

"Sen başı dertte bir genç kızsın. Bırak da beyaz atlı prensi ben oynayayım." Sonra kışımı mutfak tezgahının üzerine koyuyor ve ellerimi bir kez daha çevirip inceliyor. Bana ters ters bakmadan önce avucuma yapışmış birkaç parça kiri ve küçük bir çakıl taşını fırçalıyor. "Burada kal," diyor ve sonra uzaklaşıp koridorda kayboluyor.

Evinin etrafına bakma fırsatını değerlendiriyorum. Temiz, şirin ve minimal süslemeler, fotoğraflar ve sanat eserleriyle bir erkek tarafından dekore edildiği belli. Ama rahat ve konforlu.

İki koridor var, biri onun kaybolduğu yerde, diğeri de solda. İçinde bulunduğum mutfakta, üzerinde taburelerle oturduğum bir ada ve bir yemek masası var. İki dev cam kapı, kapılara bitişik olan arka bahçeye bakıyor ve arazide küçük bir kulübe veya ev var.

Aşağı atlayıp evinin geri kalanını incelemek istiyorum, ama bir kapı tıklıyor ve ayak sesleri yaklaşıyor, birkaç dakika içinde çerçevesi koridoru dolduruyor. Elinde beyaz bir ilk yardım çantası var.

"Talimatları takip edebildiğini gördüğüme sevindim," diyor gülümseyerek, kiti yanımdaki tezgâha koyuyor, sonra iki antiseptik mendil ve iki yara bandını bir kenara koymadan önce karıştırıyor.

Sonra beni bileğimden tutup hasarı incelemek için nazikçe çeviriyor. Bir eliyle bileğimi nazikçe tutarken ve alkolü küçük kesiğin üzerine silmeden önce paketi dişleriyle yırtıp açarken nefesimi tutarak izliyorum.

Antibiyotik merhem sürmeden ve yara bandı yapıştırmadan önce yanığa tıslıyorum.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diyorum gülerek, o bir sonraki ele geçerken. "Sadece bir çizik. Daha da kötüleştin."

"Benim gözetimimde değil," diyor uzaktan, dikkati dağılmış bir şekilde. "Ne?"

"Benim gözetimimde değil. Benimleyken yaralanırsan seninle ben ilgilenirim," diyor ve elindeki işe bakmadan önce nazıkçe ve neredeyse saygıyla son bandajı yapıştırırken gözlerimi elime diyor.

Sonunda bana bakıyor, açılmış bacaklarımın arasında dururken dudaklarında küçük bir gülümseme var. Bu şekilde neredeyse yüz yüze geliyoruz. Birden kendimi cesur hissediyorum, muhtemelen düşmenin adrenalini ve geleceğini düşündüğüm şeyin heyecanından.

"Biliyor musun, eğer bu bir film olsaydı, en iyi öpüşeceğin yer burası olurdu," diyorum gülümseyerek.

"Sadece o zaman mı?" diye soruyor, sesi artık alçak, gözleri dudaklarıma kilitlenmiş.

Başımı sallıyorum ve konuştuğumda kelimelerim nefes nefese çıkıyor. "Hayır, kesinlikle beni çok öperdin."

Elimi yüzüne doğru kaldırmadan önce bana çocuksu bir gülümseme veriyor, dudaklarını elimdeki bandaja bastırıyor ve diğer elimde de aynı şeyi tekrarlıyor. Sonra eli boynuma gelene kadar kolumdan yukarı kayıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğilirken başparmağı çenemi yukarı kaldırıyor.

Yabancı bir yatakta uyanıyorum, ama hiç de yabancı gelmiyor: Ortamı saran güçlü kollar, boynumda kirli bir çene ve tenimde dolaşan yumuşak, sıcak nefesler.

Her şeyin aklıma gelmesi uzun sürmüyor: Barda Nate'le tanışmak, inkar edemeyeceğim bir kıvılcım hissetmek,

Onunla eve gitmek, düşmek ve onun beni sarması, çoklu orgazmlar...

Ve şimdi yatağında kollarına sarılmış durumdayım, nefes alış veriş alçak, kolay ve rahat.

Elbette erkeklerle yattım, uzun süreli sevgililerim ve geceyi geçirdiğim kısa kaçamaklarım oldu ama hiçbir zaman biri bana dokunurken uyuyamadım. Yayılmak için alana ihtiyacım var ve çok kolay ateşleniyorum. Her zaman hayalimdeki erkeği bulduğumda, kaliteli uykusuzluktan çıldırmamak için iki yataklı evliliklerden birini yapacağımızı varsaydım.

Ama daha yeni uyandım, hayatımda hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyorum ve etrafımda bana sarılmış sıcak bir beden var. Sadece birlikte uyumuyoruz, iç içe uyuyoruz.

Kalbimin atışları biraz hızlanıyor ve hayatımda ilk kez, sonunda onu bulup bulmadığımı merak ediyorum: gümüş ekrana layık eşimi, birlikte olmam gereken kişiyi.

Çok genç yaşta *My Big Fat Greek Wedding'i* izlediğimden beri, Toula'da, onun gerçek aşkı bulmaya yönelik derin arzusunda kendimden bir parça gördüm. Bu benim aşk filmlerine olan bağımlılığımı başlattı ve elime geçen her birini izledim.

Aşk fikrine aşık oldum ve kendime sadece onunla - insanların hakkında kitaplar yazdığı ve filmler çektiği kişiyle- tanıştığımda düşmeme izin vereceğimi söyledim.

Yıllar geçtikçe bunun gerçekleşeceğine olan inancımı kaybetmeye başladım. Nasıl olur da bir tür hayali ruh eşini doğal yollardan bulabilirdim? Ya da daha da kötüsü, arkadaşlık uygulamalarında? Arkadaşlık uygulamalarındaki bazı erkekleri gördünüz mü? Lider erkek malzemesine yakın bile değiller.

Ama şimdi... şimdi her şey yerine oturuyor gibi hissediyorum. Belki de sonunda bir aşk tanrıçası bana gülümsedi ve en ufak bir şeyi bile hak ettiğime karar verdi.

Bir umut ışıĒı, beni o bara itiyor... Nate'e, belki?

Ben düşüncelerime dalmışken, Nate sessizce uyanıyor ve boynumun omzumla birleştii yere bir öpücük konduruyor. "Günaydın," diye fısıldıyor, kelimenin içinde uyku hali var.

İçimden bir ürperti, bir heyecan geçiyor ve tam o anda bunun o an olduğuna karar veriyorum. Bu benim düşme ve sert düşme şansım ve bunu kullanacağım ve buna güveneceğim.

"Günaydın." Vücudumu kaydırıp yüz yüze gelene kadar dönüyorum ve sonra bunun sadece uykuyla dolu sesi değil, yüzü olduğunu görüyorum. Hâlâ yakışıklı görünüyor, sadece biraz sersemlemiş ve dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru eğilmiş. "Mutlu yıllar."

"Yılıma başlamak için bundan daha iyi bir yol düşünemiyorum," diyor. Bir dirseğinin üzerine çıkıp arkamdaki arka bahçeye bakan pencereye bakıyor ve sonra kıkırdıyor, bu his içimde titreşiyor.

Mırıldanarak onaylıyorum, elimi kaldırıp göğsüne şekiller çiziyorum, oradaki ince tüyler parmağımı gıdıklıyor. Tanrım, çok güzel bir göğsü var, değil mi?

"Kar yağdı," diyor, sesi sert.

Başımı kaldırıyorum ama gözleri hâlâ pencerede. "Hmm?"

"Kar altında kaldık. Gece boyunca en az bir metre yağdı." Sonunda bana baktı. "Belki de bu gerçekten bir filmidir."

"İmkânı yok mu?" Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Hava tahmininde kar yoktu, değil mi?" Hava durumunu takip etme konusunda kesinlikle berbatım ve genellikle ancak bir sınıfın velileri dersin iptal edilip edilmediğini öğrenmek için beni aramaya ve mesaj atmaya başladığında hava durumu hakkında bilgi sahibi oluyorum.

"Hayır, ama dışarıda kesinlikle kar var." Devam etmeden önce duraksıyor. "Sanırım hâlâ yağıyor. Görünüşe göre bir süre daha burada mahsur kalacaksınız."

Hiçbir uyarı olmadan, sinirler ve aşırı düşünme devreye giriyor çünkü ya bu kötü bir şeyse? Ya ben onun evrenden gönderilmiş bir mucize olduğunu düşünerek kuruntulu bir balonun içindeysem ve o da bunun sadece bir gecelik bir ilişki olduğunu düşünüyorsa? Ya sabah ilk iş gideceğimi umuyorsa ve şimdi benimle kaldıysa? Ya-

Zihnim bir tavşan deliğine düşmeye devam ediyor ve bunu yüzüme yansıtıyor olmalıyım çünkü Nate hızla konuşarak yön değiştiriyor.

"Burada olmak istemiyorsan, bir kamyonum var. Seni eve götürebilirim. Hangi yolların sürülmüş olduğundan emin olmadığım için biraz zaman alabilir. Kamyonuma pulluk bıçağı koymadım ama muhtemelen garaja gidip onu çıkarabilirim." Eli hareket ediyor, saçlarını geriye ve omzumun üzerinden itiyor, sonra gözlerimin içine bakıyor, yüzünde gerçek bir endişe var. "Burada gerçekten sıkışmış hissetmeni istemiyorum."

"İstemiyorum," diyorum hemen, sonra açıklama ihtiyacı hissediyorum. "Ama benimle sıkışıp kalmanı da istemiyorum."

"Seninle karlı bir günde içeride mahsur kalmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok."

"Oh," diyorum, içimden bir sıcaklık akıyor.

"Evet, oh." Başını aşağı eğiyor, dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor ve umutsuzca buna devam etmek, daha da ileri götürmek istesem de, aklımdaki tek şey sabah nefesi. Geri çekilip gülümsüyor ve acaba düşüncelerimi bir şekilde okuyabiliyor mu diye merak ediyorum. "Buradan çıkmama, seni uyanman için bırakmama ve hazır olduğunda kahve içmek için mutfığa gitmene ne dersin? Hoşuna gider mi?"

İçimden bir sıcaklık geçiyor çünkü dün gecedan sonra nasıl sevdiğimi kesinlikle biliyor.

"Kahvem mi?" Başını sallıyor ama gözlerinde ne düşündüğümü biliyormuş gibi bir parıltı var. "Süt ve bir pompa badem, bir pompa vanilya." Yine gülüyor ve bu kadar çok gülmesi, her konuda bu kadar açık olması hoşuma gidiyor. Bir şey saklayacak ya da rol yapmaya çalışacak bir tipe benzemiyor.

Duyguları göstermek için havalı. "Bana göre dünyanın en iyi kahvesine sahip olan Evergreen Brew'da sipariş ettiğim şey bu."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve başını sallıyor. "Not aldım. Elimde olduğunu söyleyemem ama vanilyalı kahve kreması ya da sadece süt ve şeker var.

"Krema harika olur."

Üzerimde yuvarlanmadan önce genişçe gülümsüyor, kollarını yüzümün iki yanında yatağa dayıyor ve dudakları dudaklarıma değene kadar biraz şınav çekiyor. Odadan çıktığında, üzerinde sadece düşük belli bir eşofman var, kendimi tutamıyorum: Kabarık yastıklarından birini alıp yüzüme koyuyorum ve sevinç ve heyecanla ayaklarımı tekmeleyerek içine doğru ciyaklıyorum.

"Burada malzemeleriniz var mı, yoksa burası bekâr evi mi?" On dakika sonra mutfağında, önümde mükemmel bir fincan kahve dururken soruyorum.

O anı yaşadıktan sonra yatağından kalktım, dişlerimi fırçaladım ve banyosunu biraz karıştırdım, neyse ki erkek ürünlerinden başka bir şey bulamadım. Sonra dolabını ve şifonyerini kontrol ettim, ikisinde de erkek kıyafetleri dışında bir şey yoktu. Etrafın temiz olduğuna karar verdiğimde, onun kocaman bir sweatshirt'ünü ve önceki gecedен kalma külotumu giyerek mutfağa girdim.

"Ne?" diye soruyor, arkama geçip yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor. Sıcak eli kazağımın altından belime doğru kayıyor ve beni kendine çekiyor. Çenemi kaldırıp ona bakıyorum, dudaklarımda onun yüzüne yansıyan küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bekâr bir adam olduğunu biliyorum ama yemek yapmak için malzemen var mı?" Kısa bir an, gözlerinde hayal kırıklığı ya da benzer bir şey gördüğümü sandığım bir parıltı var ama tanımlayamadan kayboluyor.

"Benim için yemek yapmaya mı çalışıyorsun?" Omuz silkiyorum. "Bugün kar günü. Kar günlerinde kardan adam krepleri gerekir."

Gülümsemesi genişliyor ve bir sırtışı dönüşüyor. "Kardan adam krepleri mi?"

"Oh evet. Kar günleri film izlemek, pijamalar ve kardan adamlı krepler içindir."

"Burada hiç pijaman yok," diyor, parmakları üzerimdeki kazağın eteğiyle oynarken.

"Şikayet mi ediyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Azıcık bile değil. Bu kardan adam krepleri için neye ihtiyacın var?"

"Bilirsin işte. Krep malzemeleri, sonra pudra şekeri, çikolata parçaları... şapka için pastırma harika olur."

"Pastırma şapkası mı?" diye soruyor kötü gizlenmiş bir kahkahayla.

"Ya da bir eşarp. Onu nasıl giydirmek istediğinize bağlı."

Gülümsüyor ve geri çekilip buzdolabına doğru ilerlemeden önce dudaklarını dudaklarıma bastırmak için biraz eğiliyor. "Pudra şekerim var mı emin değilim ama kesinlikle var." Bir şey alırken bir duraksama oluyor, sonra dönüp bana bir kutu krem şantiyi gösteriyor. "Bu işe yarar mı? Çikolata parçaları ve pastırma kesinlikle var."

"Bence bunu başarabiliriz."

Bana geri dönüyor, beni kollarının arasına alıyor ve bir eliyle saçlarımı tutarak başımı geriye yatırıyor. Uzun boylu, benim 1.75 boyuma karşılık o 1.80 boyunda ve onun yanında kendimi küçük hissetmek hoşuma gidiyor. Dudakları dudaklarıma değmeden önce fazla zamanım yok, dilinin benimkiler boyunca kayması için açılıyor, nane diş macunu ve koyu kahve tadında.

Bir saat daha krep yemeyeceğiz ama yediğimizde hayatımda yediğim en güzel kardan adam krepleri olacak.

"En sevdiğin Noel filmi?" Nate'in bulaşıkları yıkamasını izlerken oturduğum mutfak adasından soruyorum. Üzerimde onun büyük boy gömleği ve bir çift boxer külotu var.

oldukça uygun. Saçlarım tam bir felaket, ama bana bakışındaki bir şey kendimi en dar, en seksi kıyafetimle hiç hissetmediğim kadar ateşli hissettiriyor.

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor, alt tarafımda hissettiğim bir gülümseme, ama aynı zamanda söylemek üzere olduğu her şeyin bir göz devirme kazanacağını da söylüyor.

"Zor Ölüm."

Ona bakarken çenem düştü. "Şaka yapıyor olmalısın. Bu bir Noel filmi değil!"

"Öyle," diyor, sözlerinde bir kahkaha var.

"Noel'de geçiyor olması onu Noel filmi yapmaz," diyorum gülerek. Geniş omuzlarını silkerek bir tabağı yıkıyor. Yemek yaptığı için bulaşıkları yıkamayı teklif ettim, hatta ısrar ettim ama beni kalçalarımından tutup tezgâha yatırdı, dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sadece ona eşlik etmemi söyledi.

Beni burada ağırlamaktan hoşlanıyor gibi.

Garip bir şekilde, her zaman meşgul olmayı sevdiğimi düşünürsek, umursamıyorum.

"Aynı fikirde değilim. Bu tür şeylere böyle karar veriyorlar. Noel varsa, Noel filmidir. Saçma sapan bir aşk filmi varsa, romantik filmidir."

Bu tamamen yanlış ifadeyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yani romantik bir alt konusu olan her filmin romantik film olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. *Top Gun* bir kız filmi de olabilir."

Kafasının arkasına bir çikolata parçası fırlatıyorum. "Bu... bu kutsal şeylere saygısızlık."

"Bunun biraz abartılı olabileceğini düşünüyorum."

O göremese de, şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Hiç de değil. Bu noktada sizi uyarmayı gerekli görüyorum, ben aşk filmleriyle ilgili her şeyin uzmanıyım."

"Öyle mi? En sevdiğin hangisi?" Son tabağı kurutma rafına yerleştirirken suyu kapatıyor ve bir tabak kapıyor

Dönüp karşımdaki tezgâha yaslanırken ve kollarını göğsünde kavuştururken ellerini kurulamak için havlu.

Cevap vermeden önce bir an için sorusunu içtenlikle düşündüm.

"Ruh halime göre değişiyor sanırım. Noel filmi mi istiyorum? Çağdaş bir film mi? Romantik komedi mi? Ya da on yıla göre mi gidiyoruz-'80'ler? 90'lar? 2000'ler? Bir Nora Ephron? Bir Nancy Meyers?"

Her eklemede gülümsemesi daha da genişliyor, sanki beni tamamen eğlenceli buluyormuş gibi.

"Vay canına, düşünecek bu kadar çok şey olduğunu bilmiyordum."

"Oh, liste sonsuz."

"Pekâlâ, Noel filmleri. En sevdiğin hangisi?"

"*Love Actually*, tabii ki. *Serendipity* ikinci en iyisi. Görünmez sicim teorisine bayılıyorum, birlikte olmasak da hep bir aradayız, anlıyor musunuz?"

"Mm, evet," diyor. "Yani istediğin bu mu? Filmlere konu olacak bir romantizm, görünmez bir ip gibi bir ilişki mi?"

Omuz silkiyorum, bunu eğlenceli ve aptalca olmaktan çıkarıp onunla yeni tanışmış biri için fazla abartılı bir şeye dönüştürmek istemiyorum. "Belki. Bilmiyorum."

Tezgâhtan inip bana doğru yürümeden önce bir süre beni süzüyor, bacaklarımın arasında durup bakışlarımı tutuyor. "Bu bir yalan," diyor alçak sesle. "Cesurca bir yalan Jules. İçimden bir ses senin her zaman ne istediğini bildiğini söylüyor. Sadece söylediğinde birinin seni küçümseyeceğinden korkuyorsun."

Eski sevgilime First Position'dan ve küçük işimle ilgili hayallerimden bahsettiğimi ve bana bunun aptalca bir fikir, zaman kaybı olduğunu söylediğini düşünüyorum. *Eğlenceli bir hobi Julianne, ama hayatını adanmış bir şey değil.*

Anneme aşkı bulmak istediğimi söylemeyi düşünüyorum, gerçek aşk, bana her zaman söylediği güvenlik yerine

ve onun bu fikirle alay etmesi.

Onu şimdi korkutabilirim.

"İstiyorum... Delicesine sevilmek istiyorum. Filmlere layık bir hayat yaşamak ve her gün bunun benim gerçeğim olduğunu bilerek uyanmak istiyorum. Her sabah birlikte vakit geçirmek için heyecanla uyandığım birini bulmak istiyorum. Benimle ilgili her şeyi seven birini istiyorum, sevmediğim yanlarımı bile. Hayatımdaki bazı insanlar... delirdiğimi, gerçekçi olmadığımı düşünüyorlar ve bu sorun değil. Bir gün onu bulacağımı biliyorum, bir ömür sürse bile. Reddediyorum... Hak ettiğimden daha azıyla yetinmeyi reddediyorum." Ona bakıyorum, beni sessizce içine çekişine bakıyorum ve birden kendimi utangaç hissediyorum, sanki söylemem gerekenden çok daha fazlasını söylemişim gibi.

"Özür dilerim, bu... ilk buluşma için fazla oldu," diyorum kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak ve bir tür kaçış için çaresizce arkamı dönüyorum.

Tanrım, neden böyleyim?

Ama sonra eli hareket ediyor, yüzümü tutuyor ve ona bakmam için çeviriyor.

"Sanırım ilk randevuyu çoktan geçtik," diyor gülümseyerek.

"Evet, sanırım. Ama tüm bunları senin üzerine yıkmak pek de havalı, nazlı ya da gizemli değil."

Bana bakmaya devam ediyor, sert başparmağı alt dudağımın üzerinde hafifçe geziniyor ve ben tekrar başka tarafa bakma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Hissediyor musun?" diye fısıltıyla soruyor. "Neyi?"

"Bu... çekim. Aramızda bir şey var." Kalbim küt küt atıyor. "Bu çılgınca, Jules. Dün gece bara gitmeyi planlamıyordum, ama önünden geçtim ve durduramadım, sanki bir iplik beni sana doğru çekiyordu."

Yutkunuyorum, kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum. "Bu çok romantik, Nate," diye fısıldıyorum. "Ben hiç romantik olmadım."

"Hiç ne olmadım?"

"Bir romantik. Ruh eşleri, aşk ya da görünmez bağlar gibi büyük fikirlerin hiçbirine inanmadım. Babam inanıyor; annemi gördüğünü ve o gün onun kendisi olması gerektiğini anladığını söylüyor. Bir partide tanışmışlar, bütün gece konuşmuşlar ve sonra annem ortadan kaybolmuş." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bu bulaşıcı bir gülümseme olarak benim yüzüme de yansıyor. "Birkaç yıl sonra tekrar karşılaştılar ve adam ikinci kez kaçmasına izin vermedi. Bir yıl sonra evlendiler."

"Bir yıl!" Gülererek söylüyorum. "Biraz hızlı."

"Evet, babamın dediği gibi, biliyorsan biliyorsundur."

"Hmm," diyorum bir elimi saçlarında gezdirerek.

"Sanırım şimdi ne demek istediğini anlıyorum."

SIX

JULES

Adam yaklaştıkça beni dinleyecek olanlara gönderdiğim her dua cevapsız kalıyor ve yanımdaki kız "Baba!" diye bağırdığında durum daha da kötüleşiyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıyorum, umarım görüşüm açıklanamaz bir şekilde benimle dalga geçiyordur, ama her açıldığında daha da yaklaşıyor.

Nate, geçen yıl birlikte iki büyüğü gece geçirdiğim adam. Bir barda tanıştığım ve beni hayatta bir kez yaşanacak, ilk görüşte aşk, filmlere konu olacak türden bir hikâye bulduğuma inandıran, ancak bir karısı ve çocuğu olduğunu öğrendiğim adam. Bize doğru ilerlerken yeşil gözleri şu anda elimi tutan kıza kilitlenmişti. Aramızdaki mesafe bir metreye yaklaşp hızla kapandığında, "Sophie, ne düşünüyordun!" diye bağırdı.

"Onu buldum, baba! Onu buldum!" diye cevap veriyor, sesindeki heyecanla eli benimkini sıkıyor ve beni gerçekliğe bağlı tutuyor. Gözleri nihayet kızdan ayrılıp benimkilerle buluştuğunda çok ihtiyacım olan bir şey.

İşte o zaman tüm vücudu hareketsizleşiyor ve adımını söylüyor. "Jules." Bu tek kelime beni tökezletiyor ve bunu fiziksel olarak mı yoksa sadece içsel olarak mı yaptığımı bilmiyorum.

Yüzündeki panik ifadesi hızla şaşkınlığa dönüşüyordu.

Gerçekten o.

Bu kızın tanıdık gelmesine şaşmamalı: tıpkı ona benziyor. İrademe ve daha iyi bir yargıya rağmen, yaklaşıırken onu tamamen içine alarak bakıyorum. Onu son gördüğümünden beri pek bir şey değişmemiştir: uzun koyu sarı saçları dağınık bir şekilde arkaya atılmış, zeytin yeşili kazak ve kot pantolon üzerine koyu kahverengi bir iş ceketini ve ayağında bir çift eski püskü bot.

Arkasından uzun boylu sarışın bir kadın yürüyor; yapısı ve saçları markette gördüğüm kadına benziyor. Kadın adamın yanında duruyor ve gözlerim ona kilitleniyor, başka tarafa bakamıyorum.

"Baba, Ashlyn'i buldum!" diye bağılıyor küçük kız, elimi çekiştirerek.

"Ah," diyor, kızıdan bana bakıyor, parçaları bir araya getirirken yüzünde bir panik parıltısı belirliyor. "Öyle. Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sorusu bana yönelik.

Ona ters ters bakmaya devam ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Küçük kız elimi tekrar çekiştiriyor ve sonra bana boştaki elindeki bebeği gösteriyor.

"Noel Baba'yı görüyorduk! Gerçek hayattaki Ashlyn'i bulmamız için bir dilek tuttum ve bu gerçek oldu!"

Sanki bu gece daha da kötüleşemezmiş gibi, bu kız benim onun Noel dileğinin gerçekleşmiş hali olduğumu düşünüyor. Kıyafetime bakıyorum ve bir parça korkuyla onun bu şekilde giydirilmiş Ashlyn bebeğine benzediğimi fark ediyorum.

"Tanrım, Sophie, bu da neydi böyle?" diye soruyor kızın annesi kalabalığı yararak Nate'in hemen arkasında durduğunda.

Adının Sophie olduğunu tahmin ettiğim kız "Ashlyn'i buldum!" diye bağılıyor ve kadın gülümsemeden önce bana tepeden tırnağa bakıyor.

"Sanırım yaptın, değil mi?" Nate bir elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor.

"Sloane, bu Jules. Jules, bu Sloane, benim-"

Karın, sanırım.

Biliyor musun, bu tam bana göre bir şans. Hayatımın en kötü günü, Evergreen Park şehrinin tamamı soğuk havalarda su borularımı damlatmayı bilmeyen bir moron olduğumu öğrenirken balerin kostümüyle soğukta durmak ve beni kandıran adamla karısının her şeyi görmesi.

"Abla." Kız

kardeşi. Kız

kardeşi. Kız

kardeşi.

Oh, Tanrım. Bu kesinlikle markette gördüğüm kadın, ama eğer bu onun kız kardeşiyse...

"Tanrım, çok hızlısınız!" diyor başka bir kadın ve tüm gözler yeni yüze kayıyor, topuklu çizmeli ve kazak elbiseli bir kız, beni görünce yüzü aydınlanıyor. "Jules! Hey!"

Onu Claire'in bizimle bir iki kez içki içmeye gelen ablası olarak tanıyorum ve bir kez daha dünyam kendi ekseninde dönüyor. İtfaiye araçlarını ve kaosu görünce gözleri açılıyor.

"Aman Tanrım, şu haline bak! Ne oldu? Stüdyoda her şey yolunda mı? Bak, Claire burada!" diyor, bir konudan diğerine atlıyor ve omzumun üzerinden bakıyor.

Döndüğümde Claire geniş bir gülümsemeyle küçük grubumuza doğru yürüyordu.

"İşte buradasın! Ben de tam seni aramaya çalışıyordum," diyor Nate'e.

Hayır, hayır, hayır, sanırım her şey yerli yerine oturmaya devam ediyor. Hayır. Hayır.

Şansım bu kadar kötü olamaz, değil mi? Ama elimi tutan küçük kız elimi çekip konuştuğunda durum daha da kötüleşiyor.

"Claire Teyze, bak! Bu o! Bu Ashlyn!"

Claire benden yeğeninin elindeki bebeğe bakıyor ve gülümsüyor.

"Aman Tanrım, kesinlikle öyle!" Claire küçük kızı tutup kaldırmak için eğilir ve onu kalçasına yerleştirir.

"Noel Baba'ya Noel'de gerçek hayattaki Ashlyn ile tanışmak istediğimi söyledim, böylece babama aşık olabilecekti ve şimdi o burada!"

Sanırım başım dönmeye başlıyor ve arkadaşımın gülümsemesi büyüyor.

"Jules'u tanıyor musun?" Nate benden Claire'e bakarak soruyor. "Evet, çalıştığım stüdyonun sahibi." Kaşları kaşlarını çatıyor ve ses tonunu dolduran suçlamayla, kardeşi olduğunu anladığım kişiye dönüyor. "Jules'u nereden tanıyorsun?"

Bir açıklama yapmak için ağzımı açıyorum -karısı ve çocuğu olan bir yalancı olduğunu düşünmeden önce onu birkaç kez sikmiş olmam dışında bu adamı nasıl tanıdığımı dair herhangi bir açıklama- ama önce Nate konuşuyor.

"Onunla geçen yılbaşında tanıştım," diyor. Yalan değil ama neyse ki fazla bir şey de söylemiyor. Ya da ben öyle sanıyorum ama Nate'in kız kardeşlerinin gözleri kocaman açılıp bana gülümseyerek bakıyorlar. "Oh," diyor Claire. Bu *oh'un* ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir şekilde bunun iyi olmadığını biliyorum.

"Asla," diyor diğer kız kardeş, Sloane sadece kocaman gülümsüyor.

"Ben, uh..." Daha önemli konulara odaklanabilmek için bu cehennem ortamından çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Şu anda bu kostümden kurtulmam, en rahat kıyafetlerimi giymem ve dünyanın en büyük sinir krizini geçirmeden önce eşyalarımı nasıl alacağımı ve gece nerede uyuyacağımı bulmam gerekiyor.

"Peki, bekle, neler oluyor?" Sloane çenesini ışıkları yanan itfaiye araçlarına doğru eğerek soruyor, etrafta toplanmış adamlardan oluşan ekip. Binadaki suyu kapatmaya gelmişler ve temizlendiğinden emin olmaya çalışıyorlar.

"Su sızıntısı var. Görünüşe göre bu borular için hava çok soğuk ve üst kattaki banyom yeterince yalıtılmamış. Bir şeyler çatlamış olmalı. Bilmiyorum; evimi ve dans stüdyosunu su bastı." Soğuktan titremeye başlamadan önce iç çektim, Nate'in gözleri bana dikilmişti.

"Ne zamandır bu soğukta dışarıdasın?" Sesinde sinirlenmiş ya da kızmış gibi bir ton var ama şu anda soğuğu hissetmiyorum bile. Soğuktan ve içimde dolaşan milyonlarca başka duygudan uyuşmuş durumdayım.

Saatime bakıp omuz silkerken onun bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Emin değilim, belki bir saat?"

"Bir saat mi? Tanrım. Bu kabul edilemez."

O zaman yer değiştiriyor, kalın taba rengi ceketini silkip omuzlarıma atıyor. Çevresel görüşümde Claire Sloane'a dirsek atıyor ve Sutton muhtemelen duymak istemediğim bir şey fısıldıyor.

"Bana bunu vermek zorunda değilsin, ben iyiyim," diyorum, sıcak olmasına, Nate gibi kokmasına ve kesinlikle harika hissettirmesine rağmen.

Nate bana ters ters bakıp ağzını açıyor ama kız kardeşi araya giriyor.

Claire kendini beğenmiş bir gülümsemeye, "Gidip Mark'la konuşmalısın, neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmelisin," diyor.

"Evet. Burada kal; ben işleri yoluna koymaya çalışacağım," diyor Nate başını sallayarak.

"Buna gerçekten gerek yok-" diye başlıyorum ama o çoktan dönmüş, onu eski bir dost gibi el sıkışarak ve sırtını sıvazlayarak karşılayan itfaiye şefine doğru ilerliyor.

"Bırak işini yapsın," diyor Claire. "Herkesi tanıyor, bir sonraki adımların ne olduğunu ve bir iki gece için ne zaman bir şeyler alabileceğinizi anlayabilir."

İçimi çekiyorum, sonra kollarımı ceketin içine sokuyorum. Zaten üzerimdeyse, bari ısınayım. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum. Kesinlikle yapabiliyorken Nate'in kokusunu ve hissini almaya çalışmıyorum. Bu çılgınlık olurdu.

"Bu gece nerede kalıyorsun?" Sloane soruyor.

Omuz silkiyorum.

"Ben uh." Zihnim daha büyük bir stüdyo için biriktirdiğim paranın üzerinde geziniyor, bunu yaparken içimden homurdanıyorum ama parayı kullanmak alternatifinden çok daha iyi. "Sanırım bir otele gitmem gerekecek-"

"Oh, Tanrım, hayır!" Sloane başını sallar. "Bu bir milyon dolara mal olacak, tabii eğer boş yerleri varsa," diyor, kız kardeşinin daha önce yaptığı gibi aynı mantığı kullanarak.

Haksız da sayılmazlar. Bu hafta sonu kasabanın ışıktandırması var, küçük kasabamız yılda birkaç kez Noel zamanı Evergreen Park harikasını görmek için yerli olmayanlarla dolup taşıyor. Bu nedenle oteller çok pahalı ve hızlı bir şekilde doluyor.

"Bu gerçekten benim tek seçeneğim, biliyor musun? Arkadaşlarımı rahatsız etmek istemiyorum ve annem de... kalmam için ideal bir yer değil. Bu kadar kısa sürede elimdeki tek şey bu."

"Herhangi biri açık olacak mı?" Sloane telefonunu eline alıp gezinirken soruyor. Ona doğru düzgün bakınca kız kardeşine çok benziyor ama Claire'in tamamen zıttı olan daha profesyonel, saçmalamayan bir hali var.

"Muhtemelen hayır," diye kabul ediyor Claire. "Sizi daha önce aradım çünkü ona Nate'in misafir evinde kalması gerektiğini söyledim." Bu sözleri söylerken dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor ve ben de diğer iki kız kardeşinin gülümseyip başlarını sallayarak onaylamalarını izliyorum.

"I-" Başımı sallayarak başlıyorum ama Sloane sözümü kesiyor.

"Oh, bu dahice!" diyor.

"Aslında onun evine bağlı bile değil. Evergreen Park'a geri taşındığımda ben de bir süre orada yaşadım. Gerçekten çok şirin!" Sutton ekliyor.

"Yapamadım-"

Claire benim tartışmamı görmezden gelerek Sloane'a döndü. "O yokken Sophie'ye bakacak birini buldu mu?"

"İhtiyacım yok-" diye söze başladı Sophie ama teyzesi araya girdi. "Biliyor musun, öyle olduğunu sanmıyorum." Dudaklarına bir ipucu

Claire'in kurduğu büyük planı anlamış gibi. "Biliyor musun, Nate bir müteahhit. Eminim tamirata yardım edebilir." Sloane kolunu binama doğru salladı. "Sen de onun geç saatlere kadar çalıştığı gecelerde Sophie'ye yardım edebilirsin."

Ceketin kenarlarını kendime doğru çekiyorum, şimdi onun rahatlığına ihtiyacım var. "Gerçekten sanmıyorum-"

"Bu mükemmel!" Claire diyor, sonra bana dönüyor. "Bebek bakıcılığı çok sık değil, sadece haftada bir kez ve sen buralardaysan onu otobüsten indiriyorum."

"Sen benim yeni bakıcım mısın?!" diye bağırıyor küçük kız ve teyzesi onu tekrar yere yatırırken panik bana doğru yaklaşmaya devam ediyor.

"Hayır, hayır, ben-"

"Yani, çocuklarla aran çok iyi, bütün o dersleri sen veriyorsun, Jules! Bebek bakıcılığı da yapıyorsun, değil mi?" Claire cevabı bildiği için soruyor. Bazen ders verdiğim çocukların aileleri randevu gecelerinde gelip onlara bakmamı istiyorlar ve ben de boşsam her zaman yardım etmeye hazırım.

"Şey, evet, ama-"

"Anlaştık o zaman," diyor Claire, dudaklarında kendinden emin bir gülümsemeyle. "Tanrım, eğer o olduğunu bilseydim, kardeşimle çıkman için seni kesinlikle daha fazla zorlardım. Sana iyi anlaşıcağınızı söylemiştim!" Aylar önce söylemişti ama ben onu geri çevirmiş, yakın zamanda kötü bir deneyim yaşadığımı ve bu yüzden bir süre flört etmekten vazgeçtiğimi söylemiştim. Claire bana küçük bir gülümseme verdi. "Tüm bunlar çözülene kadar kulübede kalacaksın ve ara sıra bebek bakıcılığı yapacaksın."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama bu sefer bir ciyaklama bile çıkmıyor. Görünüşe göre bu kadınlar kafalarına bir fikir girdiğinde cehenneme dönüyorlar.

"Yeğenin konusunda bana güvenemezsin," diyorum ama bana çok gerçekçi bir bakış atıyor çünkü ben bile bunun doğru olmadığını biliyorum. Birlikte çok zaman geçiriyoruz, neredeyse her gün. "Tehlikeli olabilirim ve sen bunu asla bilemezsin! Teklifin için gerçekten minnettarım ama bunu kabul edemem. Ayrıca, kardeşinin arkadaşının yanına taşınmasını sorun edeceğinden şüpheliyim."

"Dadı sitelerindeki herhangi biri de tehlikeli olabilir ve biz bunu asla bilemeyiz. Gerçek suç podcast'leri dinliyorum. Herkes her an patlayabilir ve tam bir psikopata dönüşebilir. En azından senin kim olduğunu biliyoruz," diyor Sloane, kız kardeşi de sanki bu çok mantıklı bir şeymiş gibi başını sallıyor.

"Aslında sizi tanımıyorum," diyorum Nate'in diğer kız kardeşlerine. "Ben Sloane. Gördünüz mü? Şimdi beni tanıyorsunuz. Harika. Yani bir Yaşamak için bir yer, anladım. Bu senin dans stüdyon mu?"

Biraz yıpranmış bir halde başımı sallıyorum. Şu anda her şey tam bir kaos ve söylediğim her şey bu kadınların kafasının üzerinden geçiyor gibi görünüyor. Bu tam bana göre bir şans.

Bakalım, ilk olarak, yaşayacak ve çalışacak bir yerim yok. Sonra, boktan biri olduğunu düşündüğüm ve bu yüzden onu hayaletlediğim adam aslında arkadaşımın erkek kardeşi ve kız kardeşleri beni aslında onun yanına taşınmaya ikna etmeye çalışıyorlar.

Oh, ve kızı benim onun Ashlyn bebeği olduğumu ve bir çeşit Noel dileğini yerine getirmek için canlandığımı düşünüyor gibi görünüyor.

Claire, belli ki ya benim paniğimden habersiz ya da hiç umursamıyor, kız kardeşine dönüyor. "Sence annemin toplum merkezinde tanıdığı var mıdır? Jules bu arada derslerini orada yürütebilir, Aralık ayında genellikle oldukça boş olur."

"Kesinlikle," diyor Sloane, telefonunu çıkarıp ona dokunarak. "Şimdi onu bilgilendireceğim ve o da üzerinde çalışmaya başlayacak."

"Mükemmel!" Sutton mutlu bir şekilde ellerini çırpıyor. "Her şey hazır! Artık endişelenecek bir şey yok!"

"Özür dilerim, tüm bunlar için gerçekten minnettarım ama çok gereksiz. I-"

"Kıyafetlerinizin zarar görüp görmediğini biliyor musunuz? Sana uyacak bir şey var mı diye deneyebiliriz. Sen ve Sutton hemen hemen aynı bedende görünüyorsunuz."

"Çok fazla kıyafetim var! Dolabıma girip alışveriş yapabilirsiniz," diyor Sutton.

"Mobilyaya ihtiyacınız varsa, eminim babamızda vardır-" diye söze başlıyor Claire ama endişesi taşıyor.

"Dur!" Daha fazla dikkat çekmeden kendimi rahat hissettiğim kadar yüksek sesle bağıyorum. Etrafımdaki herkes sessizleşiyor ve ben derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. "Özür dilerim," diyorum, küçük Sophie de dahil olmak üzere dört kadın da kocaman gözlerle bana bakınca derin bir nefes alarak. "Kabalık ettim. Nezaketiniz için minnettarım, gerçekten. Ama yeterince panikliyorum ve sadece bu geceyi atlatmam gerekiyor. Teklifleriniz için minnettarım, ama yolunuzdan çekilmenize ihtiyacım yok. Her şeyi kendim halledeceğim."

Üç kız kardeş de birbirlerine bakıyor, patlamamdan ya da yardımlarını reddetmemden rahatsız olmuyorlar, bunun yerine Sloane kolunu omzuma atıp iç geçirmeden önce birbirlerine gülümsüyorlar.

Sloane, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu sadece Donovan tarzı," diyor. "Buna alışırsınız. İhtiyacı olan birini gördüğümüzde yardım ederiz. Özellikle de seni kendimizden biri olarak gördüğümüzde."

Gözlerim Nate'in itfaiye şefiyle konuştuğu, bana doğru işaret ettiği ve başını salladığı yere kayıyor. Gözlerimi yakaladığında dudakları yumuşak bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve her şeye rağmen karnımdaki kelebekler hiç gitmemiş gibi çırpınıyor.

Tamamen kaybettim.

Sloane'a dönmeden önce iç çekiyorum. "Şu anda ihtiyacım olan tek yardım lanet olası bir lobotomi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

SEVEN

NATE

"Jules'u korkutuyor musun?" Kız kardeşlerimin gülmekten neredeyse iki büklüm olduğu, Sophie'nin şakayı anlamak ister gibi gülümsediği ama sadece beş yaşında olduğu ve Jules'un kaçmaya alışacakmış gibi baktığı yere doğru yürüyorum.

Claire ayağa kalkıyor ve başını sallıyor, nefesini toplarken gözlerinden akan bir damla yaşı siliyor. "Sadece birazcık," diyor. "Onu Donovan'laştırıyoruz ve bu onu s a r m a l a sokuyor."

"Ah, evet, bu işe yarar," diyorum, sonra omzumun üzerinden itfaiye şefi Mark'ın bize doğru ilerlediği yere bakıyorum. Jules'a dönüyorum. "Mark'la konuştum ve bildiğin gibi burada kalamazsın. Yani-"

"Kulübede kalacak!" Claire araya girer. "Ve sen de onun evini tamir edeceksin," der Sloane.

Sutton, "İhtiyacınız olduğunda Sophie'ye bakıcılık yapmanıza da yardımcı olacak," diye ekliyor.

"Ve Ashlyn sana aşık olacak!" Sophie bu büyük plan karşısında açıkça heyecanlanarak bağırır.

"şşşt! Sophie, onu korkutacaksın!" Claire diyor ki. "Oh, zgnm, Jules!" Sophie kıkırdayarak söylüyor.

Jules'a bakıyorum, gerçekten de öncekinden biraz daha korkmuş görünüyor ve iç çekerek tamamen ona dönüyorum.

Lanet kız kardeşlerim her şeyi olması gerekenden çok daha karmaşık hale getiriyor.

"Boş ver onları, tamam mı? Her şeyden önce Mark'la birlikte yukarı çıkacak ve bir günlüğüne bir şeyler alacaksın. Bu birinci adım. O iş bittikten sonra ikinci adımı düşünüyoruz." Yavaş yavaş gözlerinde küçücük bir rahatlama pırıltısı beliriyor ve ne kadar bunalmış olduğunu anlamaya başlıyorum. "Ben hepsini hallederim, merak etme," diyorum başımı dört işgüzar Donovan'a doğru eğerek ve Jules başını sallıyor.

"Hazır mısın?" Mark toplanma yerimizin yanına gelerek soruyor. Jules başını sallıyor, sonra ceketimden sıyrılmaya çalışıyor.

"Şimdilik kalsın," diye ısrar ediyorum, nadiren kullandığım baba sesim ortaya çıkıyor.

Bana bakıyor, tartışmaya hazır, ama bunun anlamsız olduğunu görmeli. Başka bir şey söylemeden, onu binasına kadar takip etmek için dönüyor.

"Bu o, değil mi?" Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Sloane soruyor ve ben iç çekiyorum, meraklı kız kardeşlerimin bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Her şey olurken bile, Şubat ayındaki o gece çok fazla içmemem ve bunun en küçük kız kardeşime yansımalarına izin vermemem gerektiğini biliyordum. "Hayalindeki kız mı?"

"O benim hayalimdeki kız değil, Sloane," diyorum elimi saçlarımda gezdirirken. O sadece hayallerimdeki kız olduğunu düşündüğüm bir kızdı, sonra çok fazla üstüne gittiğim için beni terk etti. Ve şimdi sanki kız kardeşlerim tarihi tekerrür ettiriyor.

"O tekilayı içtiğin zamanı hatırlıyorum da, bana hayalindeki kızla tanıştığını, onunla iki gece takıldığını ve tıpkı babamın annemle yaptığı gibi onunla evleneceğini düşündüğünü söylemiştin. Sonra ortadan kayboldu," diye hatırlıyor Claire kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Sen de içmiyor muydun?" Sinirli bir şekilde sordum.

Gülümsemesi daha da genişliyor ve tıpkı çocukken hayatımı zindan eden, her zaman sırlarımı öğrenen ve bunları şantaj olarak kullanan kıza benziyor.

Görünüşe göre bu hiç değişmemiş.

"Hayır, tatlı Nathan'ım," diye başlıyor yanağımı okşayarak. "Bunun ne olduğunu gördüm, zayıf anında en derin, en karanlık sırlarını ortaya dökmek için mükemmel bir fırsattı ve ben de üzerine atladım."

Kulağa doğru geliyor.

"Sen en kötüsüsün, bunu biliyor musun?"

"Beni seviyorsun. Şimdi, arkadaşımın senin hayalindeki kız olmasına gelelim. Bu bir tesadüf değil ve sen de bunu biliyorsun."

Ortanca kız kardeşim başıyla onaylıyor.

"Böyle şeyler, Nate... sebepsiz yere olmaz. Onu tekrar böyle bulman bir işaret, bir tür mucize," diyor Sutton. Hepimiz arasında, her şeyin bir işaret olduğuna dair inancıyla anneme en çok benzeyen o.

"Bir Noel mucizesi!" Sophie bağılıyor, ben de gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve irademi kaybetmemeye çalışıyorum.

"Siz çocuklar-"

"Kalacak yeri yok. Tatil sezonunda buradaki otellerin nasıl olduğunu bilirsiniz." Claire ekliyor. "Tüm bunların olduğunu bilmeden önce bile" -elini bana doğru sallıyor- "o işleri çözene kadar tamamen yabancı birinin kulübede kalmasının senin için sorun olup olmayacağını öğrenmek için seni arıyordum. O bir arkadaş ve üç kasaba öteye gidip tekinsiz bir motelde kalmasını istemiyorum."

Sloane sivri bir bakışla devam ediyor: "Ama görünüşe göre o tamamen yabancı biri değil, yani artık zor durumdaki bir genç kıza yardım etmemek için hiçbir neden yok."

"Tıpkı tüm filmlerdeki gibi! Prens prensesi kurtarır ve sonra aşık olurlar!" Sophie şimdi heyecandan neredeyse zıplıyor.

Gece gökyüzüne bakıyorum, yıldızlar parlıyor ve yukarıda kimin benim hayatımı kendi kişisel hayatı gibi izlediğini merak ediyorum.

reality show.

Umarım en azından eğlendirici olur.

Sutton kızıma, "Soph, sakın olmalıyız," diyor, onu yanına çekerek ve sesini alçaltarak. "Eğer süper gizli Noel planımızla babanı korkutursak, asla kabul etmeyecektir." Sutton kızıma göz kırpmıyor ve Sophie de Sutton'a her şeyi bilen, bilge bir baş hareketiyle karşılık veriyor.

"Anladım," diyor kızım teyzesine başparmağıyla onaylamadan önce. Claire ve Sloane bir kahkaha atıyor.

"Gerçek şu ki Nate, eğer hayır derssen üçümüz, Sophie ve annem sana kızacak. Bu kasabayı biliyorsun: Haberin anneme ulaşması için üç saat veriyorum ve bir şekilde her şeyi öğreneceğini biliyorsun."

Sloane ister Jules'un kalacak bir yeri olmamasını, ister geçmişimizi, ister Claire'in burnunu sokmasını kastetsin, fark etmez, her iki durumda da doğru. İç çekerek, bundan kaçınmanın bir yolu olmadığını biliyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Tamam, teklif edeceğim ama onu benimle kalmaya zorlamayacağım."

"Tabii ki! Tabii ki!" Claire söylüyor, üç kız kardeş de hiç inanmadığım bir şekilde başlarını şiddetle sallıyorlar.

"Senin de yapmanı istemiyorum. Benimle konuşmayı kesmesinin bir nedeni var ve ne olursa olsun buna saygı duymalıyız. Aslında bence sen gitmelisin, böylece onu daha fazla bunaltmamış oluruz. Gerisini ben hallederim."

Şaşkınlık ve hayretle başlarını sallayarak onayladılar ve Claire, Sutton ve Sloane'u eve bırakmayı teklif etti. Hayatımda hiç kız kardeşlerimin bir yerden bu kadar çabuk ayrıldıklarını görmemiştim; her biri Sophie'ye bir öpücük verip bana sarıldıktan sonra birbirlerine fısıldayarak ve kıkırdayarak yürüyorlardı.

İşlerine karışmalarına sinirlenmek istesem de yapamıyorum.

Çünkü hoşuna gitse de gitmese de Jules bu gece benim mülkümde uyuyacak ve ben buna kızamam.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Jules, Mark'la birlikte apartmandan çıkıp bize doğru yürürken soruyor. Yukarıdayken üzerini değiştirmişti, şimdi üzerinde bir çift tayt ve bir sweatshirt vardı, ceketimi üstüne çekmiş, omzunda da lavanta rengi büyük bir spor çantası.

Üç beden büyük olsa bile ceket onun üzerinde benden çok daha iyi duruyor.

"Seni bekliyorum," diyorum gülümseyerek. "Neden?" diye soruyor, belli ki kafası karışmış.

"Çünkü," diye başlıyorum, o itiraz edemedi çantasını alıp omzuma atıyorum. "Konuşacak çok şeyimiz varmış gibi hissediyorum."

İç çekiyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş karşımda duruyor, yorgunluğu gözlerinden okunuyor. "*Gerçekten* çok uzun bir gece geçirdim, Nate," diye söze başladı. "Anlayışın için minnettarım-"

"Bu gece nereye gidiyorsun?" Sözünü keserek sordum.

"Ne?" Bana baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. sanki kelimeler anlamsızmış gibi.

"Bu gece nereye gidiyorsun? Bir arkadaşının evine mi? Aile mi?"

"Muhtemelen bu gece için bir otel odası tutacağım ve ondan sonra daha uzun vadeli bir şeyler düşüneceğim. Kasaba yeniden onay verene kadar taşınamam." Bir tartışmaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor. "Yarın zaman çizelgeleri ve diğer şeyler hakkında daha fazla bilgi alacağım-"

"Hayır, yapmayacaksın," diyorum açıkça. "Ne?"

"Yarın daha fazla bilgi alamayacaksınız. Ben bu sektörde çalışıyorum ve hızlı aramada bir müteahhidiniz yoksa daha fazla bilgi alamazsınız. O zaman bile cumartesi günüdür. Doğru bilgiye ulaşma ve yarın size cevap vermek için acele etme şansları var mı? Çok az.

ince." Çenesi geriliyor ve kafasında yaptığı planı yeniden düzenlemeye çalışmasını izliyorum, ama gülümsüyorum. "Neyse ki ben doğru bağlantılara sahip bir müteahhidim."

"Bu değil-" diye başladı ama sözünü kestim.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum. Saat neredeyse yedi ve Sophie heyecandan kabul etmese de açlıktan ölmek üzere olduğunu artık biliyorum.

"Ne?" Jules konunun değişmesiyle kafası karışmış bir şekilde sorar. "Geçen sefer yemek yediğinde. Özellikle sana söylediğimi hatırlıyorum"

"Bütün gün atıştırıyorsun, her üç saatte bir yemek yiyorsun ya da huysuzlanıyorsun." Kafası karışmış gibi başını geriye atıyor, benimle paylaştığı bu küçük gerçeği neden hatırladığımdan emin değil ama onunla ilgili her şeyi hatırladığımı bilmiyor.

"Her iki saatte bir, ama-"

"Öyleyse gidelim. Bizimle yemeğe gel," diyorum ve başımı bloktan aşağı eğip hareket etmeye başlıyorum.

"Akşam yemeği mi?" diye soruyor, isteksizce bizi takip ediyor, gerçi çantasının bende olduğunu düşünürsek fazla seçeneği de yok. İşleri tamamlayan itfaiyecilerden birine el sallıyorum, ama Sophie'nin elimi bırakıp Jules'un elini tutmak için yürüyüş yolunda taraf değiştirmesini kaçırmıyorum.

"Babam şarkı söyledikleri lokantaya gideceğimizi söyledi! Izgara peynir sever misin?" Sophie bağılıyor, ses kontrolünü hâlâ çözememiş.

Jules dudağını ısıyor, bunu yaparken çok sevimli görünüyor, belli ki seçimlerini tartmaya çalışıyor ama beş yaşındaki bir çocuğa kaba davranmak istemiyor. Sonunda başını sallıyor. "Evet, onları seviyorum, özellikle de lokantadakileri. Hiç milkshake'lerinden içtin mi?"

Sophie heyecanla ciyaklar. "Hayır! Bir tane alabilir miyiz baba? Lütfen!"

Ben gülüyorum ve Jules yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim," diyor nefesinin altından.

Başımı salladım. "Endişelenme. Evet, Soph, ama küçük bir tane ve sadece gerçek yemek yersen."

Sophie'nin bana bakmadan gözlerini devirdiğini biliyorum, Claire'den edindiği bir alışkanlık. "Evet, baba," diye homurdanıyor.

"İyi ki Claire Teyzen gidiyor, Soph, çünkü çok fazla küstahlaşıyorsun." Kızım bana sadece gülümsüyor.

"Kız kardeşlerin nereye gitti?" Jules soruyor, geç de olsa etrafına bakıyor ve sadece biz olduğumuzu fark ediyor.

"Eve, muhtemelen annemi arayıp ona bu boktan gösteriyi anlatmaya." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve bunun, yani bir biz olmanın artık bir seçenek olmadığından emin olsam da, kalbimin teklemesine neden oluyor. "Hadi, karnını doyuralım."

Sonra lokantanın kapısını açıyorum, kızlarımın karnını doyurabilmek için içeri girdiğimizde gürültü sokağa taşıyor.

EIGHT

NATE

"Bizimle yaşadığın zaman, bir gece yatıya kalabilir miyiz?" Sophie, siparişlerimizi verdikten sonra ve şeker yüklü çikolatalı shake'inden uzun bir yudum almadan hemen önce Jules'a soruyor.

Yüksek sesle inliyorum çünkü kızımı bu gezegendeki her şeyden çok sevmeme rağmen, hayatını kurtarmak için bir odayı okuyamıyor.

Jules tam da rahatlamaya başlamıştı, garip koşullara rağmen biraz rahatlamış görünüyordu. Ne sipariş edeceğimize karar verirken bir espri bile yaptı ve Sophie'ye Ashlyn bebeğiyle yapması için ona bir dans öğretebileceğini söyledi. Ama Sophie'nin sözleriyle omuzları kulaklarındaki pozisyonuna geri döndü.

"Sophie," diyorum uyararak.

"Ne? Claire Teyze benimle yatıya kaldığında eğlenceli oluyor ama Jules gerçek hayatta bir prenses! Tıpkı Ashlyn gibi!"

"Ben, uh-" Jules gözlerini kocaman açarak başladı.

"Jules'un kulübede kalmak isteyip istemediğini bile bilmiyoruz Sophie," diye uyarıyorum, yine de bu konuyu açtığı için minnettarım. Jules ve benim konuşacak çok şeyimiz var, ama önce

nerede kalacağı konusunu halletmemiz gerekiyor. Jules'a dönüyorum, yüzüm hiç de öyle hissettirmese de sıradan bir teklifi yansıtmaya çalışıyor. "Claire bana kulübeden sana bahsettiğini söyledi. Boş duruyor ve orada kalabilirsin. Aslında biraz ısrar ediyorum." Gülümsemeden önce ona dikkatle bakıyorum. "Zaten konuşmamız gereken birkaç şey varmış gibi hissediyorum."

Neredeyse anında gözlerini kaçırıyor, yanaklarında giydiği kazağın rengiyle uyumlu bir kızarıklık oluşuyor.

Çok tatlı.

Çok şirin.

Ama kendime hatırlatmak zorundayım, benim değil.

"Çok naziksiniz, gerçekten, ama bundan faydalanma konusunda rahat mıyım bilmiyorum-"

"Oteller çok çılgın," diye ekliyorum hemen. Yerel otellerde çalışan birkaç arkadaşım var ve yolda kalmış bir kadına otellerinin dolu olduğunu söyleyip onu benimle kalmaya ikna edip edemeyeceklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Evini onarmak için kullanabileceği parayı bir otel odasına harcamaktan daha iyi olurdu.

Ayrıca, belli ki beni unutmuş, bir zamanlar aramızda her ne varsa onu da unutmuş, çünkü koca bir yılı tek kelime etmeden geçirdi. Ne yazık ki bir yıldır ondan başka kimseyi düşünemiyorum. Acaba bu bana ihtiyacım olan kapanışı sağlayabilir mi, aylar önce onunla nerede yanlış yaptığımı dair bir açıklama getirebilir mi, böylece nihayet hayatıma devam edebilir miyim?

Her gece rüyalarım Julianne ile yaşadığımı sandığım şeyin vaadi giriyor ve sadece iki gece olmasına rağmen, bir tür aşk acısı çeken ortaokul öğrencisi gibi bunu atlatamıyorum.

"Sadece bu gece için bile olsa, kulübede kalmalısın. Sonra, eğer rahat değilsen, eminim yarın bazı ipleri çekebilirim, bazı arkadaşlara ulaşabilirim ve

Tüm birikimine mal olmayacak bir yerde. Ben yapamazsam, annem tanıdığı insan sayısıyla Evergreen Park'ın belediye başkanı bile olabilir. Bir yolunu bulur."

"Nate-"

"Bunu en samimi şekilde söylüyorum, bu gece kulübede kalırsan bana bir iyilik yapmış olacaksın."

Konuşmadan önce bana inanmayan bir bakış atıyor. "Bundan hiç şüphem yok," diyor gözlerini devirerek, ama dudaklarında küçük bir gülümseme de var.

İlerleme, sanırım.

Başka bir şey söylemek için hamle yapıyor ama o söyleyemeden ben sözünü kesiyorum.

"Bakın, Evergreen Park küçük bir yer ve ailem meraklıdır. Bu kasabada laf çabuk yayılır ve işin içine kız kardeşlerim girince daha da hızlı yayılır. Sana geceyi geçirebileceğin güvenli bir yer sağlamak için elimden geleni yapmadığım duyulursa, annemden bunun sonunu asla duyamam."

"Otuz beş yaşındasın, Nate. Annenin senin üzerinde o kadar etkisi olduğunu sanmıyorum." Bana bakıyor ve gülümsemesi yayılıyor. "Tabii tam bir ana kuzusu değilsen, ki bu da kırmızı bayraktır."

Yüksek sesle gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Tüm ailemle yakın olmama rağmen tam anlamıyla bir ana kuzusu değilim. Sadece annem beni her zaman ihtiyacı olan birine yardım etmem için yetiştirdi ve Sloane'un muhtemelen bu gece onu arayıp bilgi vereceğini biliyorum. Aramız böyle sıkıdır ve kız kardeşlerim karışmaya bayılır. Eğer annem düzgün bir beyefendi olmadığımı öğrenirse, yandım demektir." Sophie'yi ayağımla masanın altından dürtüyorum ama bana yardım etmek için ipucuna ihtiyacı yok.

"Evet, öyle! Büyükanнем ona bağırarak," diyor Sophie ve ben gülümseyerek kızıma bakıyorum. "Ve muhtemelen onu Noel listesinden çıkarır ve gerçekten iyi hediyeler alır."

Hayatımda beş yaşındaki bir çocuğu eküri olarak kullanacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.

"Gördün mü? Annemle başımı belaya sokma. Gerisini sonra konuşuruz." Gözlerimi Sophie'ye çeviriyorum. "Daha sonra. Tabii ki sadece sen istersen. Ama kulübede sadece bir gece geçirmek ve beni bir daha görmemek istiyorsan da sorun değil. Sanırım bir yıl önce büyük bir hata yaptım ve bunu sadece bu küçük şekilde telafi edebileceksem, öyle olsun." Kaşları çatılıyor, dudaklarını ısırırken yüzünde hızlı bir suçluluk duygusu belirliyor. Girmek için neler vermezdim bir an için başını çevirdi.

"Bilmiyorum..." diyor, tereddüt ediyor, ama aynı zamanda direncinin azaldığını ve fikre yaklaştığını görebiliyorum, bu yüzden başka bir açı deniyorum, her türlü argümanı ortadan kaldırmaya çalışıyorum.

"Arkadaşın bir güvenlik uzmanıyla çıkıyor, değil mi?" Başını salladı, ben de cüzdanıma uzanıp ehliyetimi çıkardım ve ona uzattım. "Git. Ara onu, bilgilerini ver. Beni ona göster, sicilime bak, böylece psikopat olmadığımı anlarsın."

"Tüm psikopatların sicilinde bunun yazılı olduğunu sanmıyorum, biliyorsunuz," diyor.

Ona gülümsüyorum ve o da istemese de gülümsememe karşılık veriyor. Birkaç dakika daha ona bakıyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum. Sonunda iç geçiriyor ve başını sallıyor. Ehliyeti ona bir kez daha u z a t t ı y o r u m ve isteksizce alıyor, kabinden kayarak çıkıyor ve tuvaletlere doğru yöneliyor. Teklifimi kabul edeceğini düşünsem de arkadaşlarıma birkaç mesaj gönderip Julianne adında genç bir kadın ararsa onlara bir iyilik borçlu olacağımı söylüyorum. Ona otellerinin bu gece için tamamen dolu olduğunu söyle.

NINE

JULES

Banyoya girdiğimde telefonumu çıkarıp kalbimden tanıdık bir numarayı çeviriyorum, adımlarımı hızlandırırken kişiye bulma zahmetine bile girmiyorum.

"Hey-" diye başladı Ava ama hemen sözünü kestim. "Erkeğini giy."

"Ne?"

"Erkeğini giy. Uyanık olduğu her an senin yanında olduğunu biliyorum; o yüzden onu giy," diyorum, nezaket ya da açıklama için stres yapacak zamanım yok.

"Affedersiniz?" diye soruyor, küstah doğası ortaya çıkıyor. "Neyim ben, hiç kimse mi? Beni sadece seksi kızımle konuşmak için çağırdın-"

"Bir krizin içindeyim Ava ve Jaime'yle konuşmam gerek. Lütfen, Tanrı aşkına, telefonu ona ver."

Konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu. "Kriz mi? Sen iyi misin? Güvende misin? Yoksa-"

Konuşmadan önce derin bir nefes alarak tavana doğru inliyorum. "Ben iyiyim. Güvendeyim. Evimle ilgili bir sorun var ve teklifini kabul etmeden önce Jaime'den birini kontrol etmesini istemem gerekiyor. Yarın sabah ilk iş seni arayıp açıklayacağıma söz veriyorum.

Bu arada, lütfen Jaime'yi telefona verir misiniz, böylece bu kişinin katil olmadığından emin olmak için kısa bir araştırma yapmasını sağlayabilirim?"

Tekrar konuşmadan önce bir duraklama daha oluyor ve şimdi sözlerindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Peki, seksi mi? Çünkü bir cinayeti belki affedebilirim-" Telefon değişmeden önce bir itiş kakış olur ve Jaime'nin kalın sesi hattı doldurur.

"Neler oluyor Jules?" Jaime soruyor.

"Onunla konuşuyordum!" Ava arka plandan bağırıyor, ardından da ofluyor. Onu orada dikilirken, Ava'nın zıplayıp elinden telefonu almaya çalıştığını ama başaramadığını hayal ediyorum ve bu beni gülümsetiyor.

"Ve şimdi öyleyim. Ne oldu? Bir sorunun mu var?"

Jaime'nin bundan hiç hoşlanmayacağını bildiğim için iç çekiyorum. "Evet mi? Hayır mı? Bilmiyorum."

"Kulağa hoş gelmiyor," diyor homurdanarak.

"Binamda bir su hattı patladı, evimi ve dans stüdyosunu su bastı," diyorum ve hemen konuya girmenin en iyi hareket noktası olduğuna karar veriyorum.

"Siktir," diyor az konuşan adam, bir şekilde hissettiğim her şeyi tek bir kelimedede özetliyor.

"Evet. Ava'nın sana söylediğine eminim, Evergreen Park Noel'de çok kalabalık oluyor. Evimi onarmak için ne kadar masraf yapmam gerektiğini düşününce, süresiz kalacağım bir otel için tonlarca para harcamak istemiyorum. Neyse ki, bir arkadaşımın arkadaşı bana evinin arkasındaki bir süitte kalmam için bir yer teklif etti. Sadece beni öldürmeyeceğinden emin olmak için onu araştırmanı istiyorum."

Jaime hemen, "Hayır," diye cevap verir.

"Hayır, onu aramayacak mısın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Hayır, onunla kalamazsın. Tanrım, bunun sağduyu olduğunu sanıyordum - biriyle tanıştıktan hemen sonra onun evinde uyumamak."

"Teknik olarak, Ben de uyudu Orada daha önce," I söyle düşünmeden.

"Ne dedi? Az önce ne dedi? O surat sende var!" Ava arka planda bağırıyor ve anında pişman oluyor.

"Daha önce orada nasıl uyudun?" diye soruyor. "O ne?"

"Bak, gerçekten ilgilenmiyorum-" diye başladım. "Yeni yıl adamı mı?" Ava bağırıyor.

Neden arkadaşlarıma her şeyi anlatıyorum ki?

Kendime soruyorum. "Neyi?" Jaime nişanlısına soruyor.

"Bu adam o uyudu ile üzerinde Yeni Yılın o var bir aile! Bu o mu?"

"Ava bilmek istiyor-"

"Duydum. Ona evet de, karısı değil kız kardeşiydi."

"Sen vardır değil kalmak bir yerde nerede a adam kız kardeşiyle yatarken yakalandı," diyor Jaime.

I bak at ve tavan . ve banyo ve dua et
Ava'nın arka planda çığlık attığını duyarken sabırlı olmak için.

"Kız kardeşiyle yatmadı," diyorum kelimelerime sığdırabildiğim kadar sabırla. "Onu mağazada bir çocuk ve bir kadınla gördüm ve bir ailesi olduğu ve aldatan biri olduğu gibi yanlış bir varsayımda bulundum. Meğer mağazadaki kadın onun kız kardeşiymiş." "Peki ya çocuk?"

Cevabın vermek istemediğim bir açıklama gerektireceğini bilerek iç geçiriyorum, çünkü çoğunlukla bu cevabı veremiyorum. Nate'in bana neden bir çocuğu olduğunu söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok ama dürüst olmak gerekirse, bekâr bir adamın neden bunu söylemek istemediğini anlayabiliyorum.

bilgi bu tür şeyleri hemen çöpe atar.

"Onun çocuğuydu. Geçmişini kontrol edebilir misin, edemez misin?" Kızgınlığımın bir kısmının sözlerime sızmasına izin vererek soruyorum.

"Kimin çocuğuydu o!?" Ava sorar.

"Onun. Bir geçmiş araştırması yapacağım ve o zaman daha fazla bilgiye sahip olacağım," diyor Jaime en iyi arkadaşşıma.

geri kalanını bana yönlendiriyor. "Evet, ben yaparım. Bana tam adını ve adresini bulabilir misin?"

"Size ehliyetinin bir fotoğrafını gönderebilirim," diyorum. "Ehliyeti mi?"

"Kim olduğunuzu biliyor ve sizi arayıp bilgilerini vermemi söyledi. Geçmiş araştırması onun fikriydi." Jaime konuşmadan önce bir süre sessizlik oluyor ve ben onun başıyla onayladığını duyar gibi oluyorum.

"Anladım. Evet, bana gönder. Bu gece temel bilgileri öğrenmemizi sağlayacak bir ön çalışma yapacağım ve ardından daha derin bir çalışmaya başlayacağım. Muhtemelen tam sonuçları sabah alırım. Yine de, bir çocuğu varsa ve onu çalıştırmanız için size ehliyetini verdiyse muhtemelen iyi olduğunu tahmin edeceğim."

"Teşekkürler, Jaime."

"Hayır-" diye başlıyor, sonra Ava'nın sesi tekrar net bir şekilde hattan gelmeden önce bir itiş kakış oluyor.

"Beni dinle, Julianne Everett. Yerleşir yerleşmez bana mesaj atacaksın. Sabah ilk iş beni arayacaksın, soru sormak yok. Sabahın dördünde uyanman umurumda değil, beni ara."

"Ava, Kaliforniya'dasın. Senin saatinle sabahın biri."

"Umursuyormuşum gibi mi geliyor?" diye soruyor ve neredeyse ayaklarını yere vurduğunu görebiliyorum.

"Nişanlın yapardı."

"Jaime'nin umurunda olmaz, güven bana." Arka planda bir onaylamama homurtusu duyuluyor ve Ava muhtemelen kulaklarım için fazla baharatlı olan ama homurtunun kaybolmasını sağlayan bir şey fısıldıyor. "Ben ciddiyim. Şimdi peşine düşmeyeceğim çünkü Jaime senin güvende olduğundan emin olacak, ama Tanrım, Jules, eğer her şeyi en kısa zamanda öğrenmezsem, kendimi kaybedeceğim. Beni duyuyor musun?"

En iyi arkadaşımın kadınlara öz savunma eğitimi veren bir iş yürüttüğü ve bir keresinde canlı yayında bir adamı saç aletlerinden başka bir şey kullanmadan etkisiz hale getirdiği düşünülürse, aynı fikirde olmak zorundayım.

"Evet Ava, seni yarın sabah mümkün olan en kısa sürede arayacağım." Karşı çıkmasını, gözlerim açıldığında ilk iş olarak bunu yapacağını söylemesini bekliyorum ama yapmıyor.

"Seni seviyorum, Jules. Unutma ki bazen her şeyin bir nedeni vardır. Eğer bu bir film olsaydı-" diye söze başladı, sözlerinde bir gülümseme vardı, benim imzam olan sözleri söylüyordu, ama havamda değildim, bu yüzden sözünü kestim.

"Güle güle. Seni seviyorum." Sonra telefonu kapatıyorum ve bir sonraki drama dalgasıyla yüzleşmek için geri dönmeden önce kendime birkaç dakika daha huzur ve sessizlik veriyorum.

TEN

LAST YEAR

JULES

Markete giderken, arkadaşlarım arabamın Bluetooth'unda, "İşte o," diyorum.

"O mu?" diyor en iyi iki arkadaşımdan biri, Harper, inanamayarak.

"Çılgınca olduğunu biliyorum ama o benim hayalimdeki adam. İlk görüşte aşkım, onu ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum, mutlak mükemmellik. O benim romantik komedim," diye açıklıyorum, biraz aptalca hissediyorum ama gerçekten umursamıyorum.

Gerçek hayatımı yaşamak için isteksizce ayrılmak zorunda kalmadan önce Nate'in evinde iki gece geçirdim, ama o zamandan beri durmadan konuşuyoruz ve kalbimin bir yerinde bunun özel olduğunu biliyorum.

"Jules-" diye iç çekerek başlıyor çünkü bunun bir varyasyonunu birkaç kez görmüş.

Üçümüzden Harper en pratik olanı. Ava eğlenceli, fevri olanımız, her zaman büyük maceralara hazır olanımız. Harper ayaklarımızın yere basmasını sağlayan kişi... ve hapishanenin dışında. Ben ise romantik olanım, kafamın içinde gerçeklerden uzakta yaşıyorum ve aşk hikayemi bekliyorum.

Hayatım boyunca her fırsatta işaretler ve anlamlar gördüm, bu da en basit nezaketi daha fazlasına dönüştürmemi kolaylaştırdı. Bir adamla tanışıyorum ve daha ilk buluşma bitmeden, beyaz elbiseler ve iki buçuk yaşında çocuklar hayal edebiliyorum, elbiseler aslında sadece kırmızı bayrakların dalgalanması olsa bile.

Bu, bir randevudan eve gelip bir erkekten çılgınca hoşlandığımı söylediğim ve bir hafta sonra kalbimin parçalandığı ilk sefer değil.

Ama bu sefer farklı. İçimdeki bir sesin bunun farklı olduğunu bilmesinden başka bir açıklama getiremiyorum. Kulağa çılgınca geldiğini bilsem de, bunu inkar edemem.

"Ben ciddiym! Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bunu iliklerime kadar hissediyorum."

"Anlıyorum," diyor Ava beni savunmak için, park edip mağazaya girmeden önce aramayı telefonuma aktarırken. "Jaime'yi o barda gördüm ve sanırım bir parçam biliyordu; sadece bunu itiraf etmeyi düşünemeyecek kadar inatçıydık. Sanırım birinin senin aradığın kişi olduğunu anlamanın yolu bu. Tüm kitaplarda ve filmlerde tanıştıkları bir an vardır ve bunu iliklerine kadar bilirler. Bazen o noktaya gelmeleri biraz zaman alır. Jules tüm bu saçmalıkları atlıyor."

"Kesinlikle!" Birinin beni anlamasına sevinerek ve tamamen deli olmadığımı teyit ederek "Kesinlikle" diyorum.

Daha bir gün önce, Nate ve ben, yollar açılmadan ve beni eve götürmek zorunda kalmadan önce neredeyse iki gün birlikte saklandık. Beni mutfak adasında öptüğü andan beri her an neredeyse büyüülü hissettirdi.

Sanki bulutların üzerinde yürüyormuşum ve sonunda masalsı aşk hikayesini yaşama sırası bana gelmiş gibi.

"Yani, Jeremy'yle bunu yaşamadın mı?" Ava soruyor ve bunu kötü bir niyetle söylemediğini biliyorum, Harper'ın tereddüt etmeden kabul edeceğini düşünüyorum. Bunun yerine FaceTime görüşmesinde burnunun kıvrılmasını ve başını sallamasını izliyorum.

"Başımdan beri böyle hissetmek bir ihtiyaç değil Harper," diyorum, duygularını kurtarmak için araya girerek. "Sen Ava ve benden çok daha pratik birisin." Ava anlıyor, iri gözlerle başını sallıyor.

"Oh, kesinlikle. Çok daha mantıklı. Jules ve ben sadece balıklama atlıyoruz ve boynumuzu kırmamayı umuyoruz."

Harper'ın dudakları büzülür ve iç çeker.

"Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum Jules. Senin incinmeni istemiyoruz. Sen tanıdığım en harika, sevgi dolu, güven dolu insansın ve ben bunu seviyorum. Yine de bir gün incineceksin. Bilirsin, bazen bakmadan atladığında su derindir, bazen de çok sıgıdır ve yaralanırsın."

İç çektim. Harper'ın endişeleneceğini biliyordum çünkü bu onun doğasında var.

"Ve sadece söylüyorum, bunun derin olduğunu biliyorum, Harper. Bunu içimde hissediyorum." El arabasını alırken telefonum omzumla kulağım arasında dengede duruyor.

"Sadece senin için endişeleniyorum. Çok sıkı ve tamamen seviyorsun, ama herkes bunu hak etmiyor, biliyor musun? Sanırım-" diye başlıyor ama bir koridor öteden yeni tanıdık bir sesin konuştuğunu duyduğumda zihnim onun sözlerini işlemeyi bırakıyor.

"Hadi tatlım, gidelim," diyor bir erkek sesi.

"Baba!" diye cevap veriyor küçük, cırtlak bir ses.

"Sloane, Sophie'nin sevdiği krakerleri getirebilir misin?" diye sordu adam.

Nate. Konuşan Nate ve ona baba diyen küçük bir ses, sanırım. Koridorun sonuna yaklaşıyorum, sonra etrafıma bakıyorum, uzun boyunu ve geniş omuzlarını, kalçasında kıvrıcık sarı saçları olan küçük bir kız, kolunda pembe bir alçı ve elinde sallanan balerin Ashlyn bebeğini görüyorum.

Nefesim kesildi.

Kulağımda belli belirsiz Ava ve Harper'ın sesini duyuyorum ama onları algılayamıyorum ya da söyledikleri herhangi bir kelimeyi duyamıyorum. Ne zaman bir

Muhteşem sarışın dönüp ona gülümsüyor. "Evet, sorun değil. Prenses olanlardan ister misin, tatlım?"

Nate'in kalçasındaki kız başını sallıyor, bir şeyler ciyaklıyor ve heyecandan oyuncak bebekle Nate'in kafasına vuruyor. Tüm değerli küçük aile bu aksilik karşısında gülüyor ve ben de mısır gevreği reyonunda midemin bulanmasına karşı koyuyorum.

Zihnim netleşmeye başlıyor: Onun bir ailesi var.

Bir çeşit kaçamaktım, yılbaşı gecesi bir ilişki. Ben bir yuva yıkıcıyım.

Geçmişe dönüşler akın akın geliyor: annem benim çoktan uyuduğumu düşündükten sonra gece geç saatlere kadar ağlıyor, babamı zaten doğru olduğunu bildiği şeylerle suçladığında bağılıyor ve tabakları fırlatıyor.

Babamı ve yeni ailesini yılda iki y a da üç kez görmek için yaptığım ziyaretler. Yüzüme ne kadar geniş ve nazık bir gülümseme yerleştirirsem yerleştireyim kendimi tamamen yersiz hissetmem ya da kendimi her zaman bir yük, babamın her zaman unutmaya çalıştığı şeyin, yani geçmişinin çirkin bir hatırlatıcısı gibi hissetmem.

Annem o yıl değişti ve aşk diye bir şey olmadığına karar verdi; bunun yerine güvenlik arayışına girdi. Sonunda Stanford'a ve sevgisiz ama varlıklı bir evliliğe razı olana kadar sayısız boktan adamın hayatına girip çıkmasını izlemek zorunda kaldım.

Ve işte karşımda: hayalimdeki erkeğin gerçek olduğundan emin olduğum adam, en sevdiğim filmlerden birinin sahnelerinden çıkıp hayata gelen, kucağında muhteşem bir genç kızla ayakta duran ve daha da muhteşem bir kadınla gülen biri.

Görünüşe göre annesi.

Mükemmel küçük bir aile. Ailem için her şey altüst olduğunda o kızıdan çok daha büyük olamazdım. Nate'le olan ilişkiyi bir tür peri masalında yaşıyormuşum gibi sürdürseydim, bu tarihin tekrerrür ettiği bir durum olur muydu? Tam o anda dükkânda olmasaydım

Bir gün o güzel küçük kızın köklü baba sorunlarının kaynağı olabilir miydim?

Beni götürdüğü yer onun evi miydi, yoksa bir sığınak mıydı? Mükemmel küçük ailesi de orada mı yaşıyor? Onlar neredeydi? Yılbaşı gecesi barda bir yabancıyla gerçekten bir ilişkisi var mıydı?

Ama en önemlisi, nasıl bu kadar aptal olabildim?

Hayallerimde o kadar kaybolmuştum ve her şeyin en iyisini görüyordum ki; kalbimde umutsuz bir romantik olarak, tüm işaretleri kaçırdım.

Oh

Tanrım.

Aman

Tanrım.

İşte bu yüzden erkekler sadece kurgusal olduklarında iyidirler.

Çünkü gerçek dünyada her zaman hayal kırıklığı yaratırlar.

Ben bunu düşünürken, o bana doğru dönmeye başlıyor, küçük kız benimle göz göze geliyor ve aniden vücudum tekrar hareket edebiliyor, bacaklarım beni Nate -ve onun mükemmel küçük ailesi- beni görmeden önce mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çıkışa doğru dönmeye zorluyor.

Arabama vardığımda derin bir nefes alıyorum, telefonumu açmadan önce kendimi dengelemeye çalışıyorum, evimden çıkmamla dükkana varmam arasında bana mesaj atmış olması gerektiğini fark ediyorum.

NATE

Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni şimdiden özledim. Bunu söylemek delilik mi?

Bu metni beş, on dakika önce görmüş olsaydım, şansıma, bu adamın sevincine ve gelecek için duyduğum heyecana haykırırdım. Bunun yerine, midemi bulandırıyor ve kaderin ve gerçekliğin acımasızlığı karşısında gözlerimin yanmasına neden oluyor.

Başımı sallayarak, kendime kafamın içinde yaşamamın bir nedeni olduğunu, neden romantizm peşinde koşmak

yerine film izlemeyi seçtiğimi, her şeyin her zaman kurgusal olarak yoluna girdiğini hatırlatıyorum.

Ama burada, gerçek dünyada, sonsuza dek mutlu olmak garanti değildir.

Gerçek dünya darbe üstüne darbeden başka bir şey getirmiyor. Umudunuzu kaybetmemek için ruh eşlerinin ve sonsuza dek mutlu sonların efsane olduğunu kabul etmenin zamanı geldi. Elbette Ava ve Jaime gibi milyonda bir rastlanan durumlar var ama genel olarak hepsi saçmalık.

Dünyanın dönmeye devam etmesi için söylenmiş büyük bir yalan.

O zaman kararımı veriyorum, telefonuna dokunuyor ve ona bakıyorum. Olabileceklerin yasını tutmak için bir an duruyorum - sadece bir buçuk gün sonra kurduğum aptalca düşünceler ve hayaller, sonra i çekiyor, blok düğmesine basıyorum ve arabayı çalıştırıyorum.

Evergreen Park'ın eteklerindeki en iyi arkadaşımın dairesine doğru bildik arabamı sürerken zihnim bomboş. Düşüncelerim sürüklenmeye, az önce olanları çözmeye başladığında, başımı şiddetle sallıyorum, saate ve ne kadar uzakta olduğuma bakıyorum ve geri sayıyorum.

Kaybetmeme sadece beş dakika kaldı.

Sadece dört dakika.

Sadece üç dakika daha kendime hakim olmalıyım. İki dakika daha, neredeyse bitti.

Ava ve Jaime'nin evinin otoparkına girdiğimde titriyordum. Dışarı çıktığımda çantamı almaya, kilitlemeye ya da buna benzer bir şey yapmaya zahmet etmeden kapıyı çarpıyorum.

Sadece hareket ediyorum, kas hafızam beni  n kapıya götürüyor, titrek bir parmak kapı ziline uzanıyor.

"Selam bebeğim," diyor Ava kapıyı açarken, dikkati dağılmış bir halde. "Sen-" ve sonra durup beni, gözyaşı lekeli yanaklarımı inceliyor. "Oh, hayır," diye fısıldıyor, kapıyı tamamen açıyor ve beni içeri çekip bırakıyor.

Çünkü sonsuza dek birlikte olacağım rüya gibi bir erkeğe asla sahip olamayacak olsam bile, evren bana gerçekten çok iyi arkadaşlar bahşetti.

İşte o an erkeklere tövbe ettiğim andır. Aşka tövbe ediyorum.

Kalbimin üzerindeki kapının kapandığını hissederek
umuda tövbe ediyorum.

Bu değil değer o: .. Acı, ve
Hayal kırıklığı, kalp ağrısı.

Buna değmez, kesinlikle uzak bir mutluluk anına b i r
anlık atış için değil. Değmez.

O küçük umut ışığının yaratabileceği yıkımı gördükten
sonra, bir daha asla ona uzanmayacağım.

Bir daha asla.

ELEVEN

JULES

Nate'in evine girerken bir deja vu hissi kaplıyor. Kanepenin üzerinde pembe bir battaniye ve yere saçılmış birkaç oyuncak olmasına rağmen pek bir şey değişmemiştir. Sanki Sophie o sabah odasından battaniyesine sarınarak çıkmış ve onu orada bırakmış gibi görünüyor ki bu da burada bir çocuğun yaşadığının tek kanıtı.

Geçen yıl boyunca onun bir ailesi olduğuna dair işaretleri nasıl göremediğimi düşünerek kendimi çok hırpaladım. Karısı ve çocukları olmadan makul büyüklükteki bir evde yaşayan bekar bir adam, özellikle de evin neredeyse hiç dekore edilmediğini düşünürsek, ilk kırmızı bayrak olmalıydı, ancak şimdi etrafıma baktığımda, en azından dalgalanan dev bir kırmızı bayrağı tamamen görmezden gelmediğimi bilmenin rahatlığına sahibim. Battaniye ve oyuncaklar dışında, Nate'in evi hala gerçekten çok süslü değil ve ona güvenen kimse olmadan bekarlığı haykırıyor.

"Soph, git pijamalarını giy. Yatma vaktin çoktan geçti ve Claire Teyze'nin eski evini Jules'a göstermem gerekiyor," diyor Nate bir kancaya bir dizi anahtar takarken. Etrafa bakarak benimkileri elimde şingirdatmaya devam ediyorum. Arabayı sürerken her şeyi not alarak onu buraya kadar takip ettim,

Buraya son geldiğimde pek dikkat etmemiştim. Sokak isimleri ya da mahalleler gibi ayrıntılara kesinlikle dikkat etmiyordum; sadece onunla yalnız kalacağım için heyecanlıydım.

"Beni yatırarak mı?" diye soruyor, elleri kalçalarında babasına ters ters bakarak.

"Sophie," diye başlıyor ama kızının gözleri büyüyor ve saatin akşam 8'i çoktan geçtiğini ve uzun bir gün geçirdiğini düşünürsek, kavga çıkmaya başlıyor.

"Beni yatağa yatırmasını istiyorum! O benim Noel dileğim!" Nate küçük kızının seviyesine inmeden önce iç geçiriyor. "Tatlım, bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun.

İnsanlara ne yapacaklarını söylemek. Jules'a burada kalabileceğini söylediğimi duydun, baskı yok. Ayrıca eğer rahat değilse burada vakit geçirmek zorunda kalmayacağını söylediğimi de duydunuz. Ona evi darmadağın olduğu için yardım ediyoruz, burada kalmasını istediğimiz için değil." Sakin ve mantıklı sözlerine rağmen kız hâlâ beş yaşında ve babasına surat asıyor, gözleri doluyor.

"Ama onun burada olmasını istiyorum," diyor alçak sesle ve üzgün bir şekilde ve içimden bir şeyler kopuyor. Nate bana yardım ediyor; benim de aynısını yapmam gerekiyor.

Nate'e, "Sorun değil, gerçekten; benim için sakıncası yok," diyorum. Sophie bana bakıyor, gözleri kocaman açılmış ve umutla dolmuş. "Git pijamalarını giy, dişlerini fırçala ve normalde yatmak için ne yapıyorsan onu yap. İşin bittiğinde içeri gelip iyi geceler dileyeceğim."

"Ve sen de bana kitap okuyacak mısın?" Küçük yüzündeki ani kararlılık ifadesine ve sanki bir yönetim kurulu toplantısındaymış ve bir anlaşma sağlamaya çalışıyormuş gibi ellerini kalçalarına götürmesine gülmekten kendimi alamıyorum. İçimden bir ses onun bir gün mutlak bir güç merkezi olacağını söylüyor.

"Sophie," diye uyarıyor Nate, ama ben takas konusunda iyiyim. "Bir," diyorum.

"Üç," diyor, ben de kaşımı kaldırıyorum.

"Bir." Dudakları büzülüyor ve önce babasına sonra da bana bakıyor.

Gülümsemeye çalıştığı her halinden belli olan babasına bakıyorum ama ellerini sanki "*bu senin savaştın*" der gibi kaldırıyor. "Bir," diye tekrarlıyorum, geçmiş bebek bakıcılığı deneyimlerimden biliyorum ki ilk savaşı kazanırsan, diğerlerini yenmek çok daha kolay olur. Eğer kalacak bir yer karşılığında yardım eder ve bebek bakıcılığı yaparsam, doğru adımlarla başlamam gerekecek.

Kalmanın bir seçenek olmadığı bu kadar açıkken neden kalmayı düşündüğümü sormayın.

Bana bakıyor, iç çekmeden önce beni okumaya ve kırılıp kırılmayacağımı anlamaya çalışıyor.

"Peki. Bir," diyor suratını asarak, sonra da küçük bir beden için mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha küstah bir şekilde odasının olduğunu varsaydığım koridora doğru bir ayağının üzerinde dönüyor.

Mutfak tezgahına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Nate'e bakıp beni içine çekmeden önce onun geri çekilişini izlerken sessizce gülüyorum.

"İyi iş çıkardın," diyor. "Ona kimin patron olduğunu gösterdin. Zayıflığın kokusunu alabiliyor, yemin ederim."

Omuz silkmeden önce ona gülümsüyor ve kıkırdıyorum.

"Claire'in dediği gibi, bir sürü bebek bakıcılığı yaptım ve bir grup kıza dans etmeyi öğretiyorum. Ayrıca, en iyi arkadaşım tanıdığım en şımarık insan, bu yüzden iyi eğitildim. Bu noktada neredeyse ikinci doğam."

"Buraya tam uyuyorsun," diyor düşünceli bakışlarla bana bakarak. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama koridorun sonundaki ışık yanınca ve Sophie ona seslenince kapatıyor. Sonra tek kelime etmeden kızına yardım etmeye gidiyor.

Onu koridorda yürürken, mutfağında dururken ve hiç de yabancılık çekmezken izlerken kendi kendime, işte tam da bundan korkuyorum, diye düşünüyorum.

Nate beni evinin arkasındaki küçük kulübeye götürürken, "Demek burası senin evin olacak," diyor. Şirin bir stüdyo daire tarzında hayatta kalmak için gereken her şeye sahip. Bir alanı paylaşan küçük bir mutfak ve yatak odası, bir köşede rahat görünümlü bir koltuk ve ayakta duran bir duş, lavabo ve tuvalet içeren küçük bir kapalı banyo var. Herhangi bir süre için karşılayabileceğimden daha büyük ve rahat ve beklediğimden çok daha güzel. "Çalışacak mı?"

Sinirlerine gülüyorum.

"Bu... bu mükemmel," diyorum, ona bakmak için dönmeden önce mülkünün arkasına bitişik olan ormana bakan kemerli bir pencereyi görmek için perdeleri değiştiriyorum. Bir parça iyi şansa ya da doğru yer, doğru zaman anına *gerçekten* ama *gerçekten* ihtiyacım olduğu bir zamanda bu bana kader gibi gelse de, zihnim hala bunu bir gerçeklik olarak kabul edemiyor. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, gerçekten."

"Her şey düşünüldüğünde en azından bunu yapabilirdim. İçimde beni engellemek istemene neden olacak bir şey yaptığıma dair bir his var."

Gözlerimi kapatıp iç geçiriyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum ama bu işi bir an önce bitirmem gerektiğini biliyorum.

"Evli olduğumu sanıyordum," diye ağzımdan kaçırdım. "Ve benim de bir yan kaçamak olduğumu."

Uzun süre bana bakıyor ve kalbim neredeyse duyulacak şekilde çarpıyor.

"Evli olduğumu mu sanıyordun?" diye soruyor inanmayan bir gülümsemeyle, kulübenin kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde.

Acaba bu bir tür imza hareketi mi yoksa istediği her şeyi elde etmek için mi kullanıyor çünkü bunun nasıl işe yarayacağını kesinlikle görebiliyorum. Muhtemelen bu yüzden kendimi kaçınmaya çalışmadan bahanemi saçmalarken buluyorum.

"Markete gittim ve seni orada gördüm, Sophie kalçada Sloane ile birlikte. I..." Bir kez daha iç çekiyorum ve

Gözlerini. "Tamam, hemen sonuca vardım ve sana açıklama şansı vermedim, ama kendimi savunmam gerekirse-"

"Bu varsayılması son derece makul bir şeydi ve umarım Soph büyüdüğünde böyle bir durumla karşılaşırsa o da aynısını yapar." Başını eğmeden önce duraksıyor. "Belki lastiklerini kesmeyi de ekler."

Ben de gülümsüyorum.

"Bu pek yetiştince bir davranış değildi ama... Bunu gördüğümde beni kıcımdan ısırın bazı geçmiş yüklerim var. Ben küçükken babam annemi terk etmiş ve yeni bir aile kurmuş. Tarihin tekerrür ettiğini gördüm ve bununla uğraşmak istemedim. Bir kızın olduğunu bilmiyordum, o yüzden onu seninle ve benimle görmek-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Sana Sophie'den bahsetmeliydim," diyor kendi kendine iç çekerek.

"Muhtemelen," diyorum omuz silkerek. "Yine de neden yapmadığını anlıyorum."

Başını kaldırıyor, bakışlarını ayaklarından gözlerime kaydırıyor, yüzünde açık bir şok ifadesi var.

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Eminim biriyle çıkmak zordur. Sanırım onu yetiştiren tek kişi sizsiniz?"

Başını sallıyor. "Annesi iki yıl önce haklarını devretti."

İçimi çekiyorum, içimde bir öfke kabarıyor çünkü o kızla bir öğün bile geçirmedi ve ondan vazgeçmeyi, hele hele onun annesi olup da böyle hissetmeyi hayal bile edemiyorum.

"Bu yüzden onun babası olmanın kimliğinizin bir parçası haline geldiğini hayal edebiliyorum. Kendinizi Nate ve Sophie olarak değil, Nate olarak tanıtmaya şansınız oldu. Anlıyorum." Kendi kendime gülmeden önce omuz silkiyorum. "Ama yapmasaydın muhtemelen beni bir sürü kalp ağrısı ve gözyaşından kurtarmış olurdun," diye buzları eritmek için ekliyorum, ama gülümsemesi sözlerimle birlikte aşağı indiğinde neredeyse anında pişman oluyorum. "Nate, gerçekten, önemli bir şey değil. Şaka yapıyordum."

"Bütün bir yılı neyin yanlış gittiğini bilmeden, derinlerde bir yerde her şeyi berbat ettiğimi bilerek ama nasıl düzelteceğimi bilmeden geçirmekten nefret ediyorum. Yapmalıydım... Seni bulmalıydım. Sana ulaşmalıydım," diyor, kelimeler dağılıyor. "Pişmanım. Özellikle de şimdi, seni tekrar gördüğüm için. Her şey geri geliyor." Kalbim küt küt atıyor ve başını sallıyor, gözlerini botlarına dikmiş, sonra tekrar bana bakıyor. "Burada durup sana yalan söylemeyeceğim ve bunun nereye gidebileceğini görmekle ilgilenmediğimi söylemeyeceğim." Bana bakıyor, boşlukları benim doldurmamı bekliyor.

"I..." Başlıyorum ve en küçük bir an için ona temiz bir sayfa olduğunu, kaldığımız yerden devam edebileceğimizi söylemeyi düşünüyorum. Ama o kız, aşkın seni her fırsatta bulabileceğine inanan umutsuz romantik, artık yok. Yumuşak kalbini güvende tutmak için bir kafese konuldu ve kapısı kapatıldı. Gördüğüm şeyin bir iletişimsizlik olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorum ama hissettiğim acı gerçektir ve bunu bir daha hissetmek istemiyorum. Buna sebep olan şeyin düşündüğüm şey olup olmadığına bakmaksızın, bir yıl öncesine göre daha temkinliyim.

"Ben, ben çıkmıyorum. İşime, arkadaşlarıma ve... diğer şeylere odaklanıyorum," diyorum ve birden hayatımın bu iki şeyden ibaret olmadığını fark ediyorum. "Ve evimle ilgili olanları düşünürsek, bu daha da fazla yapmam gereken bir şey. Bu yüzden sözlerin için minnettar olsam da ve daha da önemlisi, kapanış için ve tam bir aptal yuva yıkıcı olmadığımı bilmek için minnettar olsam da, en iyisi her şeyin... platonik kalması," diyorum ve benim için en güvenli seçenek olsa bile yalanın dilimde nasıl hissettirdiğinden nefret ediyorum.

Başını sallamadan önce beni okuyarak uzun bir süre bekliyor. "Tamamdır. Anladım." Bana biraz zoraki de olsa geniş bir gülümseme vermeden önce, açıkça karşı koyduğu hayal kırıklığı yüzünü kaplıyor. "Anladım. Ama yine de evin onarılana kadar burada kalmanı istiyorum Jules," diyor, aniden ciddi görünüyor ve konunun aniden değişmesiyle yer değiştiriyorum.

"Ne?"

"Evin onarılana kadar burada kal. İzin ver telafi edeyim. Başından beri sana söylemeyerek hata yaptım ve bu seni açıkça etkiledi. Sana kalman için güvenli bir yer vereyim, karşılıksız. Ayrıca, Claire gittiği için burası boş kalacak ve sigortanın muhtemelen karşılamayacağı bir otele para harcamak çok saçma."

"Bilmiyorum. Bir gece yeterli. Yapamam-"

"Yapabilirsin. Kalacak bir yerin yok ve belediyenin sana tekrar izin vermesi için evinin tadilata ihtiyacı var." Keşke bana yapmasaydı dediğim bu hatırlatma karşısında inliyorum. "Ve eğer bunu geçen yılbaşında seni incittiğim için bir özür olarak kabul etmiyorsan, bir arkadaşına iyilik olarak yap. Sophie senin onun dileğinin gerçekleşmesi olduğuna tamamen ikna olmuş durumda ve ben onun kalbini kırmadan bunu nasıl halledeceğimi bilmiyorum."

Bu sözler bana kimsenin bana bu Noel dileğinin ne olduğunu söylemediğini hatırlatıyor.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Nate yatağa uzanmadan önce küçük kulübede bir adım daha atıyor ve bunu yaparken elini yüzünde gezdiriyor.

"Bugün Noel Baba'yı görmek için alışveriş merkezindeydik. Ona Ashlyn bebeğinin gerçek hayattaki versiyonuna aşık olmamı istediğini söyledi. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmak, gerçeği ona kolayca açıklamak için bir şeyler hazırlıyordum ama dışarı çıktığımızda..." İçinde bulunduğu zor durum anlaşılır.

"Ben de oradaydım."

"Sen oradaydın ve o bunu bir tür işaret ya da tatil büyüğü olarak görüyor. Çok inatçıdır, bu yüzden geri adım atmayacaktır. Senin onun Noel dileğinin gerçekleşmesi olduğunu düşünüyor."

"Sık sık böyle şeyler soruyor mu? Bir eşin olacak mı ya da her neyse?"

"Hayır, bu yüzden nereden geldiğini bilmiyorum. Sadece iki ebeveynli evlerde yaşayan arkadaşları olan küçük bir kız olduğunu, onlarca yıldır mutlu bir evlilik sürdüren anne ve babamı gördüğünü, kız kardeşimin aşık olduğunu ve

taşınıyor ve annemle kız kardeşlerimin bekâr olduğum ve hiç kimseyle çıkmadığım için beni azarladıklarını duyuyorum. Ama tek istediği buysa, bu ona veremeyeceğim tek şey. Klişe olduğunu biliyorum, ama çok hayal kırıklığına uğradı, bu yüzden istediği her şeye sahip olabileceğinden emin olmaya çalışıyorum. Çok fazla şey istemez, bu yüzden şu ana kadar pek sorun olmamıştı."

Onun yaşındayken, annemin onu mutlu edecek, bizi yeniden bir aile gibi hissettirecek yeni bir koca bulmasını nasıl dilediğimi ve dilediğimi düşünüyorum. Hiç dile getirmemiş olsam da tek istediğim buydu. İçimde bir şeyler bu küçük kız için biraz kırılıyor - onun için asla dilemeyeceğim ortak bir özlem.

"Ne yapacağımı bilmiyorum ama işaretlere ve olayların bir nedeni olduğuna inanıyorum. Dünya seni o dileği diledikten birkaç dakika sonra o kaldırıma koymadı çünkü sana yardım etmem, o çiti onarmam gerekmiyordu. Burada kalabilirsin ve ona bunu vermeme yardım edersen evindeki işleri hızlandırmak için elimden gelen her şeyi yaparım, sadece bir aylığına bile olsa. Sophie'yi bu küçük romantizme inandırıp Noel dileğinin gerçekleşeceğine ikna edeceğiz. Bu arada, ben evinizi onarıırken, siz de eve dönene kadar burada kalacaksınız."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bana biraz tek taraflı gibi geliyor," diyorum yarım yamalak bir kahkaha atarak. "Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Mümkün olduğunda bebek bakıcılığı konusunda bana yardımcı olabilirsin. Claire genellikle Sophie'nin otobüse binmesine yardım eder ve geç saatlere kadar çalışmam gerektiğinde ara sıra ona bakar." Gelecek haftaki resital ve Aralık ayına kadar rafa kaldırılan derslerle birlikte, ilk defa, işimin başımdan aşkın olmadığını düşünüyorum. Sanki takvimim sırf bu nedenle açılmış gibi.

"İzin ver..." İç çekerek söylüyorum. "Takvimimi iki kez kontrol edeyim, teklif etmeden önce yardım edebileceğimden emin olayım." Çantamı almak için hareket ediyorum, eski usul takvimimi almak için uzanıyorum ve meşgul olduğum tarihleri ve bir sonraki derslerimin ne zaman olduğunu bulmak için çeviriyorum.

"Bu gerçekten gerekli değil," diyor. "Eğer bir gün ona bakamaz ya da otobüsten indiremezseniz, işe yarayacak bir şey bulabilirim."

Aralık ayını bulmak için sayfaları çevirirken nefesimin altında "Bu anlaşma gerçekten karşılıklı fayda sağlasaydı çok daha rahat olurdum," diyorum. Çevremde, Nate ayağa kalkıyor ve bir şey almak için eğilerek yaklaşıyor.

"Sophie'yle başıma açtığım bela konusunda bana yardım etmeyi kabul ediyorsan, inan bana deşmiş sayılmayız," diyerek sözlerini noktalıyor.

"Sanırım yapabilirim-" diye başlıyorum, başımı kaldırıp sessizleşen ve elindeki bir şeye bakan Nate'e bakıyorum. "Nedir o?" diye soruyorum. Diye soruyorum ama içimi panik kaplıyor çünkü elinde ne tuttuğunu biliyorum. Yıpranmış ve eskimiş ama sık sık çanta değiştirmeme rağmen neredeyse bir yıldır antamda duruyor.

"Bunu sakladın mı?" diye soruyor. "Bu o geceden kalma."

Dudağımı ısırıyorum ve yalan söylüyorum. "Geri dönüp yeni bir tane almadığımı nereden biliyorsun? Sigara içiyor olabilirim." Bana bir bakış attı ve ben de çenemi kapadım.

"Neden?" diye sorar, sesi kısıktır.

"Neden sigara içiyorum?" Bir kez daha bana ters ters bakıyor ve ben i çekiyor. "Bilmiyorum," diyorum. "Belki bir çeşit hatırlatıcıydı. Beni mutlu ediyordu. Bana zel bir şeyi hatırlattı."

"Kötü bir hatırlatıcı olduğumu sanıyordum. Seni biriyle çıkmaktan soğuttum, değil mi?"

"Yani evet. Ama bir an için..." Cmlemi bitirmek istemeyerek öylece bıraktım. Yorgunum ve uzun, çok uzun günümün adrenalini azalıyor, bu da günün geri kalanından iyi bir şey çıkmayacağı anlamına geliyor.

"Bir an için büyülü hissettim," diyor yaklaşarak. Elinin cebine girip kibrit kutusunu almasını izliyorum ve geri istemek için içimdeki tüm dürtüyle savaşıyorum.

Bu çok fazla şey ele verirdi. "Sonra ne olacak?" Ben soruyorum.

"Sonra mı?"

"Tatilden sonra, yeni yıldan sonra, evim bittikten sonra geri taşınabilirim." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve az önce teklifini kabul etmeyi düşündüğümü itiraf ettiğimi fark ediyorum. "Yani, burada kalırsam ve rol yaparsak, o zaman ne olacak? Sophie'ye ne söyleyeceksin? Bir Noel mucizesi bekliyor, ama bana yardım etme teklifini takdir etsem de, sırf çocuğuna Noel sihri yapmak için seninle evlenmeyeceğim."

Daha geniş gülümsüyor ve sonra omuz silkiyor, o hesapçı gülümseme şimdi gözlerini dolduruyor.

"Eh, eminim o zamana kadar dileğini çoktan unutmuş olacaktır; sorun değil. Çocuklar dayanıklıdır." Ona inanmayan bir bakış attım ama o devam etti. "Noel'de de on sekiz milyon oyuncak, yeni giysiler ve kim bilir daha nelerle şımartılacak. O tek torun ve onu şımartacak üç teyzesi var. Sonunda eve döndüğünüzde farkına bile varmayacak."

Onların hayatından bir kez daha ne kadar çabuk çıkacağımı düşünüp üzüldüğümde, hayır demem gerektiğini anlıyorum.

Bunu yapamayacağımı, burada bir gece geçirip yarın yeni planlar bulamayacağımı söylemeliyim. Eyaletin dört bir yanındaki milyonlarca müteahhidi arayıp evimi bir an önce yaptırmak için avuç dolusu para ödeyemem.

Ama şimdi Nate'in aslında başından beri bir pislik olmadığını bildiğim için, bir parçam onu tekrar tanımak, içgüdülerimin doğru olup olmadığını ya da hayal görüp görmediğimi görmek için çaresiz. Ve kendime rağmen, Sophie'ye Noel sihrinden bir kıvılcım vermeyi gerçekten çok istiyorum, böylece bir gün geriye dönüp baktığında, babasının onun her dileğini yerine getirmek için kesinlikle her şeyi yaptığını hatırlayabilecek.

Küçük bir kız bunu hak ediyor, sihre, gerçek aşka ve dileklerin gerçekleşeceğine inanmayı.

"Peki," diyorum tüm iyi niyetime rağmen. "Ben varım. Ama sadece benim yerim bitene kadar ve sadece iş için sana ödeme yapabilirsem

ve malzemeler." Yüzünü buruşturuyor ama ben konuşmaya devam ediyorum. "Ben ciddiym. First Position ile gurur duyuyorum ve bunu tek başıma başardım. Rastgele bir adamın gelip bunu elimden almasına ihtiyacım yok."

Belli ki kırılma noktamın bu olup olmadığını düşünerek bir an daha bekliyor ama eğilmediğimi görünce başını sallıyor.

"Peki ya bu? Biz mi? Platonik kalacak. Gerçek bir ilişki için piyasada değilim," diyorum.

"Anlaştık," diyor neredeyse çok hızlı bir şekilde, elini uzatarak. Gülümsemesi genişlerken elime bakıyorum. "El sıkışalım, bebek surat," diyor ve ben ters ters bakıyorum. "Kabul etmelisin, tıpkı ona benziyorsun." Gülümsemesi genişliyor ve ben küçük gülümsemeye karşı koyamayarak başımı sallıyorum. "Hadi ama. Bir anlaşma yapalım, Jules."

İçimi çekip elimi onun elinin içine koymadan önce bir an bunun yanlış gidebileceği tüm yolları düşünüyorum. "Anlaştık," diye fısıldıyorum eli elime dolanırken.

Beni kendine çekmek için kaldıracı kullanıyor ve kalbimi çarpmaya zorluyor.

"Anlaştık." Beni bir ömür gibi hissettiren bir süre boyunca orada tutuyor, konuşmadan önce ikimiz de hareket etmiyoruz. "Peki Jules? Üç yüz otuz iki gündür seni düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. Neye benzediğini, bana nasıl hissettirdiğini, tadının nasıl olduğunu. Bu sefer bunu mahvetmeyeceğim." Bunu öyle bir inanç ve kararlılıkla söylüyor ki, dudaklarıma sürtünen nefesine rağmen nefes alamıyorum.

Sonunda geri adım atıyor ve beni ayaklarımdan üzerinde dengesiz bırakıyor. "Yarın görüşürüz Jules," dedi ve uzaklaştı.

Kulübenin kapısından onu izliyorum, arka kapıyı kapatışını ve arka verandanın ışığını kısıkta bırakarak içerideki ışıkları söndürüşünü izliyorum.

Duş alıp yatağa girdikten sonra Jaime'den gelen ve Nate'in tamamen tertemiz olduğunu söyleyen mesajı görünce takvimi açıp en son ne zaman

Nathan Donovan'ı görelî üç yüz otuz iki gün oldu.

TWELVE

JULES

Tanımadığım bir yatakta uyandım ve bir anlığına paniğe kapıldım.

Neredeyim ben?

Buraya nasıl geldim?

Ve en çok Önemli bir şey, olarak
benimel slaytlar karşısında Yalnız
mıyım?

Cevabın şükürler olsun ki evet olduğunu fark ettiğimde, her şey bana geri dönüyor.

Evimdeki boru kırıldı.

Küçük kız bana Noel dileğinin ben olduğumu söyledi. Nate'i tekrar görmek.

Bir yıl önce her şeyi tamamen yanlış anladığımı öğrendim.

Kız kardeşleri karışıyor, onunla yaşamamı söylüyorlar. Nate ve ben bir pazarlık yaptık.

Nate'in evinin arkasında bir kulübede kalıyorum ve biz... ne yapıyoruz? Onun iyiliği için birlikte gibi mi davranıyoruz? Benim hatırım için mi?

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi? Teklifini kabul etmeme ne sebep oldu?

Açıkça, delilik.

Belli ki aklımı kaçırmışım.

Tavana bakarken kahveye, arkadaşlarımla acil bir FaceTime görüşmesine ve bir lobotomiye ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

Bu sırayla olması da gerekmiyor.

Ayağa kalkıp tuvaleti kullandıktan sonra telefonumu almak için küçük kulübeye doğru ilerlerken kapının altından atılmış gibi görünen pembe bir kâğıt parçası görüyorum. Üzerine kırmızı bir keçeli kalemle dağınık bir çocuk yazısıyla "evde kahve var" sözcükleri karalanmış.

Nate'in mutfağında bir lobotomi bulamayacağım (muhtemelen, deli bir seri katil olup olmadığı konusunda jüri hala kararını vermedi), muhtemelen kahveye güvenebilirim gibi görünüyor ve makul bir saat olduğunda, Ava ve Harper'ı arayıp bana biraz akıl vermeleri için yalvarabilirim.

İç çekerek yataktan kalkıyorum, uyku tişörtümün altına bir sutyen geçiriyorum (onun evinde göğüssüz dolaşmayı reddediyorum) ve dudaklarıma biraz renkli dudak kremi sürmeden önce saçlarımı ve dişlerimi fırçaladığım banyoya gidiyorum. Ruj için biraz erken ama bu adama bir kez daha tamamen hazırlıksız yakalanmayı reddediyorum.

Üzerime büyük boy bir sweatshirt ve bir çift spor ayakkabı geçirerek kulübenin kapısını arkamdan kapatıyorum ve evlerinin arka kapısına doğru ilerliyorum. Sessizce, tamamen sessiz koridorda ilerliyorum ve Nate'i mutfaktaki adada, önünde bir fincan kahve ve elinde bir iPad ile otururken gördüğümde sıçıyorum. İçeri girdiğimi görünce anında başını kaldırıyor ve paniğimi tamamen görmezden gelerek bana kocaman gülümsüyor.

"Hey," diyor alçak sesle. Fısıltı gibi değil ama Sophie'yi uyandırmamaya çalıştığı belli olacak şekilde sessiz.

Gözlerim saate kayıyor ve 6:41'de yanıp sönen saati yakalıyorum. "Neden uyanıksın?" Selam vermek yerine soruyorum. "Ne kadar zamandır sen olmuştur yukarı?" Eğer sen sor Ava, kim olur her sabah 10'a kadar uyumaktan zevk alırım, ben bir sabahçıyım

insan. Ama geçirdiğim geceden sonra, uyanık olmak için çok erken olduğunu hissediyorum.

"Yaklaşık bir saat. Her zaman Soph'dan önce uyanırım, kahve alırım ve biraz yalnız zaman geçiririm." Dudaklarımı ısırmadan önce söylediği sözler karşısında irkildim. Yalnız kalmak için erken kalkıyor. Gitmeli miyim yoksa-

Geri çekilmek için bir bahane bile bulamadan iPad'ini bırakıp başını sallıyor ve mutfak adasındaki tabureden kalkıp arkasındaki tezgâha doğru ilerliyor.

"Hayır, kal," diyor, gözleri bana kilitlenmiş. "Lütfen." Lütfen demesindeki bir şey -hem kelime hem de söyleme şekli- ondan en uzaktaki tabureye geçip sessizce oturmadan önce başımı sallamamı sağlıyor. "Kahve?"

"Ne?" Dikkatim dağılmış
bir şekilde soruyorum.

"Kahve ister misin?"

"Oh, evet, yapabilirim-" Tekrar hareket etmeye çalışmadan önce başlıyorum ve bana ters ters bakarak çenemi kapatmamı sağlıyor.

"Anladım," diyor gülümseyerek.

"Benim için bir şeyler yapmanı istediğim için kendimi kötü hissediyorum. Ben gelmeden önce rahatlıyordun."

"Birazdan Sophie'yi uyandırmak için cesaret topluyordum," diyor ve kahve makinesine gidip bir kapsül koyduktan sonra bana bir fincan hazırlamak için düğmeye basıyor. Bu, uzun zamandır unutmaya çalıştığım, sadece en yalnız olduğum zamanlarda dikkatlice çekmeme izin verdiğim, onları geri koymadan önce değerli, lekeli anları hatırladığım anları geri getiriyor.

"Cesaret mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor gülümseyerek. "Sabahları ilk iş olarak biraz dehşet saçabilir."

"Sabah insanı değil misin?"

Başını sallıyor ve ben gülümsüyorum. O mutfakta dolaşırken sessiz kalıyoruz ve ben izlememek için elimden geleni yapıyorum. Görünüşe göre o gün için giyinmiş, bir kot pantolon ve üzerinde Donovan Contracting yazan uzun kollu bir gömlek giymiş.

Geri. İşin sahibi olduğu açık, ancak işin ne kadarını gerçekten yaptığını veya hepsini dışarıdan kiralayıp çoğu zaman büro işi yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Önüme bir fincan koyduğunda hala kafamda kaybolmuştum, açık kahverengi, tam tercih ettiğim tonda, tanıdık vanilya kokulu bir buhar ona bakmadan önce yükseliyor, biraz kafam karıştı. Sonra tezgahın üzerinde onu gördüm.

İki şişe: biri vanilya şuruplu, diğeri bademli.

"Bir pompa vanilya, bir badem," diyor ve ben gözlerimi kaydırarak ona bakıyorum. "Hâlâ böyle mi içiyorsun?" Burada geçirdiğim sabah ona kahvemi böyle sevdiğimi ve kendimi bildim bileli bu şekilde içtiğimi söylemiştim.

"Şurubu evimden ayrıldığın gün almıştım. Yine de kullanmak için bir nedenim olmadı." Nasıl cevap vereceğimi bilemeden bakmaya devam ediyorum, o kelimeleri karıştırıyor ve sanki benim incelemem bir şey ifade etmiyormuş gibi başını sallıyor. "Birkaç ay önce onları değiştirdim. Son kullanma tarihleri falan geçmedi." Nedense bu beni daha da şok etti.

"Onları siz mi değiştirdiniz?"

"Ben uh..." Bir elini ensesine koyup orada tutuyor ve önümde duran, üzerinde küçük pembe bir el izi olan kupaya bakıyor. "Taze olduklarından emin olmak istedim. Her ihtimale karşı."

İfadesini bitirmiyor ama bitirmek zorunda da değil. Her ihtimale karşı.

Bir gün geri gelirim diye. Tekrar karşılaşırsak diye.

Kahvem için sevdiğim şurupları, evine geri dönme ihtimalime karşı bir yıl boyunca evinde sakladı.

Sadece iki gece birlikte olduktan sonra kahvemi nasıl sevdiğimi hatırladığım bir yıl.

Bu da ne demek oluyor?

Bunu düşünmek yerine kupayı dudaklarıma götürüyorum, gözlerimi kapatıp iç çekmeden önce küçük bir yudum alıyorum. Bu

Mükemmel, tam istediğim gibi. Gözlerimi yavaşça tekrar açtığımda dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve Nate'in bakışlarının bana kilitlendiğini görüyorum.

O kadar sıcak ve yoğun ki, elimdeki sıcak kupayla ya da aldığım yudumla hiçbir ilgisi olmayan bir ısı dalgası gönderiyor içime.

Neyse ki, gerçekten aptalca bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, koridordan gelen bir ses, küçük bir şarkı sesi, bize doğru süzülüyor ve anı bozuyor. "Bu Soph," diyor gülümseyerek.

"Evet," diyebildim sadece.

"Gidip onu getireceğim, kahvaltısını falan hazırlayacağım. Uyanırken biraz huzur ve sessizlik istiyorsan, kupanı kulübeye götürmeni öneririm. Sabahları biraz kasırga gibi oluyor." Bir an bunun onun kovuluğu olduğunu düşünüyorum. "Yine de mutfakta kalabilirsin. Sadece her şeyi yapma özgürlüğüne sahip olduğunu bilmeni istedim. Yalnız kalmaya ihtiyacın varsa, bunu yapabilirsin."

Salondan yine şarkı söylediğini duyuyorum.

"Soph'u işe giderken anneme bırakacağım ve ofise gittiğimde Mark'ı arayacağım. Hasar tespiti yapabilmemiz için bizi içeri alabileceği bir zaman belirlemeye çalışacağım, sen de buraya getirmek için daha fazla eşya alabilirsin. Seni sonra ararım ve ne dediğini sana bildiririm."

Başımı sallıyorum ve o da ayağa kalkarak adanın etrafından salona doğru ilerliyor. Sophie şimdi kendi kendine şarkı söylüyor, belli ki kendini meşgul tutuyor ama çok uyanık.

"Teşekkür ederim. Burada kalıp ona günaydın desem sorun olur mu?"

Sanırım daha önce hiç görmediğim kadar geniş gülümsüyor.

Koridorda Sophie'nin odasına doğru gözden kaybolmadan önce, "Buna bayılacağını biliyorum," diyor. Sophie'nin küçük sesinin "Jules!" diye bağırdığını duymadan önce mırıldanan günaydınlar ve kısık bir kahkaha duyuyorum. Ayaklar koridorda ilerlemeden önce.

"Buradasın!" Sophie bağılıyor. Üzerinde dün gece giydiği açık mor gecelik var, saçları dağınık, gözleri biraz uykulu ama boşluk dolu sırtışı yine de bulaşıcı.

"Olacağımı söylemiştim," diyorum gülümseyerek. "Prensesler asla yalan söylemez." Muhtemelen *Ashlyn*'in *sihirli bir bebeği olduğum* fikrine kapılmamalıyım ama yüzündeki sevinç ve heyecan ifadesini gördüğümde pişmanlığa yer kalmıyor, bacaklarıma doğru son sürat koşup sıkıca sarıldığında bile.

"Kahvaltıya kalacak mısınız?" diye soruyor arkasına yaslanarak. "Baban izin verirse," diyorum, Nate'e bakarak.

Omuz silkiyor.

"Oh, o aldırmaz. O sana aşık. Bana söyledi! Mısır gevreği sever misin?" diyor sanki bana bomba atmamış gibi.

Nate'e dönüp baktığımda, buzdolabının içinde dolaşıyor ve beni tamamen görmezden geliyor.

"Ben... evet. Mısır gevreğini severim," diyorum ve bu noktada akışına bırakmanın en iyisi olacağına karar veriyorum.

Sabahın erken saatlerini birlikte geçirdik, Sophie bir şekilde beni kıyafetlerini seçmeye ve saçlarını örmeye yardım etmeye ikna etti. "*Babam sadece küçük örgüler yapabiliyor, Fransız örgüsü değil!*" diye açıkladı. Daha sonra sırt çantasını hazırlamaya başladı, Nate ona beslenme çantasını uzattı ve biz yemek yerken onu hazırlarken ve içine küçük bir not eklerken izledim.

"Siz ne zaman biriyle çıkacaksınız? Noel'e bir aydan az kaldı ve senin hâlâ aşık olman gerekiyor," diye inanılmaz bir açıklıkla soruyor Sophie, babası ceketini giymesine yardım ederken.

Dudaklarımı ağzıma götürüp ısırarak gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

bıkkınlık.

"Neden Jules'a yerleşmesi için biraz zaman vermiyoruz Sophie?"

Onu bunaltmak istemiyoruz."

Sophie babasına bakar ve genişçe gülümsemeden önce bir tür sessiz konuşma gerçekleşir. "Haklısın," diye mutlulukla kabul eder.

"Pekâlâ, kışını kapıdan çıkarma vakti geldi," diyor, belli ki başka bir bomba patlatmadan önce onun gitmesini sağlamaya çalışıyor. "Daha fazlasını öğrendiğimde seni arayacağım. Öğlen civarı olur mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bunun bana zihinsel bir çöküntü yaşamak ve hem içimi dökmek hem de stüdyo için bir sonraki adımları belirlemek üzere bir düzine telefon görüşmesi yapmak için bolca zaman verdiğini düşünüyorum. Umuyorum ki benim dersler Bu ay için ve topluluk Ama iki kez kontrol etmem gerek. Neredeyse gittiler, beni içeri kilitlemek için kapıyı kapatıyorlar. Natedöner içinbak at Ben, a gülümseme üzerinde onunDudaklar. Bir şekilde, söylemek üzere olduğu şeyi bir süredir içinde tuttuğunu biliyorum.

"Oh, ve Jules?" Bana bakıyor ve cevap vermiyorum ama yine de bir şekilde dinlediğimi biliyor. "Engelimi kaldır, tamam mı?"

THIRTEEN

JULES

"Selam bebeğim," diye başlıyor Harper FaceTime çağrıma cevap verdiğinde, "Bekle, nerede-"

Ava'nın yüzünün olduğu simgeyi izleyerek, "Lütfen bekle, bu erimeyi sadece bir kez yaşıyorum," diyorum.

"Ne-"

Ava açıyor ve derin bir nefes alıyorum. "Tanrı'ya şükür," diyorum ve kulübedeki koltuğa yığılıyorum.

"Jules? Ne oldu? Bekle, neredesin?" Harper yanımdan geçip bilmediğim yere bakarak soruyor.

"Nate Donovan'ın evi."

"Nate mi? Bu isim neden tanıdık geliyor?" Harper soruyor. "Çünkü o YENİ YIL DUDE'u! Ayrıca, Jaime bir Daha derine inince, bu adam sanki mükemmel erkeklerden oluşan büyülü bir dünyadan gelmiş gibi. Şimdiye kadar okuduğum en değerli aileden geliyor, tüm faturalarını zamanında ödüyor, hiç evlenmemiş, bir hayvan hayır kurumuna bağış yapıyor, çocuğunu annesinin öğretmen olduğu bir devlet anaokuluna gönderiyor ve şunu dinleyin -Hatta o bir sınıf velisi."

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırıp ona bakıyorum. "Bunu nasıl öğrendi?"

"Benim adamım iyidir," diyor dudaklarında bir gülümsemeye. "Ayrıca iki yıl önce, kızını birlikte yaşadığı eski kız arkadaşının anne olma işiyle uğraşmak istemediğini öğrendim. Tüm haklarını Nate'e devredip Montana'ya kaçmış, orada barmenlik yapıyormuş."

Hah. Bunu bilmek güzel, sanırım.

"Bekle, bekle, bekle. İşleri tersine çevirebilir miyiz? Kimden bahsediyoruz ve neden Ava bunu biliyor da ben bilmiyorum?" Harper sızlanıyor.

"Teknik olarak, Jules'un dün gece Jaime ile konuşmak için beni araması dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Jaime ile konuşmak için mi?"

"Geçmişini araştırması ve yanına taşınacağı adamın seri katil olmadığından emin olması gerekiyordu. Bilirsiniz, normal şeyler."

"Yanına taşınmak mı?"

"Evet, Jaime'ye göre-"

"Tanrım, bu adam yaşlı bir kadın gibi dedikodu yapıyor," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Dürüst olmak gerekirse, istersem çok ikna edici olabilirim," diyor Ava hınzır bir gülümsemeye devam etmeden önce. "Her neyse, kabaca sözüm kesilmeden önce söylemeye çalıştığım gibi, Jaime'ye göre binasında bir su şebekesi patlamış ve itfaiye binayı kapatmış. Söylentilere göre tüm departmanı oraya çağırmışlar, gerçi bu adam bir müteahhit, o yüzden tam emin değilim-"

"Kendi hikayemi anlatabilir miyim?"

"Yani, evet, sanırım," diyor Ava. İçeri girmeden önce gözlerimi deviriyorum.

"Dairemi su bastı ve stüdyoya sızdı, bu yüzden tüm polis ve itfaiyeciler geldi, tüm yolu kapattı ve su şebekesini kapattı. Kış resitali kostümümle dışarıda duruyordum çünkü Gina hasta olduğu için yerine ben bakıyordum ve içeri girip birkaç şey alabileceğim zaman bana haber vermelerini bekliyordum. "

"Kasım ayının ortasında mayonuz ve tütünüzle dışarıda mı duruyordunuz?" Ava soruyor.

"Hemen hemen," diyorum gülerek. "Benim de bir sweatshirt'üm vardı ama o da pembeydi, o yüzden uyumlu oldu."

"Hangi ayakkabıları giyyordun?" Harper sanki acil bir durummuş gibi soruyor.

"Ne?"

"Dans ayakkabılarını mı giyyordun yoksa-?"

"Uggs. Tanrı'ya şükür henüz pointe ayakkabılarımı giymemiştim."

"Huh," diyor Harper, muhtemelen kafasında tam bir moda gafını canlandırarak.

"Ve sonra sen orada duruyorsun ve...?"

"Küçük bir kız koşarak yanıma geldi. Elimi tuttu ve babasıyla tanışmam gerektiğini, çünkü onun Noel dileğinin ben olduğumu söyledi." Gözler irileşiyor ve sanırım kaotik gecemin parçalarını bir araya getirmeye başlıyorlar. "Evet. Sonra kızının gittiğinden endişelendiği her halinden belli olan bir adamın yürüdüğünü gördüm, ama onun Nate olduğunu fark ettim."

"Tek gecelik bir ilişkiden sonra hayatının aşkı olduğunu düşündüğün koca bir ailesi olan adam mı?" Her zaman açık sözlü olan Harper soruyor. Ona ters ters bakıyorum. "Özür dilerim! Sadece gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum."

"O gün onu birlikte gördüğüm kadının kız kardeşlerinden biri olduğu ortaya çıktı."

"Kız kardeşi mi? Oh, bebeğim, bu en eskisi-" diye başlıyor Ava, kalbimi baştan aşağı kırmak üzere olduğunu biliyormuş gibi yüzü düşüyor. Kalbim Nate'le son tanıştığım zamankinden çok daha korunaklı olsa da, bu sefer endişelenmesine gerek yok.

"Bana kendini onun kız kardeşi olarak tanıttı," diyorum, ne söyleyeceğini çok iyi bildiğim için. Jaime'den önce Ava'nın da erkekler konusunda en az benim kadar şanslı vardı. "Ve Claire, onu hatırlıyorsun, değil mi? Asistanım, onunla daha önce bir şeyler içmiştik?"

Ava, "Muhteşem bir sarışın ve harika bir mizah anlayışı mı?" demeden önce başını sallıyor.

"Evet, onun diğer kız kardeşi. Üç tane var."

"Yok artık! En son birlikte dışarı çıktığımızda seni kardeşiyle tanıştırmaya çalışmıyor muydu?" Başımı salladım. "Tanrım, neredeyse şiirsel, biliyor musun? Bir aşk kitabı gibi."

"Bundan emin değilim," diyorum gülerek. "Daha çok hastalıklı ve çarpık bir gerilim filmi gibi."

Harper, "Özür dilerim, sana rastlamasından şimdi onun evinde uyuyor olmana nasıl geçtiğimizi anlamıyorum," diyor.

"Onunla yattın mı?" Ava bağıyor.

"Neden beni aramadın?" Harper soruyor. "Benim evimde kalabilirdin. Jeremy için sorun olmazdı."

"Yapmaz lan," diyor Ava nefesinin altından, çünkü Jeremy'nin bizim en büyük hayranımız olmadığı bir sır değil ve bu hisler karşılıklı. İkisini de görmezden gelmenin daha iyi olacağına karar verdim.

"Nate'in evinin arkasında Claire'in dadısı olarak yaşadığı müstakil bir kulübe var ama Claire taşınıyor, o yüzden boş."

"Bunun nereye gittiğini anlıyorum," diyor Ava.

"Uzun lafın kısası, biraz anlaşılmaya vardık. Misafir evinde kalıyorum, ihtiyacı olduğunda arada sırada bebek bakıcılığı yapıyorum ve kızını Noel mucizelerinin gerçekleştiğine ikna etmesine yardımcı oluyorum. Karşılığında o da bana kalacak bir yer verecek ve evimi tamir etmeme yardım edecek."

İkisi de bir şey söylemiyor, bu hem rahatlatıcı hem de biraz şaşırtıcı. Ava kaosa atlamayı sevse ve Jaime'den önce olsa kesinlikle böyle bir şey yapardı ama Harper mantıklı biri. En azından birkaç soru daha sormasını beklerdim.

"Peki şimdi ne olacak?" Ava diyor ki.

"Şey..." Ben başlıyorum. "Sanırım önce onun engelini kaldırmam gerekiyor."

"Sen onun evinde yaşıyorsun ve o engellendi mi?" Harper soruyor ve Ava sadece gülüyor.

"Tanrım, çok tipik," diye ekliyor Ava kahkahaları arasında. "Jules, onun engelini kaldırmalısın," diye ısrar ediyor Harper. "Evet, evet, evet. Biliyorum."

"Yani, şimdi." Harper'ın anne sesi devreye giriyor ve telefonunun ekranına dokunup pembe kalpli Nate kişisinin olduğu yere gitmeden önce inliyorum.

Kişiyi neden silmediğimi ya da neden sadece onu engellediğimi ve bu şekilde bıraktığımı bilmiyorum, ama buna hiç yakından bakmadım. Şimdi, sanırım bu küçük dikkatsizliğim için minnettar olabilirim. Engellemeyi kaldır seçeneğini görene kadar ekrana birkaç kez dokunuyorum ve tereddüt ediyorum.

"Sen mi yaptın?" Ava soruyor. Başımı sallıyorum.

"Neden yapmadın?" "Ben... gerginim?"

"Onun evinde yaşıyorsun ve çocuğuna bakmayı kabul ettin, Jules. Sanırım onun engelini kaldırmak için gergin olmayı biraz geçtik," diyor Ava.

Derin bir nefes alarak engeli kaldırma düğmesine basıyorum, sonra telefonuma bakıyorum, sanki anında sihirli bir şey olacakmış gibi bekliyorum.

"Sen mi yaptın?"

"Evet," diyorum ve bir dakika sonra yeni bir mesaj beliriyor.

NATE

Engelimi kaldırdın mı?

Sonunda.

Ekrana gülümsüyorum ve Ava gülüyor. Harper bağılıyor, ne olduğunu soruyor. "Bana mesaj attı," diyorum biraz panikleyerek.

"Ne dedi?" Ava soruyor.

"Peki neden öyle gülümsüyorsun?" Harper soruyor. "Engelini kaldırıp kaldırmadığımı sordu."

Harper, Ava'ya doğru gülümseyerek, "Çok çabuk oldu," diyor.

Çabuk oldu.

Yine, neredeyse anında cevap veriyor.
"Aman Tanrım, bana çoktan cevap verdi."
En iyi arkadaşlarımdan ikisi de heyecandan ciyaklıyor. "Ne dedi o?!"

Engelimi kaldırıp kaldırmadığını öğrenmek için yirmi dakikada bir mesaj atıyordum.

I okuyun o dışarı Yüksek sesle, ve Ava kıkırdar. "HerYirmi dakika! Oh, kızım, çok kötü düştü!"

Sadece yirmi dakikada bir mi? Pek gayretli değil.

"Biliyor musun, eğer bu bir film olsaydı..." Ava başlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Kes şunu, bu bir film değil. Bu sadece çok tuhaf bir duruma yol açan boktan bir olaylar dizisi," diyorum haklı olarak.

"Bütün romantik komediler böyle başlamaz mı?" Harper soruyor.

"Oh, kesinlikle. Yani, bana bir bakın. Sırf eğlence olsun diye bir yarışmaya katıldım ve sonunda Jaime'yle birlikte oldum." Bu gerçekten oldu.

"Hayatta bir kez karşılaşabileceğin bir durumla karşı karşıyasın Ava," diyorum.
Onu.

"Peki sen değil misin?"

Başımı sallıyorum. "Erkeklerden uzak durmaya yemin ettim," diye hatırlatıyorum onlara. "Nate bunu biliyor mu?" Harper soruyor.

"Ne fark eder ki?"

"Çünkü anladığım kadarıyla senden hoşlanıyor. Sen de ondan hoşlanıyorsun ama bu konuda bir şey yapmayacak kadar inatçısın. Sadece ikinizin de aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyorum."

Ava kıkırdarak, "Biliyor musun, bence bunun peşinden

gitmelisin," diyor.
"Ne?"

"Devam et! *Üzerine eğilin*. Eğlenceli olabilir." "Ne için?" Ben soruyorum.

"Nate. Onu tekrar bulmanın büyüğü. Çocuğu için bir Noel mucizesi yaratmaya çalış ama bunu senin için de yap Jules."

İç çekip başımı sallıyorum, bunun bir seçenek olmadığını biliyorum. Aklımı başımda tutmak istiyorsam olmaz.

"Aşka tövbe ettim Ava," diye tekrarlıyorum, umarım bu sefer kalıcı olur. İkimiz için de.

"Yine, çünkü bir adamın sizi becerdiğini düşündünüz. Şimdi farklı olduğunu biliyoruz ve dünya filmlere layık kaotik macerayı kucağınıza bıraktı. Yapın işte! Aşk için değilse bile, hikâyesi için yap." Duraksıyorum, sözlerini anlıyorum ve bunun nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bir ay boyunca Nate ile evcilik oynamak. "En kötü ne olabilir ki?"

"Öncelikle, yaralanabilir," diyor Harper. "Bence Ocak ayında yaşananlardan sonra ne kadar kötü durumda olduğunu unutuyorsunuz."

Ava gözlerini deviriyor ve homurdanıyor. "Tam da bu yüzden onu cesaretlendirmemiz gerekmiyor mu? Rastgele bir ilişki için bu kadar üzülmezsin."

"Peki ya sonra?" Harper soruyor. "Sonra mı?"

"Noel'den sonra evi onarıldığında ve onunla bu oyunu oynamasına gerek kalmadığında ne olacak?" diyor, sinirlerimi yüksek sesle dile getirerek. Birlikte daha iki gün bile geçirmediğimiz ilk seferde kendimi nasıl parçalanmış hissettiğimi biliyorum. Sadece Nate'e değil, kızına da bağlanmak için zamanım olursa ve işler kötü giderse ne olacak? "Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum ama denemezse öğrenemeyeceğiz."

"Tanrım, Ava-" diye başlıyor Harper, ama sonra duyuyorum, Ava sabun kutusuna adım atıyor.

"Kim demiş Ocak ayında bitmek zorunda diye? Geçen yıl bize bunu hissettiğini söylemiştin - o anlık, hayatta bir kez hissedilen duyguyu. Artık onun bir pislik olmadığını biliyoruz. Neden bir şans vermiyorsun?"

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum itirafımı.

"Evet, öyle. Korkmasaydın buna değmezdi. İşin eğlenceli kısmı da bu Jules. O adamın elini tut ve atla." Sanki mutlu bir anıyı hatırlatıyormuş gibi gülümsüyor ve ben de onun bu halini seviyorum.

Bunu kendim için istiyorum ama yeterince cesur muyum bilmiyorum. "Asıl cesur olan sensin," diyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Yeterince isterse herkes cesur olabilir, Jules.

Ne dediğimi biliyorsun: Omuzlar geride, memeler dışarı, sürtük. Sen büyük şeyler için doğmuşsun."

Ve sonra hepimiz kıkırdamaya başladık.

FOURTEEN

NATE

"Baba, Jules'a aşık mı olacaksın?"

"Ne?" Ana Cadde'den sola dönerken kızımın ne sorduğunu duymamış gibi yaparak soruyorum. İki kilometrekarelik kasabamızın diğer ucundaki ailemin evine normal yollardan gitmiyorum ama First Position'ın önünden geçip her şeyin yolunda görüldüğünden emin olmak istiyorum.

"Sen ve Jules. Ona aşık olacak mısın?" "Ben, uh," diye başlıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Biz geçiyoruz

Ön kapısında tadilat nedeniyle kapalı olduğunu belirten bir tabelaya rağmen dün geceki haliyle hemen hemen aynı görünen bir stüdyo. Jules'u en son gördüğüm Ocak ayından bu yana yüzlerce kez önünden geçtiğimi ve bir kez bile şehirde karşılaşmadığımı düşünmek çılgınca.

"Bence bunu yapmalısın, anlıyor musun? Çünkü Noel Baba'dan sana gerçek hayatta bir Ashlyn yapmasını istedim ve sonra onu gördük ve bu bir mucize gibi görünüyor." Kesinlikle öyle, değil mi? "Yani onunla evlenmelisin," diyor ve ben bir kahkaha atıp başımı sallıyorum ve ailemin sokağına dönüyorum.

"Bu işler öyle olmuyor evlat," diyorum. Özellikle de gözünü diktiğin kızın çok fazla

Bir yıl önce istemeden de olsa ona yaşattıkların da dahil.

"O zaman nasıl çalışıyor?"

"Biriyle tanışırsınız, çok konuşursunuz, iyi arkadaş olursunuz, sonra en iyi arkadaş olursunuz, sonra da evlenirsiniz" diye mümkün olduğunca basit bir şekilde açıklıyorum

"Hmm," diyor. "Peki hangi adımdayız?" "*Biz*" *demesi* beni güldürüyor ama çocukluğumun geçtiği eve yaklaşp sokakta park etmiş iki araba daha görünce gülmem aniden kesiliyor.

Sutton ve Sloane.

Lanet olsun.

"Ben, uh..." Başlıyorum, park ediyorum ve iç çekiyorum, bunun lanet olası bir tuzak olduğunu biliyorum. "Bilmiyorum."

"Dün konuştuk. Belki iyi arkadaşızdır?"

Park ederken, Jules'a kalacak bir yer teklif ettiğimde, en azından dün geceyi kulübede geçirmesi için ısrar ettiğimde, bunun orada biteceğini nasıl düşündüğümü düşünüyorum. Biriyle çıkmak istemediğini ve bir zamanlar aramızda olan şeyin artık ilgilendiği bir şey olmadığını açıkça belirtiyordu. Ona Sophie'den bahsetmememin acısını atlattıktan sonra, bizim hakkımızdaki fikri de atlattığı izlenimine kapıldım.

Sonra çantasında taşıdığı kibrit kutusunu buldum. O gece barda taşıdığı çantadan farklı bir çantaydı - biliyorum çünkü o gece Jules'un her küçük ayrıntısını not ettim, geçen yıl boyunca tekrar tekrar oynattım - yani bizi hatırlatan o kibrit kutusunu atmak yerine bir çantadan diğerine taşıdı.

Ve o gergin kızarıklık yanaklarından göğsüne doğru süzüldüğünde, onun için bir anlamı olduğu için sakladığını biliyordum.

İşte o zaman öyle ya da böyle Jules'u bana bir şans daha vermesi için ikna etmeye karar verdim. Ben sadece

nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu. Belki de kız kardeşlerimin bugün burada olması o kadar da kötü değildir, çünkü alabileceğim tüm yardımı kullanabilirim.

"Büyükanne!" Sophie çocukluğumun geçtiği eve girerken bağılıyor. Annem oturma odasında duruyor ve ona ulaştığında kucağına alıyor. Bu artık alışılmış bir rutin ve her seferinde beni kocaman gülümsetiyor. "Büyükanne! Babam gerçek hayattaki Ashlyn'le tanıştı, o da Claire Teyze'nin evinde yaşıyor ve birbirlerine aşık olacaklar!"

Tavana bakıp yüksek sesle inlerken yüzümdeki gülümseme eriyor.

Annem şaşkınlıkla başını geriye atıyor, bana bakmadan önce dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Şimdi öyle mi?"

"Evet! Noel dileğim buydu."

"Görünüşe göre elimizde küçük bir aşk tanrısı var, değil mi?"

Annem onu kalçasına doğru kaydırırken kızım "Hayır, sadece çok iyi bir dilekçi" diyor.

Sutton öpücük sesleri çıkararak oturma odasına girerken, "Evet, Nate Ashlyn'e aşık," diyor. Yirmi beş yaşında ve kızımdan daha büyükmüş gibi davranıyor. Ona ters ters bakıyorum. "Onu nasıl aşık edeceğimizi bulmamız gerekiyor. Bu işin en zor kısmı olacak çünkü o... yani... Nate."

"Dur bakalım, çünkü dün gece Nate onu rahat bırakmamızı istediğini söyledi," diyor en büyük kız kardeşim ve en akıllı başında olan Sloane söze girerken. "Onu hiçbir şeye zorlamak istemedi."

"Teşekkür ederim, Sloa-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Her ne kadar ona sırılsıklam aşık olduğu belli olsa da."

"Tanrım," diye homurdandım.

"Bana aşık olmanın evlenmeden hemen önceki adım olduğunu söyledi!" Sophie heyecanla ellerini çırpıyor.

"Sophie," diye başlıyorum, onu fazla umutlanmaması için uyarmaya hazırım, ama annem her zaman yaptığı gibi kıcımlı kurtarıyor.

"Hey, Sophie, bebeğim, gidip büyükbabanı bulabilir misin? Sana atölyesinde bir şey göstermek istiyor" diyor ve Sophie'yi yere bırakıyor.

Hevesle, atölyede babamın unuttuğumu sandığı bir kase şeker olduğunu bilerek koşuyor.

Annem kanepeye oturup önlüğünün eteğini düzeltirken, "Bana her şeyi anlat," diyor. Bir an için yalan söylemeyi ya da konudan tamamen kaçınmayı düşünüyorum ama bu dünyada üç şeyi gerçek olarak biliyorum.

Bir, annem yalan söylediğimi her zaman anlar. İki, kız kardeşlerimin kocaman ağızları var.

Ve üç, Evergreen Park'ta hiçbir şey uzun süre sır olarak kalmaz, özellikle de işin içinde Donovan varsa.

İç çekerek karşısındaki koltuğa oturdum ve annemle kız kardeşlerime tüm hikâyeyi anlattım. Jules'la bir barda nasıl tanıştığımı, onu eve nasıl götürdüğümü (elbette tüm kanlı detayları atlayarak) ve karda nasıl mahsur kaldığımızı. Onlara babamın hep bahsettiği o duyguyu nasıl hissettiğimi anlattım.

-O içgüdüsel bilgi, aradığım kişiyi bulduğumu söylüyordu ama Jules hayatımdan tamamen çıkmıştı. Sonunda, dün gece anneme Jules'la tekrar buluştuğumuzu, benimle konuşmayı kesmesinin gerçek nedenini öğrendiğimizi ve her şeyin nasıl dağınık, aptalca bir olaylar dizisi olduğunu anlattım.

"Onu herhangi bir romantizme zorlamayacaktım, yemin ederim," diyorum sonunda, hikâyemin sonuna gelirken. "Sadece ona kalabileceği güvenli bir yer vermek istedim ve bu ay iş yüküm hafif olduğu için, masraf yapmadan evini onarmak için zamanım var. Pete'in onaylar konusunda ne kadar hıyar olduğunu bilirsin." Annem başını sallıyor, akranlarını çok iyi tanıyor. "Ama sonra bu kibrit kutusunu çantasında sakladığını öğrendim." Cebimden çıkarıp onlara gösterdim.

"Neden?" Sloane bana deliymişim gibi bakarak soruyor, ki bu lanet olası bir kibrit kutusu olduğu için geçerli.

"Sigara içiyor mu?" Sutton yüzünü buruşturarak sorar.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, tanıştığımız gece kıpırdanıyordum ve-"

Annem gülümseyerek, "Gergin olduğunda hep kıpır kıpır olurdun," diyor.

Gözlerimi deviriyorum ve hikayeme devam ediyorum.

"Ve onunla oynuyordum. Bana bunu sordu, ben de ona gergin olduğumda, mesela güzel bir kızla konuşurken kıpır kıpır olduğumu söyledim." Kız kardeşlerim küçük bir "aww" sesi çıkardılar. "Bunca zaman sakladı. Eğer benimle işi bitmiş olsaydı, aramızda hiçbir şey olmasaydı, sanırım ondan kurtulurdu, değil mi?"

Annem bana bilmiş bir bakış atmadan önce başını sallıyor ve ben nedenini biliyorum. Babam annemle tanıştığı gece ona bir gazoz almış. Annem babamdan numarasını alamadan arkadaşlarıyla kaçmış ama gazozun kapağını saklamış. Daha sonra tekrar karşılaştıklarında, o şişe kapağı hala annemdeydi ve babam onların özel bir şey olduğunu biliyordu. Şimdi bir çerçevenin içinde, oturduğu kanepenin üzerinde asılı, birlikte yaşadıkları hayatın anılarını ve fotoğraflarını içeren bir galeri duvarının parçası.

Parmaklarımın arasında düşüncesizce çevirirken bu kibrit kutusunun oturma odamda çerçevelenmiş halinin nasıl görüneceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sloane gülümseyerek, "Yani bunun için uğraşacaksın," diyor, şimdi anlıyor.

"Yapacağım," diyorum başımı sallayarak. "Ama korkuyor ve eğer çok sert davranırsam onu korkutup kaçıracağımdan korkuyorum. Bu yüzden şimdilik, Sophie'nin dileğine yardımcı olmak için bana bir iyilik olsun diye onu bir şeymişiz gibi davranmaya ikna ettim."

"Ooh, iyi karar. Hayır diyor, Noel büyüsünü mahvediyor," diyor Sutton başını sallayarak.

"Peki planın nedir?" Sloane soruyor. "Ne?"

"Saldırı planın. Onu sonsuza kadar kalmaya nasıl ikna edeceksin?"

"Olmamam gerektiğini düşünüyorum-"

"Senin yüzünden erkeklere tövbe etti, biliyorsun," diyor Sutton ve itirazlarımı anında bastırıyor.

"Ne?"

"Bir süre önce Claire ve onunla bir şeyler içtik. Bana tanıştığı ve o olduğunu düşündüğü adamla ilgili tüm hikayeyi anlattı. Romantik komedisi hayat bulmuş." Artık tüm resmi gördüğüm için bu işin nereye varacağını bildiğimden içim içimi yiyor. "Sonra onu karısı ve çocuğuyla dışarıda görmüş."

"Sloane'du! Benim bir karım yok!"

"O aptalı biliyorum. Sadece söylüyorum, bu... ona göre bardağı taşıran son damlaydı. Erkeklerden yana şansı yaver gitmedi ve sanırım babasıyla da sorunları var. Zamanını harcamaya değmeyeceğine karar verdi. Randevu. Erkekler. Hepsi bu."

Annem neşeyle, "Yani şimdi bunu düzeltmek senin görevin," demeden önce ben bunu düşünürken bir sessizlik oldu.

"Pardon?"

"Her şeyi berbat ettin, şimdi bunu düzeltmek senin görevin. İkinizin arasında açıkça kıvılcımlanan şeye inanmakta haksız olmadığını ona göster." Ağzımı açıyorum ve "Hayır, bunları bilmek istediğimden değil, Nathan Donovan." diyor.

"Peki tekrar soruyorum, onu sonsuza kadar kalmaya ikna etmek için ne yapacaksın?" Sloane konudan sıkılmış bir halde soruyor.

"Öncelikle, sonsuza dek kalmasını sağlamaya çalışmayacağım," diyorum başımı sallayarak. Sadece işleri yoluna koymak için bana bir şans vermesini istiyorum. Belki bu ilk engeli aşarsak, işleri daha da ileriye götürebiliriz, ama ilk adım onun bana güvenmesini ve bana tekrar inanmasını sağlamak.

"Neden olmasın?" Sutton hayretle sorar.

"Çünkü o kendi duygu ve düşünceleri olan bir yetişkin."

"Shmoughts and shmeelings, Nate. O senin hayalindeki kız ve Sophie'nin Noel dileği! Olması gereken bu."

Annem elini sallayarak şöyle dedi.

"Anne-"

"Hayır, beni dinleyin. Bana kızınızın hiçbirimize bir kez bile böyle bir şey istediğini söylememişken durup dururken belirsiz bir Noel dileği tuttuğunu ve sizin de tam olarak bunu bulmak için dışarı çıktığınızı ve bunun bir mucize olmadığını mı söylüyorsunuz?"

İç çekiyorum, aynı düşünce beni gecenin yarısına kadar uyutmamış olsa da kabul etmeye isteksizim. Eğer kabul edersem, annem ve kız kardeşlerimin beni zorlamaktan asla vazgeçmeyeceklerini biliyorum.

"İşleri kolay tutmak istiyorum. Evet, ondan hoşlanıyorum, evet, kaybettiğimi sandığım kız o, ama aynı zamanda inanılmaz derecede tereddütlü ve burada sadece benim duygularım söz konusu değil. Onu da işin içine katarsam, hem onun hem de Sophie'nin duyguları söz konusu olacak."

"Pekâlâ, planın nedir?" Sloane sabırsızca söylüyor ve ben inliyorum. Belki de bu berbat bir fikirdi. Ailemin her anlamda akli başında olacağını düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. "Bak, anlıyorum ve katılıyorum - her şeyi sağlama almalıyız. Ama bir plana ihtiyacın var."

Sutton, "Bunu berbat edemezsin, Donovan," diyor. "Yoksa hepimiz peşine düşeriz. Sophie'yi bile."

"O haklı, Nate. Eğer bunu beceremezsen büyük hayal kırıklığına uğrayacağım," diyor annem.

"Neden normal bir ailede doğamadım ki?"

"Eğer öyle olsaydın, Jules şu anda çatının altında uyuyor olmazdı, değil mi? Bunun için Claire'e teşekkür edebilirsin."

Ona hak vermek istemesem de haklı olduğu bir nokta var. Uzun dakikalar geçtikten sonra sonunda teslimiyet içinde bir iç çekiyorum. "Peki. Ben ne yapacağım?"

"Tanrım, hayatım boyunca bu anı bekledim," diyor Sloane, yüzünde neredeyse şeytani bir gülümsemeyle. "Anne, kâğıt kalemin var mı?"

"Siktir."

FIFTEEN

JULES

Nate beni evinden alıp stüdyoya getirmeyi ve ihtiyacım olan eşyaları alıp evimi kontrol etmeyi teklif ediyor ama onunla arabada mahsur kalmak tam bir felaket tarifi gibi görünüyor, bu yüzden köşedeki kafeye taksiyle gidip bana burada olduğunu söylemesini bekliyorum.

Nate evimi onarırken önümüzdeki birkaç hafta hayatta kalmamın tek yolu elimden geldiğince mesafeyi korumak. Akıl sağlığım için buna ihtiyacım var, çünkü onunla sadece bir sabah geçirdim ve birdenbire birlikte olamayacağımıza dair iddiamı yeniden düşünmeye başladım.

Ama randevuları bir sebepten dolayı iptal ettim ve o.

Evime girdiğimizde fark ettim ki Gün, dün geceye göre daha da zor geçiyor. Lavaboda birikmiş ve yerlere yayılmış ıslak havlular var, ancak etrafa yerleştirilmiş yarım düzine endüstriyel fan ve nem giderici sayesinde suyun büyük kısmı kurumuş gibi görünüyor. Halılarım rulo haline getirilip atılmak üzere koridorda bekletiliyor ve yerde hasar görmemiş ne varsa kaldırılmış durumda.

"Bütün bunları kim yaptı?" Etrafıma bakarak soruyorum. Dün gece tüm zeminin üzerinde hâlâ ince bir su tabakası vardı ve ben ilerledikçe ayaklarım suyun içinde eziliyordu.

"Sophie'yi bırakır bırakmaz Mark'tan izin aldım. Seni getirmeden önce içeri girip daha az korkutucu olması için elimden geleni yapmak istedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, kelimelerim yumuşak ve kulaklarıma bile minnettarlık dolu geliyor.

"Biliyorum," diyor bana bakarak. İkimiz de bir an sessiz kaldık ve boğazını temizlemeden önce milyonlarca farklı şey sessizce aktarıldı. "Çalışmaya ihtiyacı var, ama dürüst olmak gerekirse Jules, daha kötülerini de gördüm. Çoğunlukla çatlak boruyu tamir etmemiz ve bunun olmaması için ihtiyacımız olan her yeri yalıtmamız gerekiyor."

"Bazı zeminlerin sökülüp değiştirilmesi gerekiyor ama çok fazla değil. Odaların çoğunda fayans var, bu da tüm suyu emen ahşap zeminlere göre işleri kolaylaştırıyor. Alt katta su var ama burası kadar değil, bu yüzden sadece duvarların ve tavanların ıslandığı birkaç yer var gibi görünüyor."

"Yapısal kirişleri iki kez kontrol edeceğim, ancak değiştirilmeleri gerekmeyeceği konusunda iyimserim. Nispeten kuruduktan sonra hangi alçıpanları değiştirmemiz gerektiğini kontrol edebilirim. Sanırım mutfak dolaplarının değiştirilmesi gerekebilir, ama... genel olarak, çok kötü olmamalı. Birkaç hafta içinde buraya dönmüş olursunuz."

Düzeltilmesi gerekenlerin uzun listesi karşısında paniğe kapılmamaya ve bunun yerine olumluya odaklanmaya çalışıyorum. Görünüşe göre birkaç hafta içinde evime geri döneceğim ve yeni yılla birlikte stüdyoyu normal bir şekilde yeniden başlatabileceğim.

"Hadi, sana ikinci katı göstereyim, birkaç sorum var," diyor, dairemin ön kapısına doğru adım atarak. "Sonra tekrar yukarı gelir ve önümüzdeki birkaç hafta için ihtiyacın olacak şeyleri toplarız."

Merdivenlerden inerek binamın ikinci katına çıktık, neyse ki burada fazla bir şey yoktu.

Yani tamamen sular altında kalsa bile bu dünyanın sonu olmazdı.

"Bu oda ne?" Nate, üzerinde çalıştığım stüdyolardan birine kafasını sokarak soruyor. Duvarları ve zemini yıktım ve köşede, monte edilmeye hazır bir kasa ayna ve parke yığılı.

"Başka bir stüdyo. Onun yanında da bitmemiş bir soyunma odası, çöp kutusu ve yeşil oda var."

"Üzerinde kim çalışıyor?" Diğer odaya bakmak için dışarı çıkar.

"Öyleyim." Bana dönüp gözlerinde şokla bakıyor - bu noktada görmeye çok alışkın olduğum bir şok. Eski erkek arkadaşım Jared, her şeyi kendi başıma yapma ihtiyacımı hiç anlamamıştı. Bana defalarca küçük hobimin, erkek işlerini ona bırakıp kiralarsam çok daha kolay olacağını söyledi.

Bir sebepten dolayı uzun sürmedi diyelim.

"Bunu bir profesyonele yaptırmıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Kablo tesisatını yapması ve güvenli olduğundan emin olması için birini getirttim ve planları belediyeye onaylattım. Açılış için ilk tadilatları yaparken, alt kattaki iki stüdyodan birini yapmak için bir ekip geldi. Onlardan bana temel bilgileri öğretmelerini istedim ve ikinci stüdyoyu bitirdim. Bu üçüncü stüdyo."

"Alt kattaki stüdyoyu kendin mi bitirdin?" diye soruyor, etkilendiği belli.

İçimden bir gurur sıcaklığı geçiyor ve başımı sallıyorum.

"Arkadaşlarım ara sıra yardım ediyor." Ona gülümsedim.

"Aslında kız kardeşin bu odayı hazırlamama yardım etti."

Gözlerini deviriyor. "Eminim buna bayılmıştır."

"Yaptı. Belki biraz fazla," diyorum, Claire'i balyozla izlemenin ne kadar korkutucu olduğunu hatırlayarak.

"Neden başkasına yaptırmıyorsunuz? Daha hızlı olur."

Cevabı bildiğim halde omuz silkiyorum.

"Zaman ayırıp kendim yapmak çok daha ekonomik," diyerek kolay cevabı veriyorum.

"Ben bitirebilirim, biliyorsun. Birkaç adam, birkaç saat... Çok fazla zaman almaz ya da çok pahalıya mal olmaz ve biz zaten-"

"Hayır," diyorum, yüksek sesle ve kararlı bir şekilde sözünü kesiyorum, kelime boş odada yankılanıyor. Kafasını bana çeviriyor, yüzünde şaşkınlık okunuyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Özür dilerim, kabalık ettim. Ama ben hallederim. Kendim yapmaktan hoşlanıyorum ve zaten bana çok yardımcı oluyorsun."

"Gerçekten olmaz-"

"Yapabilirim, Nate. Burayı tek başıma inşa ettiğimi bilmek hoşuma gidiyor. Hiç kimse bana benim inandığım gibi inanmayacak ve burası da bir bakıma bunun bir kanıtı. Sadece buranın geri kalanını Evergreen Park'ın makul bir süre içinde buraya geri taşınabilmem için ihtiyaç duyduğu standartlara getirmek için yardıma ihtiyacım var."

Bana bakıyor, başını sallamadan önce her kasımı, gözlerimin her kaymasını okuyor.

"Pekâlâ. Tamamdır. Ben birkaç not daha alırken sen de yukarı çıkıp toplanmaya başla."

Konuyu uzatmayacağı için rahat bir nefes alarak başımı sallıyorum ve onu yukarı kadar takip ediyorum.

KIRILMA

Bir saat sonra, kıyafetlerimi toplamayı ve Nate'e götürmem gerekmeyen her şeyi, inşaat sırasında her şeyi temiz tutabilmemiz için getirdiği büyük plastik kutulara koymayı bitirdim. Ben film rafıma bakıp hangilerini mutlaka yanıma almam gerektiğine karar vermeye çalışırken, o şimdiye kadar topladıklarımı kamyonu taşıyordu ki arkamdan geldi.

"Başka bir şey hazır mı?"

Çömeldiğim yerden devrildim, kalbim küt küt atarken bir elimi göğsüme götürdüm. "Tanrım, beni korkuttun!"

Ayağa kalkmam için bana elini uzatırken kıkırdıyor. Ayağa kalktığımda yüz yüze geliyoruz, aramızda sadece birkaç santim var ve bu yakınlık karşısında nefesimi tutuyorum. Ayak parmaklarıma kadar ilerlemem ya da onun bana doğru eğilmesi fazla zaman almazdı.

Başını biraz aşağı indiriyor, dudaklarını dudaklarımın değdiriyor, bedenimi onunkine bastırıyor ve aramızda bir yıl yokmuş gibi davranıyor.

Bana bakıyor ve bir şekilde onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum, eli hala benimkini tutuyor, başparmağı tenime sürtünmek için birazcık kayıyor, nasırları ellerinin her yerde nasıl hissettirdiğini hatırlamamı sağlayacak şekilde yakalıyor.

"Bunlar da ne?" Nate başını yatak odamın köşesindeki küçük kitaplığa doğru eğerek soruyor ve beni hayallerimden koparıyor.

Hızlıca geri çekilip DVD'lerimin istiflendiği yere bakıyorum.

"O kadar yaşlı değilsin," diyorum, benden ancak altı yaş büyük olduğunu bilerek. "Eminim daha önce bir DVD izlemiştir."

"Artık kimsede olduğunu bilmiyordum." Rafa doğru yürüyüp başlıkları okuyor. "Bunların sadece üçte birini duydum," diyor.

"Hepsi romantik komedi."

"Aşk filmlerini sevdiğini söylediğini hatırlıyorum. Bunun değişmediğine sevindim. *Love Actually* hâlâ favorin mi?" diyor ve ben omuz silkiyorum, içten içe benim hakkımda başka neler hatırladığını merak ediyorum. En sevdiğim kahve, en sevdiğim filmler...

"Noel açısından, evet. Ama aşk filmleri en iyisidir. Tahmin edilebilir ve komiktir, her zaman mutlu sonla biterler. En sevdiğim türden hikayeler."

"Neden DVD'ler?" diye soruyor, onları eleyerek.

Birden kendimi utangaç hissettim, sanki bende göstermeye hazır olmadığım bir şey buluyordu.

"Ben," diye başlıyorum, getirdiğim DVD'leri üst üste diziyorum. "Onları ikinci el olarak buluyorum. Çoğu yayın hizmetlerinde ama milyonlarca var. İstedığimi istediğim zaman izlemek için ayda birkaç yüz dolar ödemem gerekiyor."

"Yani bunları sık sık mı izliyorsun?" "Her gece."

"Belki bir gece bana gelirsin; bana en sevdiğin filmleri izletirsin," diyor, sesi alçak, gözleri önündeki filmlere kilitlenmiş.

Bunu ne kadar çok istediğimi ona söylemekten korktuğum için ağzımı açmıyorum.

SIXTEEN

NATE

Mutfak adasında otururken ön kapıdan anahtar şingirtıları geliyor. Kilitler açılmadan önce tıkırdıyor, Jules arkasından kilitlemeden önce neredeyse sessizce içeri giriyor.

Jules'un tüm eşyalarını topladıktan sonra, toplum merkezinde birkaç ders vermek üzere yola çıkmadan önce onları kulübeye geri getirmesine yardım ettim.

İki saat önce ona mesaj atarak kulübenin anahtarını vermeyi unuttuğumu ve bu gece eve gelip mutfak adasından anahtarı alabileceğini söyledim. Bu Sloane'un fikriydi ve Claire, Sutton ve annem tarafından da iyi bir fikir olduğu onaylanmıştı. Derslerinden sonra eve gelip beni görmesi için onu ikna etmenin kolay bir yoluydu.

"Hey," diyorum, onu korkutmamak için sesimi alçak tutmaya çalışarak. Elini göğsüne götürüp ağzı açık bir şekilde bana bakarak sıçradığında bunda başarısız olduğum açık.

"Aman Tanrım! Ödümü kopardın," diyor mutfağa doğru yürümeye devam etmeden önce. Üzerinde kabarık bir kışlık ceket ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir çift dar pantolon var, bu beni durdurmazdı. O olabilir

giyiyor ŞALVAR terler ve bir eski tee, ve ne altında yatan yalanlar hala zihnime kazınmış olacaktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum," diyorum ve hareket etmeyi bırakıyor, omzundaki spor çantası yere düşüyor.

"Ne?"

"Seni bekliyordum. Eve sağ salım vardığından emin olmak istedim." Kulağa hoş geliyor. Ev, sanki burası Jules'un bir sorununa geçici bir çözüm değil de evymiş gibi. "Buraya hiç kendin gelmedin."

"Sen... sen beni mi bekledin?" diyor, görünüşe göre şokta.

"Şey, evet."

Başını bana doğru eğerken gözlerinde yumuşaklık dolaşıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin, Nate."

"Gece yarısı değil ki Jules. Saat dokuzu bile geçmedi." Yüzünde bir şey belirliyor, ama ben onu kavrayamadan maskesi yerine geri dönüyor. O ilk gece bana güvenerek kırılganlığını açığa vurduğu yumuşaklığı şimdi bir zırhın ardına gizlenmiş.

"Minnettarım ama buna gerek yok. Burada zaten hayatınıza müdahale ediyorum."

"Bana *yardım* ediyorsun," diye karşı **ç ı k ı y o r u m .**

"Bunun olduğunu henüz görmedim. Tek yaptığınız zamanınız ve evinizle inanılmaz derecede nazik ve cömert olmak ve ben değerimden daha fazla soruna neden oluyormuşum gibi hissediyorum."

"Eğer yarın buralarda olursan, Sophie'nin otobüsten inmesine yardım eder ve ben eve gelene kadar onu meşgul edersen harika olur. Eğer varsa-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Evet, kesinlikle. Yarın dersim yok." Ona gülümseyerek bakıyorum çünkü Sophie'ye yardım etmek için en ufak bir fırsatın üzerine atlaması çok sevimli. "Sadece bu anlaşmanın çok dengesiz olduğunu hissediyorum. Bana hiç ihtiyacın yok, Nathan Donovan."

Sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım var *Julianne*, bunu söylemek istiyorum ama s ö y l e y e m i y o r u m .

"Sophie'ye yardım etmek, Claire'in gidişinden sonra büyük bir yardım olacak."

"Onunla takılacağım için heyecanlıyım. Onunla geçirdiğim kısa süre içinde ondan çok hoşlandım."

"O en iyisi," diyorum, sonra fırına dönüp kapağını açıyorum ve plastik ambalajlı bir tabak çıkarıyorum. "Eğer yemediysen akşam yemeği." Tabağı aramızdaki adaya koyuyorum, tabak hala sıcak ve ikimiz de ona bakıyoruz.

"Benim için yemek mi yaptın?" diye soruyor, şok olmuş ama bana yaklaşıyor.

"Süslü bir şey değil, sadece makarna ve köfte. Ama yemek yememiş olabileceğini düşündüm ve..." Birden kendimi aptal gibi hissediyorum, tıpkı popüler kıza gününü göstermeye çalışan bir çocuk gibi. Ya çoktan yemek yemiştir? Ya bu onu rahatsız ederse, ya bu çok hızlıysa? Ya bir çeşit glüten alerjisi geliştirdiyse-

"Hayır, harika. Yemek yemedim," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Yani bu gerçekten çok nazikçe." Sonunda adadaki bar taburelerinden birine oturuyor, tabağı kendine doğru çekiyor ve plastiği çözüyor. Hareket ediyorum, bir çatal alıp ona doğru uzatıyorum.

"Ben... uh," diye başlıyorum, burada durup onun yemesini izlerken bir kez daha kendimden utanıyorum. "Seni yalnız bırakayım. Sen-"

"Sen..." diye başlıyor, sonra dudağını ısıırıyor. "Kalabilirsin. Bana eşlik edersin." Yüzünü okumaya çalışıyorum ve bunu mecbur hissettiği için mi yoksa gerçekten istediği için mi söylediğini anlamaya çalışıyorum. "Tabii sen-"

"Hayır, hayır. Çok isterim," diyorum ve bir sandalye çekiyorum. "Derslerin nasıldı?"

Bana bugün verdiği dersleri, yaklaşan resitali ve yemek yerken ders verdiği çocukların ailelerini anlatmaya başladığında yüzünde bir gülümseme belirliyor ve fark ediyorum ki

Bunu her gece yapmak için her şeyimi verirdim: akşam yemeği onu bekler, Sophie yattıktan sonra onunla oturur ve günüyle ilgili her şeyi dinlerdim.

Sadece elimden geldiğince onunla *vakit* geçirmek istiyorum.

On dakika sonra ayağa kalktı, tabağı durulayıp bulaşık makinesine koydu ve yüzünü bana dönerek dudağını dişlerinin arasında sıktı.

"Ben, uh, sanırım seni yatağına falan bıraksam iyi olacak. Bugün yeterince zamanınızı aldığımı hissediyorum" diyor.

"İster misin..." Başlıyorum, sonra duruyorum, birden kendimi aptal gibi hissediyorum. Ne zaman güzel bir kızla konuşmaktan tedirgin olan 15 yaşında bir çocuğa dönüştüm?

Julianne Everett hayatına tekrar girdiğinden beri.

"Neyi ister miydim?" diye soruyor, kaşları çatık ve o kadar tatlı görünüyor ki; sinirlerime bile odaklanamıyorum, sadece onu benimle daha fazla zaman geçirmeye ikna etmek için her şeyi tüketen dürtüye odaklanıyorum.

"Bilgisayarımda yapmam gereken bazı işler var; genellikle kanepede yaparım. Benimle film izlemek ister misin? Bana eşlik eder misin?" diye sordum.

"Bir... film mi?"

Artık geri dönüş yok, diye düşünüyorum elimi saçlarımda gezdirip başımı sallarken.

"Evet... Bir sürü yayın hizmetim var, yani izlemek istediğin hemen hemen her film var."

"Onları *aldın* mı?" diye soruyor ve o zaman hissediyorum - sadece onun yanındayken olan bir şey: yanaklarımda yanan bir kızarıklık.

"Evet, yani Sophie'nin izlediği tek şey Ashlyn filmleri ve prensesler olduğu için ona da bir iki tane almıştım ama-"

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Neyi?"

"Her zaman var mıydı? Tüm yayın hizmetleri?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve orada küçücük bir umut ışığı görüyorum. Sanki bu öğleden sonra yolumu şaşırıp bulabildiğim *her* yayın hizmetini bulduğumu, on beş farklı hesap açtığımı ve sonra bunları televizyona bağladığımı söylememi *istiyor*, belki onu benimle birkaç saat geçirmeye ikna edebilirim umuduyla, kanepenin karşı taraflarında olsak ve ikimiz de sesimizi çıkarmasak bile.

Ben de *tam olarak* öyle yaptım tabii ki.

Sıkıcıydı ve hepsi boşuna olabilirdi, ama bana burada benimle kalması için bir *şans* bile verirse, buna değerdi. Onun evindeyken, sadece Jules ile *vakit geçirmek* istediğimi fark ettim. Sanki artık bedenim onun nerede olduğunu, yakınlarda olduğunu ve hayal gücümün bir ürünü olmadığını biliyor. Her zaman onun yakınında olmak için can atıyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Sen isteyken aldım."

"Neden?" diye sormadan önce beni içine çekerken uzun bir ritim tutturuyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Hangi çocuğu bağışlayacağını seçer gibi DVD'lerini seçmeye çalıştığını gördüm ve en azından bir şeyi senin için kolaylaştırmak istedim. Eğer burada takılmaktan rahatsız oluyorsan, sana oturma açma bilgilerini verebilirim; onları kulübeye kurabilirsin," diye başlıyorum. "Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum-"

"Hayır," diyor hızla, sonra dudağını ısıırıyor. "Hayır, bu hoşuma giderdi. Arkadaşlığı severim."

Onun sözleri karşısında benim dudaklarım da kıpırdıyor ve o yılbaşı gecesinden beri ilk kez bunu hissediyorum.

Umut.

SEVENTEEN

JULES

Sweet Home Alabama'nın jeneriği ekranda kaymaya başladığında esniyorum. Koltuktan kalkıp Nate'e dönüyorum. Tüm bu süre boyunca bilgisayarının başındaydı, bir şeyler yazıyor ve televizyona neredeyse hiç dikkat etmiyordu. Bir an için orada olduğunu bile unuttum.

Ta ki Reese Witherspoon eski kocasının kendisinden esinlenerek bir iş kurduğunu öğrendiğinde ağladığımda Nate'in bana uzattığı mendil kutusunu görünceye kadar.

Yani, gerçekten. Buna nasıl ağlamazsın?

"Yatağa gitmeliyim," diyorum alçak sesle.

Nate başını kaldırıyor, dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koyarken dudaklarında geniş bir gülümseme belirliyor ve o da ayağa kalkıyor.

"Seni eve bırakayım," diyor.

Başımı salladım. "Buna gerçekten gerek yok, Nate."

"Nasıl olsa olacak, aş artık bunu," dedi.
diyor.

Gözlerimi devirip sessizce eşyalarımı topluyorum ve arka kapıdan ayakkabılarımı giyiyorum. Belki de önümüzdeki bir ay boyunca akıl sağlığımı koruyarak başarılı bir şekilde idare etmenin anahtarı budur: sadece teslim olmak ve Nate'in yapmasına izin vermek

Ne isterse yaparım ama duvarlarımı yüksek tutarım, kendimi güvende tutarım.

Denemeye değer sanırım.

"Demek bu benim," diyorum, küçük kulübenin dışında dururken, yeni anahtarım elimde, her ne kadar çıkmadan önce kilitlememiş olsam da.

Bana yaklaşıp gülümsüyor. "Evet, biliyorum," diyor.

"Her şey için teşekkürler. Akşam yemeği. Filmler."

"Bana eşlik ettiğin için teşekkürler," diyor. Bana yaklaşıyor ve çok geç fark ediyorum ki ona yaklaşan ben oluyorum, tam tersi değil. "Yarın gelmelisin, bir tane daha izlersin. Romantik film eğitimime devam ederim."

Gülümsemeye karşı koymak için dudağımı ısırıyorum ve onun gözleri dişlerimin dudağıma nasıl girdiğini izliyor.

"Konuşmalıyız Jules," diyor, sesi boğuk.

"Ne hakkında?" Aptalca soruyorum, tabii ki cevabı bildiğim halde.

"Biz."

"Konuşacak bir biz yok," diye fısıldıyorum.

Elini kaldırıyor, sonra saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru itiyor. İçimi hafifçe ürperten şeyin kışın soğuğu olduğunu söyleyebilirim kendime, ama biliyorum ki parmaklarının ucunun boynumun derisinde belli belirsiz gezinmesi. Dudakları sanki bunu görmüş ve benim gerçeğimi de biliyormuş gibi yukarı kalkıyor.

"Sen boktan bir yalancısın, Jules."

İçimdeki öfke alevlendi ve geri adım atarak ona çıkıştım

"Erkeklerden uzak durmaya yemin ettiğimi bilmelisin."

"Ne?" diye soruyor gülümseyerek, sanki kızgınlığımı çok sevimli bulmuş gibi.

"Erkeklerle tövbe ettim. Ve aşka. Ve romantizme." Dudaklarımı büzdüm ve ellerimi kalçalarımın koydum. Belki kendimi şirret ve mesafeli gösterirsem ilgisini çekmeyebilirim. "Yani

hiçbir şey olmayacak. Bir gece geçirdik ve hepsi bu kadar."

"İki kişiydi."

"Ne?"

"Benim için her şeyi değiştiren iki gece ve senin için de öyle olduğunu biliyorum. Yoksa o kibrit kutusunu saklamazdın."

Çenem geriliyor ve etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. O kibrit kutusunu bulduğumda atmam gerekirdi ama bunun yerine çantadan çantaya taşımaya devam ettim. Benim hakkımda ortaya çıkardığı şey hoşuma gitmiyor, kendimi korumaya çalışırken değil.

"O kibrit kutusunun orada olduğunu fark etmemiştim bile. Hiçbir şey ifade etmiyor," diye yalan söyledim ve o da gülümsedi. *Gülümsüyor*, kibirli pislik.

"Peki ya birbirinize çarpmanız? Bana bunun bir tür işaret olmadığını söyleyemezsin. O zaman ne diyordunuz? Görünmez bir ip gibi bir hikaye, dünyanın iki insanı bir araya getirmesi?"

Çenem geriliyor ama onun da bunu, bir yıl önce bahsettiğim küçücük bir şeyi hatırladığını bilmek kalbimi hoplatıyor.

"Bu sadece aptalca film şeyleri. Gerçek hayatta olan bir şey değil."

Başını yana eğip beni değerlendiriyor ve bundan nefret ediyorum - beni okuduğunu hissetmekten nefret ediyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Filmlere layık romantizmini her yerde arayan Jules'a ne oldu? Baktığı her yerde işaretler ve mesajlar mı arıyordu?"

Dudaklarımı ağzıma götürüp ısırıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Benim hakkımda gerçekten ne kadar şey hatırlıyor? Ve neden?

Ve o bunu her yaptığında kalbimin küt küt atması ne anlama geliyor?

"Gerçeklik kontrolünden geçti,"
diyorum sonunda. "Ben mi? Gerçeklik
kontrolü ben miydim?"

Göz kırpıyorum ve iç çekiyorum. Elimden geldiğince bu sorudan kaçınmam gerekiyor ama nedense kaçınmıyorum.

"Evet. Hayır mı? Bilmiyorum. Sanrılarımın ne kadar derin olduğunu, her şeyi okuduğumu ve her yerde işaretler bulduğumu görmek göz açııcıydı. Gerçekten ihtiyacım olan bir uyandırma çağrısıydı. Kafam bulutlarda yaşıyordum ve bunu yaparken kendime zarar veriyordum. Artık sadece kendime, arkadaşlarıma ve işime odaklanıyorum. Başka hiçbir şey için zamanım yok." Çoğunlukla yalan söylüyorum çünkü işim yılın geri kalanı için kapanıyor ve arkadaşlarımdan hepsi sevgilileriyle birlikte.

İşin aslı şu ki, geçen yıl şimdiye kadar hissettiğim en yalnız yıldır.

"Ve ben ve Sophie," diye
ekliyor. "Ne?"

"Sen de bana ve Sophie'ye odaklanmışsın. Sophie'yi izliyor ve onun Noel dileği için bana yardım ediyorsun." Çenem geriliyor çünkü tabii ki beni orada yakaladı. Tek yol dikkat dağıtmak gibi görünüyor, ben de Ava'nın kitabından bir sayfa alıp şımarıklığımı konuşturuyorum.

"Biliyorsun, egonu incitmek istemem ama bu iş gerçekten sadece kızın çok havalı olduğu için girdim. Sen sadece... orada olan bir çocuksun."

Küçük bir kahkaha atıyor ve bana yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce başını sallıyor. Birbirimize dokunmuyoruz ama her nefes alışımında ceketimin hantal malzemesi onun kazağına değiyor ve sanki onun teni benimkine değiyormuş gibi hissediyorum.

"Bunu benim için bir an bile kolaylaştıracak mısınız?" Bu sözler kulağa sinirli gelmeli ama dudaklarında bir gülümseme var.

Başımı salladım. "Muhtemelen hayır. Bu benim uzmanlık alanım değil." Uzun süre bana bakıyor ve gülümsemesi daha da genişlemeden önce ne düşündüğünü çözmeye çalışıyorum.

"Güzel."

"İyi mi?" Başını sallıyor, sonra bir adım geri atıyor. "Seni bu kadar kolay kazanmak istemezdim."

"Affedersiniz?" Dehşete kapılmış bir şekilde soruyorum ama aynı zamanda karnımdaki kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Aptal, salak, saf kelebekler.

"Seni benim yolumdan kazanmak çok daha tatlı olacak."

"Beni kesinlikle kazanamayacaksın, Nathan Donovan."

"Kendine bunu söylemeye devam et, bebek surat."

Ağzımı açtım

Tartışmak, ona ne kadar kendini beğenmiş, küstah bir pislik olduğunu söylemek için bir şeyler bağırmak üzereyken geri adım attı ve başını kulübeye doğru eğdi. "İçeri gir, Jules. Dışarısı soğuk."

Ona ve kendini beğenmiş gülümsemesine bakıyorum ve o anda kazanmasına izin vermeyeceğime karar veriyorum. Hayatta olmaz. Bana hayatımın en iyi orgazmlarını yaşatsa ve bütün bir yıl boyunca beni öpme şeklinden başka bir şey düşünemesem bile.

Kulübenin kapısını açarken bunu kendi kendime defalarca tekrarlıyorum ve yanından geçip eve girerken ona ters ters bakıyorum.

Ama o kapı kapanıp arkamdan kilitlenir kilitlenmez, aptalca bir heyecan dansı yapmaktan kendimi alamıyorum çünkü onu içeri alırsam kalbimi tamamen kırabilecek olsa bile, Nate Donovan benden **çok** hoşlanıyor.

EIGHTEEN

JULES

Ertesi sabah, Nate'in beni kahve içmeye davet ettiği bir mesajla uyanıyorum ve bunu yapamayacağımı biliyorum. Sabahın erken saatlerinde, savunmamı yükseltecek kadar uyanmadan önce onunla birlikte olamam, hele ki aramızda umutsuzca korumaya çalıştığım duvarı yıkmaya çalışmakta kararlıyken.

Dün gece onunla film izlemek için kalmamalıydım, tatlı olsa, akşam yemeği için bana bir tabak ayırsa ve tüm filmlerimi getiremeyeceğimi bildiği için güneşin altındaki her yayın hizmetine abone olsa bile. İşleri profesyonel ve arkadaşça tutmalı ve en önemlisi kalbimi bu işin dışında tutmalıyım.

Üzgünüm, yapamam, halletmem gereken çok şey var. toplum merkezine gideceğim. Sophie'yi otobüsten indirmek için 2'den önce döneceğim.

Cevap olarak bana bir başparmak işareti yapıyor ve zihnim bana onun bir erkek olduğunu on sekiz bin kez hatırlatmak zorunda kalıyor, bu yüzden bir başparmak işareti garip bir şekilde pasif-agresif bir hareket değil ve öyle olsa bile önemli değil.

Nate benim değil.

Bu yüzden o güne hazırlanırken mutfağında oturup onunla kahve içmek yerine, toplum merkezine giderken bir enerji içeceği içiyorum, yetişkin dans fitness dersi veriyorum ve sabahın geri kalanını Salı günkü kış resitalimizden önceki son provalar için her şeyin halledildiğinden emin olarak geçiriyorum.

Sophie'yi otobüsten indirmek, ona bir şeyler atıştırmak ve onunla iki saat boyunca Ashlyn bebekleriyle oynamak için bolca vaktim v a r k e n Nate'lere dönüyorum ama Nate eve gelir gelmez Sophie'ye yarın görüşeceğimizi söyleyip Nate'e el sallamadan çıkıyorum. O kadar işe yarıyor ki, bunun benim rutinim olacağına karar veriyorum, çünkü Nate ile işleri tamamen profesyonel tutmanın en çocukça olmasa da en kolay yolu ondan uzak durmak.

Ama ertesi gün, o bir saat erken geldiğinde ve Sophie hâlâ atıştırmalığını yerken, hıncırca etkili bir surata sahip, işgüzar bir beş yaşındaki çocuk tarafından engellendim.

"Akşam yemeğine kalabilir misin, Jules?" Dizüstü bilgisayarımı kapatmaya başladığımda Sophie sordu. Genelde son dakikaya kadar ertelediğim idari işleri yapıyordum.

"Oh, babanın-" Ben başlıyorum ama Nate hemen araya giriyor.

"Kalırsan çok yardımcı olurum," diyor ve Sophie yanımda gülümserken ona ters ters bakıyorum. Yardım etme isteğimin beni pes ettireceğini biliyor olmalı, çünkü ne derse desin, Sophie'yi ara sıra otobüsten indirmek, evimi tamir edip bana kalacak bir yer vermekle eşdeğer değil.

"Pleassseeee, Jules?!" Bana surat asarak yalvarıyor. "I..."

"Bu lavaboyu tamir etmem gerekiyor," diyor Nate, başını kesinlikle gayet iyi çalışan mutfak lavabosuna doğru eğerek. "Ve Sophie'nin bütün parçaları karıştırmasını istemiyorum."

"Akşam yemeğinde pizza yiyeceğiz! Her birimiz kendi pizzamızı yapıyoruz ve malzemelerini kendimiz koyuyoruz. Bu çok

çok eğlenceli! Ekstra ekstra peynir kullanıyorum çünkü en iyi kısmı bu."

"Eminim babanın yeterince-"

"Yeterince var. Bu akşam dersin var mı?" diye soruyor ve ben daha yalan söyleyemeden Sophie konuşuyor.

"Bilmiyor! Otobüsten indiğimde ona sordum!"

Sophie'nin kocaman, mavi köpek yavrusu gözleriyle bana bakışını görünce, hayır diyecek gücü kendimde bulamıyorum ve iç çekip başımı sallıyorum. "Evet, sizin için de uygunsu kalabilirim sanırım."

"Öyle!" Sophie bağılıyor. Kulağa çılgınca geliyor ama Nate ve Sophie'nin aynı fikirde olduğumda birbirlerine bakışları, sanki bu gerçekten de planlanmış bir takas gibi... ne? Yemeğe kalmamı sağlamak için mi?

Sen aklını kaçırmışsın, Jules. Gerçekçi ol, diyorum kendime, dizüstü bilgisayarımı açıp başka bir e-postaya yanıt vermek için arkama yaslanırken iç çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Birkaç dakika sonra Nate mutfak adasının üzerine yıpranmış bir alet çantası ve bir kutu koyduğunda soruyorum. "Lavabonun kırık olduğunu fark etmemiştim."

Kolları esniyor, uzun kollu tişörtünün kolları dirseklerine kadar kalkıyor ve kutuyu açıp talimatları çıkarıyor.

Kimsenin ön kolları bu kadar güzel olmamalı. Buna bir de solmaya yüz tutmuş bronzluk ve hafifçe serpilmiş saçlar eklendiğinde, bu gerçekten suç teşkil ediyor.

"Jules?" diye soruyor, beni aklımdan geçen ön kol pornosundan koparıyor, başımı kaldırıp ona bakıyorum. Dudakları ne düşündüğümü biliyormuş gibi yukarı kalkıyor ve yanaklarım kızarıyor.

"Öyle mi?" Kafamı sallama dürtüsüyle savaşıyor, düşüncelerimi dolaştıkları inanılmaz derecede uygunsuz yerden uzaklaştırmak için soruyorum.

"Kendinden geçmişsin."

"Üzgünüm, ben, uh..." *Düşün, Jules! Düşün!* "Aletleri gördüm ve aklıma doğrudan evimin ne kadar çok iş yaptığı geldi.

Muhtemelen ihtiyacı vardır. Lavaboyla ne yapıyorum demiştin?"

Bana bakıyor, gözleri mizahla dans ediyor ve saçmaladığımı bildiğini biliyorum ama başka ne yapabilirim ki?

"Bu lavabo musluğunu değiştiriyorum. Damlatıyor ve aylardır değiştirmek istiyordum." Bunu hatırlıyorum: Ocak ayında bana lavabonun onu delirttiğini söylemişti ve bir kez daha, Nate'in her zaman yapabildiği gibi, aklımı okuduğunu, ne hatırladığımı bildiğini düşünüyorum çünkü omuz silkmeden önce dudakları utanmış bir gülümsemeyle eğiliyor. "Hiç fırsatım olmadı."

"Huh," diyorum, sonra kutudan parçaları çıkarmaya başlamasını izliyorum, talimatlar tezgahın üzerine yayılmış. "Bunları kullanmana şaşırdım."

"Ne?"

"Talimatlar. Senin gibi gerçek bir erkeğin hemen işe koyulacağını ve her şeyi kendi başına çözeceğini düşünürdüm."

Beklenmedik bir şekilde dudakları yukarı kalktı ve yüzünü tam bir sırıtış kapladı.

"Bilirsiniz, gerçek bir erkek küçük bir talimattan korkmaz. Aslında, adım adım bir öğreticiyi oldukça... aydınlatıcı bulabilir." Gözlerindeki parıltı yüzümün kızarmasına neden olurken, bu mutfakta ilk kez bulunduğum, bu tezgâha yayıldığım ve o devralmadan önce bana nasıl dokunulmasından hoşlandığımı ona gösterdiğim zamanı hatırlıyorum.

Boğazımı temizliyorum.

"Evet, bugünlerde ben de kendi işimi kendim yapıyorum. Bunu daha tatmin edici buluyorum, anlıyor musun?" Ona kirpiklerimi kırpıştırarak bakıyorum, içimdeki mutlak saklanma ihtiyacını görmezden gelmeye çalışıyorum. Geri adım atmak Nate'in kazanması demek ve ben kaybetmekten nefret ederim.

Bana bakıyor, dili konuşmadan önce kendime hissetmek istemediğimi söylediğim bir şekilde dişlerinin üzerinde geziniyor. "Sanırım bir ara bunu senin yaptığını görmek isterim, bebek surat."

Ona ağzım açık bakıyorum, esprili ya da iğneleyici bir söz bulamıyorum, bunun yerine bir kez daha neredeyse bir yıl öncesine, bu tezgâha dönüyorum. "Göster bana," demişti ve bu anıyı özellikle yalnız gecelerde kullanmak üzere ara sıra depodan çıkarmazsam yalan söylemiş olurum.

"Resmimi beğendin mi?" Sophie bir boyama kitabını koluma iterek soruyor ve anı bozuyor. Yanımda oturan küçük kızı nasıl unuttuğumu bilmiyorum ama aşağıya baktığımda, çılgınca boyanmış bir prenses var, sayfanın çizgileri sadece önerilerden ibaret, ama yine de mükemmel görünüyor.

Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum. "Aman Tanrım, bu çok güzel!" Büyük bir nefesle söylüyorum. "Sen inanılmaz bir sanatçısın!"

"Teşekkürler, biliyorum," diyor kendinden emin bir şekilde omuz silkerek ve gülümseyerek. Küçük bir kahkaha atıyorum ve keşke onun özgüveninin üçte birine sahip olsaydım diyorum. "İstiyor musun?"

"Ben mi?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Claire Teyze'nin kulübesini dekore etmek için."

"Aman Tanrım, evet! Çok isterim. Bu harika bir fikir, çok teşekkür ederim." Fotoğrafi dikkatle yırtmasını izliyorum, yüzünde şiddetli bir konsantrasyon ifadesi var. "Asmak için sabırsızlanıyorum," diyorum, ciddi bir şekilde.

Gülümsüyor ve boyama işine dönmeden önce bana kocaman sarılıyor.

"Şimdi Claire Teyze'ye göndermek için bir tane yapmalıyım. Muhtemelen beni çok özliyordur."

Başımı sallıyorum ve e-postalarımı yanıtlamaya ve lavaboda çalışan adamı görmezden gelmeye geri dönüyorum.

Sadece birkaç dakika sonra iki koluyla arkasına uzanıp eşofmanının arkasını tuttuğunu ve başının üzerinden çektiğini, altında sadece dar beyaz bir tişört bıraktığını, lavabonun altındaki dolapları açıp içine baktığını, borularla ya da her ne yapıyorsa onunla uğraştığını izlediğimde planım mahvoldu.

Bilemem, o dar tişörtün altından sırtındaki kasların kayışını izlemekle meşgulüm.

İnanılmaz derecede dikkat dağıtıcı. Öyle ki bir saatten kısa bir süre sonra göndermem ve yanıtlamam gereken e-postaların hiçbirini tamamlayamadım. Bunun yerine, her anım Nate'in kollarına ve sırtına gizlice bakmaya çalışmakla geçti. Hatta birkaç kez bir şey almak için uzandı, gömleği yukarı kaydı ve pürüzsüz bir cilt çizgisi ortaya çıktı, hafif bir saç teli tonlu bir karnın üzerinde mutlu bir iz bıraktı ve sanırım dudaklarımdan neredeyse çıkan iniltiyi yuttum.

Umarım.

Her iki şekilde de, tamamen boku yedim.

Ve Nate musluğu açtığında, yaptığı işten memnun görünüyor, sonra bana dönüyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarında aynı kendinden memnun bakışla, boku yediğimi anlıyorum.

"Peki, yarın," diye başladı, bana bakarak. "Programın nasıl görünüyor?"

Yarın haftanın hangi günü olduğunu hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor, çünkü zihnim hala karışık, kollarının beyaz tişörtünün kollarını çekişini izliyorum. Başımı sallayarak dizüstü bilgisayarında birkaç şeye tıklıyorum ve takvimimi açıyorum.

"I..." Günün programını okumaya başladım. "Saat beşte sadece bir prova var. Resitalden önce toplum merkezindeki kostümlü provayı yeniden yapmamız gerekiyor."

"Oh, resitalini unutmuşum. O ne zamandı?" "Salı, o yüzden Sophie'ye pek yardımcı olamayacağım. gelecek hafta başında." Başını sallıyor ve endişelenme dercesine bana el sallıyor. "Ve sonra, çoğunlukla, sezon Ocak ayına kadar bitmiş olacak. Umarım o zamana kadar her şey... bitmiş olur," diyorum dudağımı ısırarak.

Kış resitalinden sonra çocukların antrenmanlarını kapatmaya çalışıyorum ve tatil ve kış tatili karmaşası sona erdiğinde Ocak ortasında tekrar başlıyorum. Her yıl ebeveynlere yardımcı olmak için bir haftalık yoğun bir kamp yapmayı düşünüyorum.

Çocuklar yokken çalışmak zorundayım çünkü onları özlüyorum ama bu yıl bunu yapmadığım için mutluyum.

"Hmm," dedi, önce kızına sonra bana bakarak. "Peki, yarın sabah bizimle ağaç alışverişine çıkmak ister misin?"

"Ne?"

"Oh, Jules, gelmelisin! Babam ve ben çiftliğe gidiyoruz ve mükemmel ağacı seçiyoruz ve babam onu kesiyor ve sonra dükkana gidip sıcak kakao alıyoruz! MARSHMALLOWS ile! Ve bir sürü krem şanti."

"Şekerleme olmadan kakao yapamazsın," diyorum gülümseyerek.

"Aynen öyle!" diye haykırıyor, ellerini havaya kaldırarak. "Sonra yeni süsler almaya gideriz ve ağacı eve getirip süslerimizi asarız. Sen de gelmelisin!"

"Babanla bağ kurmak için yaptığınız bir şeye benziyor tatlım. Sadece ikiniz olmalısınız, araya girmek istemem."

Yüksek sesle inliyor. "Yok artık! Babamdan kaçmaya devam edersen ona nasıl aşık olacaksın?"

Nate kafasını kaldırıp kızına bakıyor ve tartışmasını ya da bunun hoş olmadığını söylemesini bekliyorum ama yapmıyor.

Onun yerine gülümsüyor.

"Evet, Jules. Benden kaçmaya devam edersen Noel mucizesini nasıl gerçekleştireceksin?"

Onun açık alayına karşı ağızım açık kaldı.

"BEN... BEN..." Nate'den kızına bakarak başladım. "Senden kaçmıyorum!"

"O zaman kanıtla. Yarın bizimle gel," diyor. Ona ters ters bakıyorum, boku yediğimi biliyorum.

Daha geniş gülümsüyor ve sonra, görünüşte başka seçeneğim olmadığı için, ters bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Yarın ikinizle birlikte ağaç almaya gelmeyi çok isterim."

NINETEEN

JULES

Ertesi gün sabah erkenden ana eve gittiğimde Sophie çoktan uyanmış, heyecandan duvarları zıplatıyor ve bana ağaç çiftliğine yapacağımız gezi için daha sıkı giyinmem gerektiğini söylüyor. Dokuzdan önce arabaya biniyoruz ve kapı açılır açılmaz oraya varıyoruz.

Park ettikten sonra Sophie ve Nate'in atkı, şapka ve eldiven takmak zorunda olup olmadığı konusundaki tartışmalarını izliyorum. Nate kazanıyor, ancak Sophie beş dakika sonra babasına sıcak olduğundan emin olduğu için teşekkür ediyor.

Onların etkileşimini izlemek ilginç. Nate, Sophie'nin istediği ya da isteyebileceği her şeye sahip olmasını açıkça istiyor, ancak bunu onun için en iyi olana karşı tartmak zorunda. Bu arada, kuralları bazen berbat olsa da babasının aya asıldığını düşünen Sophie var.

Boşanmadan önce babamla ilgili çok fazla anım yok, boşandıktan sonra olanlar da aidiyetsizlik ya da yük olma havasıyla lekelenmiş durumda. Nate'in geniş bir gülümseme ve kırmızı burnuna bir dokunuşla kızıyla etkileşimini izlemek, neredeyse yaptığı her şeyde yankılanan kıkırdaması, içimde uzun zamandır bandajladığımı düşündüğüm bir şeyi iyileştiriyor.

Çiftliğe girdikten sonra sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca dolaştık ve bir Noel ağacı seçmemiz çok uzun sürdü; Sophie ve ben her seçeneği didik didik ettikten sonra Nate'i her söz aldığı anda susturduk. Sonunda, Nate'in bile onayladığı mükemmel ağacı buluyoruz ve Sophie'yi tutuyorum, o ağacı kesiyor ve gerekli kakao için küçük şirin bir kafede oturmadan önce kasalara geri götürüyor.

"Lütfen şimdi dükkândan bir süs eşyası seçebilir miyiz? Lütfen, lütfen, lütfen?" Sophie babasına yalvarıyor, dudaklarının üzerinde çikolata bıyığı var. Arkama yaslanıp onları izliyorum, Nate iç geçiriyor ve kızının yüzünü silmeden önce bir peçete alıyor.

"Evde bir milyon var," diyor ve Sophie beş yerine on beş yaşındaymış gibi ona gözlerini deviriyor.

"Yani? Her yıl bir tane alıyoruz! Bu bir gelenek." Babasına bakıyor ve sonunda babası gülümseyip başını sallıyor. "Yaşasın!" diye bağırıyor, ayağa kalkıyor ve elime uzanıyor. "Hadi, gidip biraz seçelim!"

"Bir," diye bağırıyor Nate arkamızdan, beni kafeden çıkarıp yandaki süs eşyası dükkânına götürürken.

"Bir Ashlyn süsü almalıyım," diyor Sophie, mağazanın arka duvarı boyunca uzanan raflar dolusu süs eşyasına bakarken. Her biri birinin hayatındaki farklı dönüm noktalarını ve ilgi alanlarını sembolize eden kırmızılar, yeşiller, pembeler, maviler ve beyazlardan oluşan bir karmaşa. Yeni bir bebek, nişanlı ve evli olanlar, evcil hayvanlar, spor ve hobiler için süsler var.

"Zaten bir tane yok mu?" Şaşırarak sordum.

Onu tanıdığım birkaç gün içinde Sophie'nin en büyük ilgi ve takıntısının Ashlyn olduğunu fark ettim. Kıyafetlerinin çoğu sihirli bebek için lisanslı, odasının tamamı onunla dekore edilmiş ve onu elinde bebek olmadan gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Hayır, geçen yıl Ashlyn'den haberim bile yoktu," diyor, sanki bir yıl önce o kadar bebektir ki, Ashlyn'i tanımıyordu.

dünyanın en havalı oyuncagından bile haberim yok.

"Gerçekten mi?" Onun bağıllık düzeyini düşününce hâlâ biraz şaşkınlıkla soruyorum. Sanırım çocuklar ilgi alanlarına çok çabuk girip çıkıyorlar. Sanırım bir yıl içinde anneme at terbiyecisi, balerin ve astronot olmak istediğimi söylemiştim. Aslında dansın tutması bir mucize.

"Evet! Geçen yıl kolumu kırdığımda babam bana onu almıştı. Sihirli olduğunu ve beni daha iyi hissettireceğini söyledi ve tanıdığı güzel bir balerine benziyordu. Bu yüzden Noel Baba'nın Ashlyn'i hayata getirip babamla evlendirebileceğini biliyordum." Anlayışla birlikte içimi bir sıcaklık kaplıyor. "O zaten vardı! Sadece onu tekrar bulması gerekiyordu."

Tanıdığı bir balerin.

"Kolunu ne zaman kırmıştın?" Sıradan olmaya çalışarak soruyorum.

"Uh, bilmiyorum. Yılın başıydı. Büyükannem ve büyükbabamla dağ evlerindeydim ve buzda kaydım. Çok üzülmedim çünkü Noel'den hemen sonra olmasına rağmen bir sürü hediye almıştım."

"Evet, kulağa çok hoş geliyor," diyorum ama bakışlarım dükkânı tarıyor, babasını arıyor. Uzun boyunu bulduğumda ise gözleri çoktan benimkilere dikilmiş, beni içine çekmiş ve sanki gözünü kırparsa kaybolacağımızdan korkuyormuş gibi bizi izliyor.

Bu hissi anlıyorum.

Bir hafta önce Nate Donovan, dokunduğumda canımı acıtan ekşi bir hatıraydı. Şimdi ise söndürmeye çalıştığım ama bir türlü başaramadığım küçük bir umut kıvılcımını taşıyor. Aşka ve erkeklere tövbe ettim, ama belki de çok aceleci davrandım? Ya bu gerçekten özel bir şeyse, hayatta bir kez yaşanacak, filmlere konu olacak bir romantizmse ve ben bunu denemekten çok korkuyorsam?

Birkaç saat sonra eve dönmüş, Sophie'nin son süsleri takmasını izliyorduk. Geri dönmeden önce eve giderken öğle yemeği için durduk, Nate ve ben ağacı kurduk, ışıkları dizdik ve tüm hassas ampulleri onun ulaşamayacağı bir yere astık.

Sophie'nin her bir süsü bebeğine göstermesini dudaklarında küçük bir gülümsemeyle izleyen Nate'in yanında durmak için hareket ediyorum.

"Ashlyn takıntısının oldukça yeni olduğunu öğrendim," diyorum buzları kırmaya çalışarak.

"Şimdi mi?" diye soruyor, gözleri bana doğru kaymıyor, sanki söylemek üzere olduğum şeyi, Sophie'nin ortaya çıkarmış olabileceği şeyi duymaktan korkuyormuş gibi.

"Evet," diyorum. "Kızınız bana onu güzel bir balerine benzediği için aldığınızı söyledi."

Yanaklarından hafif bir kızarıklık geçiyor. "Bunu sana o mu söyledi?" diye sorar.

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum. "İçimden bir ses sır tutma konusunda pek iyi olmadığını söylüyor."

Nate küçük bir kahkaha atarak başını sallar. "Aslında en kötüsü. Ama tıpkı oyuncak bebeğe benzediğini inkar edemezsin."

"Demek satın aldınız..." Sophie'nin elinde sallanan bebeğe bakarak söylemeye başladım.

"Tanıştıktan sonra."

"Seni engelledikten önce mi sonra mı?"

"Daha önce. Sana mesaj atmayı, bir fotoğraf çekmeyi ve bebeği sana göndermeyi düşündüğümü hatırlıyorum ama Sophie'den haberin yoktu ve..." Sözleri kesiliyor ve aniden bilmek, ilk ve son kez sormak için bir dürtü hissediyorum.

"Neden bana ondan bahsetmedin?" diye sordum.

Elini başının üzerinde gezdirmeden önce derin bir iç çeker.

"Biliyor musun, seni tekrar gördüğümünden beri kendime defalarca sordum. Muhtemelen bizi bir sürü kalp ağrısından kurtarabilirdi. Sen buradayken en az bir düzine kez neredeyse ondan bahsediyordum ama bu konuyu açmak için hiç uygun bir zaman olmadı.

biliyor musun? Yepyeniydik. Bunu mahvetmek istemedim. Görünüşe göre, bundan bahsetmemek bizim çöküşümüz oldu."

"Anlıyorum," diyorum, çünkü anlıyorum. "Onu rahatça maruz bırakabileceğin bir şey olduğundan emin olana kadar onu korumanı anlıyorum." Annemin Stanford'la tanışmadan önce çıktığı tüm erkekleri düşünüyorum, onları yeni bir baba olarak nasıl gösterdiğini. Benim sevgimi oyuncaklarla satın almaları, sonra da annem gözyaşları içindeyken ve benim kafam karışmışken çekip gitmeleri.

Üzerimize ağır bir sessizlik çöküyor ve bundan nefret ediyorum, bizi boktan bir yöne yönlendirmişim gibi hissediyorum, bu yüzden ilerlemeye çalışıyorum.

"Yani kızına, birlikte olduğun bir hatuna benzediğini düşündüğün bir oyuncak bebek mi aldın?"

Bana bakıyor, iki adım atıp aramızdaki mesafeyi yarıya indirmeden önce başını hafifçe sallıyor. Eli yukarı doğru hareket ediyor, sonra yüzüme dokunmak ister gibi duraklıyor, sonra tekrar aşağı iniyor.

"Sen asla takıldığım bir piliç olmadın Jules, bunu biliyorsun. Sen her zaman daha fazlasıydın. Çok daha fazlası, o zamanlar bunu anlamamıştım. Ama sonra kızım kalabalık bir caddede sana koştu, sanki o da biliyordu, sanki senin bize olan çekimini hissedebiliyordu."

Kalbim bir iki kez atıyor, sonra tekrar harekete geçip çift zamanlı çalışmaya başlıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum - ona bunun için burada olmadığımı hatırlatmak, ona ve belki de kendime aşka ve erkeklere tövbe ettiğimi ve her şeyin en iyisi olduğunu hatırlatmak için, gerçekten, öyle - ama bunu yapamadan önce telefonumda bir alarm çalıyor ve otuz dakika sonraki dersime gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Gitmeliyim," diyorum fısıltıyla. "Merkezde antrenman var." "Evet." Bu sefer elini kaldırdığında dinlenmesine izin veriyor.

avucunun sıcaklığı tenime çok ama çok hoşuma giden bir şekilde yayılıyor. "Evet, seviyorsun."

"İşin bittiğinde gelip süslemelerimizi görecektir misin?" Sophie soruyor, sesi yüksek, cırtlak ve umutlu ve anı bozuyor. Nate'den bir adım geri çekiliyorum ve yavaşça, sanki hâlâ nasıl bir şey olduğunu kategorize ediyormuş gibi, elini indiriyor. "Daha işimiz bitmedi ama büyülü olacak!" Sanki gelecekteki başyapıtlarını hayal ediyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve ben de gülümsüyorum. "Bunu biliyorum."

"Bölmek istemem-" diyorum ama sözümü kesiyor, yaklaşıyor ve yalvarır gibi ellerini birleştiriyor.

"Lütfen?" Gözleri kocaman açılıyor ve ona karşı koyabilen biri var mı ya da gerçekten her zaman istediğini elde ediyor mu merak ediyorum.

Kendimi mantıklı zihnimin onayı olmadan konuşurken bulduğum için ikincisine doğru eğiliyorum. "Peki, tamam," diyorum. "Altı gibi dönerim."

"Mükemmel. Eğer bizimle yemekte bir sakınca görmüyorsan, akşam yemeğini ben hazırlarım," diyor Nate.

Bir kez daha, düşünmeden cevap veriyorum.

"Evet, bu işe yarar." Konuşurken sesim soluğum kesiliyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş, karnım olmaması gereken şekillerde dönüp dururken gözleri daha da ısınıyor. Sonunda bakışmayı kesiyor ve ben kaçmak istercesine arkamı dönüyorum.

Ama şehrin öbür ucundaki stüdyomdayken bile, Nate'in bahsettiği ve benim de reddettiğim gibi, göğsümde beni küçük bir kız ve babasının evlerini dekore ettikleri ve geri dönmemi bekledikleri yere geri çeken o bağı hissediyorum.

Halk merkezine giderken ve tüm prova boyunca Nate'in söylediklerini düşündüm. Neyse ki Gina kendini daha iyi hissediyordu ve bu gece dans edebilecek durumdaydı, bu yüzden giyinmeme gerek kalmadı ama ne yazık ki bu düşünmek için zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Kendimi içine soktuğum karmaşayı düşün.

Sophie'yi, onun tatlı gülümsemesini ve Noel sihrine olan tüm inancını düşünün.

Aşka ve romantizme nasıl tövbe ettiğimi ve Nathan Donovan'ın varlığında sadece birkaç gün içinde buna olan bağlılığımın nasıl sarsıldığını düşünün.

Riske girersem ne olur?

Önümüzdeki bir ay boyunca bunun fantezisine kapılsam ve bunun gerçek olduğuna, akıl sağlığım için tehlikeli olmadığına inanmama izin versem ne olurdu?

Nate'in evinin önüne park edip soluk soluğa ön kapıdan içeri girdiğimde, Sophie heyecanla bana doğru koşarken aklımdan bunlar geçiyordu.

"Beğendin mi?" diye bağıyor.

"Vay canına, harika bir iş çıkarmışsınız," diyorum etkilenmiş bir kahkahayla, girişte botlarımı çıkarırken. Nate yanıma geliyor, ben Noel harikalar diyarına adım atarken ceketimi alıp asıyor.

Birlikte süslediğimiz ağaç köşede duruyor, ıslıl ıslıl parlıyor ve rengârenk süslerle kaplı, altta kırmızı ve beyaz bir ağaç eteği, tepede Sophie'ye şüpheli bir şekilde benzeyen bir melek.

Şöminenin üzerinde sahte yeşil çelenk ve kar var ve Sophie'nin yıllar boyunca yaptığı tatil sanatından yemek masasını kaplayan küçük bir Noel köyüne kadar her yüzeyde Noel ile ilgili bir şeyler var.

Nate, "Annem ve kız kardeşlerim yıllar boyunca bana çok özel dekorasyon notları verdiler," diyor ve açıklıyor.

"Geldiğimde böyle değildi," diyorum, hâlâ etrafa bakıyorum, sonra az önce ifşa ettiğim şeyi fark ettiğimde kıpkırmızı oluyorum.

Yanıma geliyor, oturma odasının kapısında yanımda duruyor ve gülümsüyor.

"Dağınıklık beni rahatsız ediyor. Bununla ancak bir süre başa çıkabiliyorum, bu yüzden Noel'in ertesi günü hepsini kaldırmak için can atıyorum. Sophie ailemle birlikte olmak için ayrıldığında

Poconos'u her zaman her şeyi toparlamak ve temizlik yapmak için bir fırsat olarak kullanırım."

"Ah, mantıklı," diyorum.

Sophie hüzünlü bir iç çekişle, "Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik," diyor ve ben ona gülümsüyorum, ama sonra gözleri kocaman açılıyor ve dudaklarına baş döndürücü, heyecanlı bir gülümseme yayılıyor. "Bak!" Başımın üstünü işaret ediyor.

"Ne-" diye şaşkınlıkla başladım, ama Nate ve ben başımızı kaldırıp baktığımızda, içinde durduğumuz kapının üzerinde kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış beyaz ve yeşil bir demet gördük...

"Ökseotu! Bu öpüşmeniz gerektiği anlamına geliyor!" "Oh, ben-"

"Bu bir Noel geleneği!" diye bağırıyor, sonra da ellerini çırpıyor. Nate'e bakarak bir çıkış yolu arıyor, kızına bunun neden böyle olmadığına dair bir açıklama yapmak istiyor ama tek gördüğüm dudaklarının küçük bir ucu oluyor.

"Sophie ben dikkat etmezken asmış olmalı." Birkaç adım ötede bir sandalye var ve başımı kaldırıp baktığımda dalın çerçeveye gelişigüzel bantlanmış olduğunu görüyorum. Onun hakkında öğrendiklerime bakılırsa, bu pek de markaya uygun bir şey değil. Karışmak onun doğasında var gibi görünüyor, tıpkı teyzeleri gibi. "Yine de kurallar böyle," diyor neredeyse fısıltıyla, dudakları daha büyük bir gülümsemeyle aralanarak. "Kızı hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz."

"Ne?"

Sonra vücudu değişiyor, eli ince tayıtı yakacak şekilde kalçama doğru hareket ediyor. Nazik ve tereddütlü ve gözlerindeki bakış - gergin ve heyecanlı karışımı - vücudumun bilinçsizce onunla yüzleşmek için kaymasına neden oluyor.

"Eğer bu bir film olsaydı, sanırım seni şimdi öperdim," diye fısıldıyor nefesinin altından, benimki onun sözlerine takılıyor.

"Evet, muhtemelen," diyorum ve o yine gülümseyerek beni biraz daha yaklaştırıyor. Yine, uykuya dalmış gibi görünen mantıklı tarafımın izni olmadan, parmak uçlarıma

doğru hareket ediyorum, başı aşağı eğilirken vücudumu kaydırıyorum.

Aklımın bir köşesinde Sophie'den gelen küçük bir nefes sesi duyuyorum ama Nate'in dudaklarının dudaklarımdaki hissinde kaybolmam sadece bir an alıyor.

Dudaklarının benimkilere yumuşak bir dokunuşu olsa da, eli çeneme gidip beni biraz daha yaklaştırdığında ve dudaklarımızın temasını derinleştirdiğinde kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

Ellerim yukarı doğru hareket ediyor, boynuna dolanıyor ve onu orada tutuyor ve tek düşünebildiğim tamamen sikilmiş olduğum.

TWENTY

NATE

Yalan söyledim, ökseotunu kapattım.
Ve buna değdi.

TWENTY-ONE

NATE

Jules akşam yemeğini bizimle yiyor ve tıpkı Sophie'yle o antrenmandayken birlikte planladığımız gibi, kızım ona kalması, kitap okuması ve onu yatmaya hazırlaması için yalvarıyor - Jules bu isteği geri çevirmeye bile zahmet etmiyor.

Birlikte gecenin rutinini yaşarken, kendimi bunun gerçek hayatımız olsaydı nasıl olacağını merak ederken buluyorum: Jules, Sophie'nin kıvrıcık saçlarındaki karışık düğümleri taramaya yardım ediyor, bana yaptığı gibi mızızlanmak yerine kıkırdamasını sağlıyor, ben mutfağı temizleyip gece için evi kapatırken kitabını seçip ona okuyor.

Bir takım gibi.

Benim tarafımdan biri. Sophie'nin tarafında biri.

Hiç böyle bir şey yaşamadım. Annesi, ilişkimiz bitmeden önce çok az birlikte olduğum biriydi ve hiçbir zaman bir kadını Sophie'nin hayatına bu şekilde sokacak kadar rahat hissetmedim.

Jules'a kadar.

Sophie'nin odasından dışarı çıktığında, kapıyı sessizce arkasından tıklatıp parmak uçlarında mutfağa doğru ilerledi

Durduğum yerde onu izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Başarılı mı?"

"Bir ışık gibi söndü," diyor.

"Evet, yoğun bir günün ardından böyle oluyor." Onu içeri almaya devam ediyorum ve Jules'un tavrının rahattan güvensizliğe dönüşmesini izliyorum, gözleri kulübeye açılan arka kapı ile oturma odasındaki kanepe arasında gidip geliyor.

Tereddüt, sanki benimle orada oturmak istiyor ama nerede duracağımızdan emin değil.

"Sanırım..." diye başlıyor, sözlerini yarıda bırakıyor ve niyeti bu olmasa bile bana uzattığı açık kapıyı alıyorum.

"Kal," diyorum başımı kanepeye doğru eğerek.

"Kalmak mı?"

"Evet. Film izle, bana eşlik et. Geçen geceki gibi."

"Ben-" diye tartışmaya başladı ama ben izin vermedim. "Bu gece yapacak başka bir işin var mı?" "Ne?"

"Kulübeye gittiğinizde yapacak başka bir şeyiniz var mı?"

Yavaşça başını sallar ve dudağını ısırır.

"Hadi ama. Bir film seç, bana eşlik et. Ben sadece e-postalara falan cevap vereceğim."

Tereddüt ediyor, bir kez daha dudağını ısırıyor ve benden kanepeye bakıp tekrar geri dönüyor, sonunda başını sallıyor. "Tamam."

Birkaç saat sonra Jules gözlerini ovuşturuyor, evinin fuayesinde duran bir aktrisi izliyor, kocasının en yakın arkadaşı ona olan aşkını lanet olası flash kartlarla ilan ediyor ve ben artık gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ağlıyor musun?" diye sordum.

Bana dönüyor ve omuzlarına dolanan kolumu tokatlamadan önce bana dünyanın en sahte bakışını atıyor. Yapacak bir işim olduğunu söylediğimde yalan söyledim. Dizüstü bilgisayarımı belki otuz dakika açık tuttum, bırakmadan önce etrafa göz attım ve bir yastığı onun yanına oturacak şekilde taşıdım.

Bir kızın yanında dimdik oturup kolumu ona dolamamda bir sakınca olmadığına dair bir ipucu yakalamaya çalışırken kendimi lisede gibi hissettim. Ama on dakika kadar sonra vücudu biraz kıpırdadı ve kolu benimkine değdi. Tepkimi kontrol etmek için hızla bana bakarken gözlerimi televizyondan ayırmadım - onu korkutacağımdan korktuğum için vermediğim bir tepki.

On dakika sonra oyun oynamaktan sıkıldım, bir kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. Kanepede bir kadınla oturmak için en rahatsız, en çocuksu pozisyon olsa da umurumda değildi. Ona dokunmak, ona sarılmak harika hissettiriyordu.

Birkaç dakika sonra vücudunun gevşemesi ve filmin geri kalanını birlikte izlerken başını omzuma yaslaması daha da iyi oldu.

Jules'la birlikte ona zaman tanımam, onu olaylara alıştırmam gerektiğini öğreniyorum. Bunu yaparsam, aşırı düşünme yavaşlıyor ve korkuları hakkında panik yapmıyor, bunun yerine duvarını tuğla tuğla sökmeme izin veriyor.

Şimdi cam gibi gözlerle bana bakıyor, ters ters bakıyor. "Dur, benimle dalga geçme," diyor, arkasına yaslanmaya çalışıyor ama yine de gülümsüyor.

"Gülmüyorum," diyorum gülerek, kolum onu bir kez daha kendime çekmek için sıkılıyor. "Bunun bir filme konu olacak kadar romantik olduğunu düşünen senaristlere gülüyorum."

"Çok romantik! Bu ikonik bir an. Ona mükemmel olduğunu, ona aşık olduğunu ve asla onun olamayacağını bildiğini ama bunun sorun olmadığını, onu tanımanın yeterli olduğunu söylüyor." Jules'un sorunu da bu: Onu tanımanın yeterli olduğunu düşünen biriyle yetinmeye razı.

Jules'u tanımak benim için asla yeterli olmayacak. Bunu artık biliyorum.

"Hayır, bu romantik değil. Romantik olan, kadın onun olana kadar yeri göğü inletecek bir erkektir."

Bana küçük, gergin bir gülümseme veriyor.

"Bilmiyorum, bu oldukça popüler bir film. Ünlü bir sahne," diyor başını televizyona doğru eğerek.

Bir süre sonra elimi kaldırıp koyu renk bir tutam saçını geriye doğru tarıyorum ve gülümsüyorum.

"Hangisi daha romantik, bu film mi yoksa yılbaşı gecesi bir barda bir kızla tanışıp onun senin için doğru kişi olduğunu bilmek mi?" Ağzı biraz açılıyor ve gözleri kendi iyiliği için fazla sevimli bir şekilde büyüyor. "Nate..." diyor ve ben gülümsüyorum.

"Sadece söylüyorum. Oldukça romantik bir olay. Bir mağazadan çıkıp bir yıl sonra onunla karşılaşmak daha da romantik. Sanki kaderde varmış gibi."

"Nate," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, sonra tekrar arkama yaslanıyorum, o da yanıma yaslanıyor. "Filmin sonunu izle, bebek surat."

Vücudu

İç çekip tekrar içime yerleşmeden önce sadece bir saniyeliğine gergin.

Filmin jeneriği akarken "Kulübeye gitsem iyi olacak" diyor ama bunu söylerken yerinden kıpırdamıyor.

"Mmm, sanırım," diyorum, bütün gece burada oturmaktan mutlu olsam da. Uykuya dalsa bile uyanık kalır, vücudunun benimkine dokunduğu her anı belgeleyerek kendimi bunun gerçek olduğuna ve hayal gücümün bir ürünü olmadığına ikna etmeye çalışırdım.

"Yarın erken saatte dersim var," diye açıklıyor sanki ben sormuşum gibi. Tek düşünebildiğim, yarınki dersinden nasıl

Sabah çıkmadan önce bir fincan kahve içmek için uğramaya ikna edemeyeceğim gibi görünüyor. "Ve resitale hazırlanmak için çılgın bir gün."

"Evet," diyorum basitçe.

"Çok erken kalkmam gerekiyor," diyor neredeyse fısıltıyla ama omzuma daha da sokularak.

"Mm-hmm," Katılıyorum.

"Yani gerçekten kalkıp yatağa gitmeliyim."

Açıkça istemediği halde kalkmak için kendini ikna etmeye çalışmasını dinleyerek genişçe gülümsüyorum. Hâlâ gardını almış olabilir ve kendini korumak için ilişkilere tövbe ettiğini söyleyebilir ama ben tuğla tuğla o duvarı aşmaya çalışıyorum.

Oraya gittiğimde çok güzel olacağını biliyorum.

"Pekâlâ güzelim," diyorum, burada uyumasına izin vermemek için kendimi zorluyorum, çünkü gerçek bir yatakta iyi bir gece uykusu çekmesi gerekiyor ve sadece uyumak için bile olsa onu yatağında benimle uyumaya ikna edebilecek kadar duvarlarını aştığını sanmıyorum. Bir iç çekişle onu kaydırıyorum ve tutması için bir el uzatmadan önce kendimi ayakta durmaya zorluyorum. "Hadi seni kulübeye götürelim."

Bir anlığına, o kadar hızlı ki neredeyse kaçırıyorum, suratını asıyor ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Gidelim mi?" diye soruyor, bir kaşını kaldırarak.

"Kulübeye doğru karanlık ve tehlikeli bir yürüyüş var. Seninle gelmezsem centilmenlik etmiş olmam."

"Şaperona ihtiyacım yok."

"Bunu biliyorum ama bu filmlerden öğrendiğim bir şey varsa o da bir randevudan sonra bir bayanı her zaman kapısına kadar geçirmen gerektiğidir."

Başını eğip bana ters ters bakıyor.

"Bu bir randevu değil," diyor ben ona uzattığım eli sıkarken, onu görmezden gelerek. Sonunda elimi tutmadan önce ona bakıyor.

ve kalkmasına yardım ediyorum, benden sadece birkaç santim önce durduğunda bırakmıyorum, ellerimiz aramızda kenetlenmiş.

"Olabilir," diye fısıldıyorum.

"Nate," diye fısıldıyor ve bu hoşuma gidiyor, ismim o sesle fısıldanıyor, tereddüt, özlem ve heyecan karışımı bir ses.

Geri çekiliyorum, sakinleşene kadar elini tutuyorum, gözlerindeki hızlı hayal kırıklığı parıltısını izliyorum ve gülümsememek için her şeye karşı savaşıyorum.

"Hadi," diyorum, arka kapıya doğru adım atıyorum ama elini bırakmıyorum, ne arka kapıyı açarken ne de kulübeye giden yürüyüş yolunda yürürken ve kesinlikle boştaki eliyle kapının kilidini açıp iterek açarken.

"İyi geceler, Nate," diyor, benden uzaklaşıyor ama bırakmıyor da, sanki tutunabildiği kadar tutunmak istiyormuş gibi.

Bırakmalıyım.

Kulübesine taşınmasına izin vermeli ve duvarlarını nasıl kaldıracığımı planlamaya devam etmek için eve geri dönmeliyim.

Ama benim yok.

Onun yerine, içgüdülerimin kazanmasına izin verdim. Dürtülerimin kazanmasına izin verdim ve göğsüme doğru tökezleyene kadar elini kendime doğru çektim. Onu sabitlemek için bir elimi beline doladım, diğer elimi de sonunda elini bırakıp çenesini kavradım.

"Eğer bu bir film olsaydı, iyi geceler öpücüğü almadan gitmezdim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Gözlerinin arkasından milyonlarca düşünce geçerken uzun, çok uzun anlar geçer.

Ve sonra olur.

Ağzı açılıyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve fısıldıyor: "O zaman öp beni Nate." Yumuşak eli boynumda ilerliyor, New Jersey'de Aralık ayının soğuk havasına karşı sıcak.

Ona bir an bile tereddüt etme fırsatı vermiyorum, bunun yerine aramızdaki boşluğu kapatmak için küçük milimetrelerce eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Yumuşak ve tatlı, neredeyse iffetli.

Ta ki dudaklarından küçük bir iç çekiş çıkana, ensemdeki eli bastırıp yüzümü kendine doğru çekene, dudakları aralanana ve yumuşak dili alt dudağıma dokunmak için dışarı çıkana kadar.

İşte o zaman onu kulübenin duvarına yaslıyorum, orada sabitliyorum ve ağzıma alıyorum. Dilimin onunla iç içe geçmesine, onu tüketmesine izin verdim. Bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bu tatla inliyorum.

Tırnakları şimdi boynuma batıyor ve belindeki elim kışına doğru iniyor, sıkıca kavıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Kot pantolonumun içinden beni hissettiğinde tekrar nefes nefese kalıyor, ince taytı zaten sertleşmiş olan sikimi ondan saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

Ona doğru sürtünüyor, bunu yaparken dudaklarından küçük bir miyavlama çıkıyor. Zihnim hızla çalışıyor, onu çıplak bırakmanın ve altımda kıvrınmasının en iyi yolunu düşünmeye çalışıyorum, nasıl daha fazla ve hızlı alacağımı ve-

Yan taraftaki sel ışıkları yanıyor, köpek künyelerinin şingirtisini ve ardından komşumun Jack Russell teriyerinin havlamasını duyduğumda neredeyse gözlerim kamaşıyor. Öpüşmeyi keserken sessizce inliyorum, alnımı Jules'un alnına bastırırken inilti birkaç dakika öncesinden çok daha farklı, ağır nefeslerimiz soğuk havada görünür puflar halinde dışarı çıkıyor.

"Nathan, sen misin?" Bayan Tarte çitin üzerinden bağılıyor. "Evet, Bayan Tarte, benim," diyorum isteksizce.

"Aman Tanrım, Buster onu hayvan falan sandı! Hırıltılar duyduğuma yemin edebilirim!"

Jules'un gözlerinin parladığını, bir kahkahayı bastırırken dudaklarının dişlerinin altında yuvarlandığını izliyorum. En azından utanmıyor ya da geri çekilmiyor.

"Hayır, sadece ben," diyorum, onun siktir olup gitmesini bekliyorum.

"Oh, bu iyi. Sen nasılsın canım?"

"Ben harikayım, ya sen?"

"Oh, çok güzel. Sophie'yi yarın göndermeyi unutma.

onun için kurabiye!"

Dinleyen herkese gitmesi için sessiz bir dua gönderiyorum.

"Elbette, iyi geceler Bayan Tarte," diyorum, etiket şingirtılarının evine doğru ilerlediğini duyduğumda, Buster mahallenin güvenliği için büyük bir tehdit olmadığımıza karar verdi.

"Sen de, Nathan." Özgür olduğumuzu düşünüyorum ve sonra diyor ki, "Bir dahaki sefere belki içeride sevişirsiniz, olur mu?"

Gökyüzüne, tepemdeki parlak yıldızlara bakıyorum ve neden herkesin herkesin işini bildiği ve kesinlikle sıfır mahremiyet duygusuna sahip olduğu bu çok küçük kasabada kaldığımı merak ediyorum.

"Anladım," diye homurdandım.

"İyi geceler, Nathan! İyi geceler, Julianne!"

"İyi geceler, Bayan Tarte!" Jules gülerek bağırıyor.

Kapı nihayet Jules kahkahayı patlatmadan hemen önce kapanıyor, ben de onu takip ediyorum. Kahkahalar yatıştığında, saçlarını omzunun üzerinden iterek iç geçiriyorum.

"İçeri girmelisin," diyorum titrediğinde.

"Evet." Dudaklarını ısıırıyor, sonra bana bakıyor, dudaklarında küçük, gergin bir gülümseme. "İyi bir randevuydu, Nathan."

İçimde bir şeyler patlıyor ve zafer dansı yapmak için ani bir dürtüyle savaşıyorum.

"Evet, öyleydi," diye cevap veriyorum, Everest'i fethetmiş gibi hissederek. "İyi geceler, Jules." Uzaklaşmadan önce dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırıyorum, ayakları biraz titreyerek kendine gelene kadar elini tutuyorum. Bunun üzerine küçük, gururlu gülümsememi gizleme zahmetine girmiyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"İyi geceler, Nate."

"İyi geceler Jules," diyorum, sonra o kapıyı kapatıp kilitlerken öylece duruyorum.

Gerçekten iyi bir randevu.

TWENTY-TWO

JULES

"Yani onu öptün mü?" Ava, bu akşamki kış resitali için büyük kızlardan birinin saçını geriye doğru tararken soruyor.

Harper tüm kostümlerin tam oturduğundan ve perdelerin otuz dakikadan kısa bir süre içinde açılacağından emin olmak için yardım ediyor ama midemdeki kelebeklerin uçuşması yaklaşan gösteriden kaynaklanmıyor. Ne olursa olsun çocukların kesinlikle çok başarılı olacaklarını biliyorum.

Hayır, Nate'le Pazar günü öpüştüğümüzü hatırlatıyor.

Dün erkenden merkeze gittim, yetişkinlere yönelik bir egzersiz dersine ev sahipliği yaptım ve sabahı sahneyi kurarak ve Salı günkü resitalimiz için her şeyin hazır olduğundan emin olarak geçirdim, böylece Sophie'yi otobüsten zamanında indirmek için eve dönebildim, babası gelemediği için değil, ama gelmezsem onu özleyeceğimi bildiğim için.

Nate eve geldiğinde, son prova için buraya dönmüştüm ve antrenmandan sonra ana eve gitmemiş olmama rağmen, mikrodalgada sarılı bir tabak ve üstünde "*yemediysen diye*" yazılı yapışkan bir not vardı.

-N.

"Dürüst olmak gerekirse, beni öptü."

"Yani bana onu geri öpmediğini mi söylüyorsun?"

Sanırım bunu ona söyleyemem, değil mi?

"Sophie izlediği için oldu," diye korkunç bir yalan söyledim. "Peki ya ikincisi?" Ava soruyor, çünkü ben bir aptalım.

ve ona beni kulübeye nasıl götürdüğünü, beni duvara nasıl yapıştırdığını ve neredeyse o anda boşalmamı sağladığını anlattı.

"I..." Başlıyorum, sonra inliyorum ve başımı ellerimin arasına bırakıyorum. "Bilmiyordum! Bilmiyordum."

Genç dansçılardan biri olan Gina yanıma gelip omzumu okşayarak, "Sorun değil Bayan Jules," diyor. "Hepimiz arada bir ateşli erkeklerin beynimizi karıştırmasının kurbanı oluruz."

"Ve Nate Donovan kesinlikle herkesin beynini karıştıracak," diyor bir diğeri.

Ona döndüm ve ters ters baktım. "Nate Donovan hakkında ne biliyorsun, Chrissy? Daha on beş yaşındasın!"

"Geçen yaz mutfağımızı yenilemeye geldiğinde annemin en küçük bikinisini giymeye devam ettiğini ve babam gittikten sonra geceleri onunla çok kavga ettiklerini biliyorum." Bu işe yarayabilirdi. "Ve onun ateşli olduğunu biliyorum. Güneşin yüzeyi gibi sıcak. Çok dar bir tişört giymişti, ter içindeydi ve-"

"Yine on beş yaşındasın, Chrissy," diye bağıryorum.

Bayan Johnson gülerek, "Yani, haksız değil," diyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. Claire gittiğinden beri herkesin hazırlanmasına yardım etmeyi teklif eden annelerden biriydi ve o zaman ona minnettardım. Ama şimdi bunu duyduğuna göre...? "Neyi? Nate Donovan'ı herkes biliyor. Lisede benden bir ya da iki sınıf küçüktü ama o bir Donovan, biliyor musun? Ben onun yaşındayken babasına ağzımın suyu akardı, ama şimdi Nate büyüdü?" Omuz silkiyor. "Bunu kabul etmemek için aptal olmak lazım. Ayrıca ailesi de çok tatlı."

Bu kısmı inkar edemezdim, çünkü son birkaç gün içinde üç kız kardeşi de beni aradı, kontrol ettiler ve ellerinden gelen her türlü yardımı teklif ettiler. Sutton diğer tarafta.

Biz konuşurken oda Harper'a yardım ediyor, çünkü Claire ona fazladan bir ele ihtiyacım olabileceğini söylemiş.

"On dakika," diyor sahne görevlisi, kafasını soyunma odasına uzatarak ve ben rahatlayarak iç çekiyorum.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Kimin son dakika yardımına ihtiyacı var?" Odanın geneline sesleniyorum. Odanın diğer tarafında bir el beliriyor ve son rötuşları tamamlarken arkadaşlarımdan uzaklaşmak için bu bahaneyi minnetle kabul ediyorum.

On beş dakika sonra, halk merkezinin sahnesindeydim, ışıklar neredeyse beni kör ediyordu.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyorum. Şimdi bile, artık benim performansım olmadığında, bu çocukların yaptığı tüm sıkı çalışmayı göstermeye hazır olarak burada kelebekler uçuşuyor. Salonun tamamen dolu olduğunu görmek beni daha da heyecanlandırıyor.

Normal teşekkür konuşmamı yaparak çocukları görmeye gelen herkese, çocukları her provaya götüren ebeveynlere ve velilere, gönüllülere ve bize ev sahipliği yapan merkeze teşekkür ettikten sonra kalabalığa nezaket standartlarını hatırlatıyorum.

Işıklar söndüğünde ve çocukları dışarı iterek sahnenin kanatlarına doğru geri adım atmaya hazırlanırken onu gördüm. Önde ve ortada, Sophie hemen yanında, ayaklarının dibinde kahverengi bir kese kağıdı ve dudaklarında geniş, gururlu bir gülümseme.

Nate geldi.

"Harikaydınız çocuklar!" Çocuklar toparlanmaya ve yüzlerinde geniş, bitkin gülümsemelerle dışarı çıkmaya başlarken ben milyonuncu kez bağıriyorum, kesinlikle başım dönüyor. "Bu kadar mükemmel olduğunuza inanamıyorum. Çok gurur duyuyorum," diyorum ve büyük kızlardan birinin koluna girip onu kendime doğru çekiyorum. Bir gösterinin en sevdiğim kısmı budur: çocuklarımı tebrik etmek ve yüzlerindeki yorgun gururu

görmek.

"Bayan Jules, burada sizi bekleyenler var" diyor kızlardan biri, geride kalanlardan birinin çantasını toplamasına yardım ederken. Çocukların çoğu ellerinde çiçekler ve yüzlerinde kocaman gülümsemelerle ailelerinin yanına gittiler. Yarın tekrar gelip büyük temizliği yapacağım ama en azından bir gösteriden sonra tüm çocukların eşyalarının toplandığından emin olmak isterim.

"Ne?" Omzumun üzerinden kapıya bakarak soruyorum ama başka bir soru sormama gerek kalmıyor.

Dinlenme odasının kapısında dördüyle tanıştığım, diğer ikisini tahmin edebildiğim altı kişi duruyor. Kalbim küt küt atıyor.

Donovan'ların hepsi burada, Claire hariç.

Sophie kocaman bir gülümsemeyle bana doğru koşuyor ve ben zar zor ayağa kalkabiliyorum ki o bana doğru hızla geliyor, beni tek ayağımın üzerine düşürüyor ve ben onu kaldırıp kalçama oturtuyorum.

"Bu harikaydı!" diye bağırıyor kulağıma, sanki aramızda birkaç santim mesafe yokmuş gibi. "Dans etmek istiyorum. Bana öğretebilir misin? Lütfen, lütfen, lütfen!"

Onun coşkusuna gülüyorum, gülümserken saç tellerini kulaklarının arkasına itiyorum.

"Baban için sorun yoksa tabii," diyorum ve onu yere bırakmam için kıpırdanmadan önce gülümsemesi daha da genişliyor. Sonra aramızdaki mesafeyi kapatmış olan babasına, kız kardeşlerine ve birkaç adım gerisindeki anne babasına dönüyor.

"Jules bana dans etmeyi öğretebilir mi?" diye bağırıyor, boştaki eliyle onu kendine doğru çeken babasına. Sadece bir eli var, çünkü diğerinde devasa bir şakayık buketi var.

Gülümsüyor, sonra çiçekleri bana uzatıyor. "Harikaydın Jules," diyor, sonra eğilip yanağıma iffetli bir öpücük konduruyor.

Küçük bir temas tüylerimi diken diken ediyor ve bunun için hain bedenimden nefret ediyorum.

Bana uzattığı çiçekleri neden verdiğinden emin olmasam da alıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden bana el sallayan Sutton ve Sloane'a bakarak soruyorum.

Nate'in kaşları açık bir şaşkınlıkla çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

Bileğimdeki saate bakıyorum. "Sophie'nin yarın okulu var."

"Bu senin büyük gecen," diyor Nate basitçe. "Hayır, değil, bu çocukların büyük gecesi."

Nate, bana inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallamadan önce biraz hayal kırıklığıyla karışık bir şaşkınlıkla başını eğiyor. "Bu senin de bebeğim," diye fısıldadıktan sonra elimi tutup beni kendine çekti ve ailesinin yanına döndü.

"Anne, baba, bu Jules. Jules, bunlar benim ailem. Kız kardeşlerimi zaten tanıyorsunuz," diyor çenesini onlara doğru eğerek.

Onlara küçük bir gülümseme veriyorum ve onun elinden kurtulup kaçma isteğimle savaşıyorum. "Merhaba, sizinle tanışmak çok güzel. İş yerinde böyle olduğu için özür dilerim." Sadece gülümseyen Nate'e ters ters bakıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu inanılmazdı! O çocuklarla olağanüstü bir iş çıkardınız," diyor Bayan Donovan elini uzatarak öne çıkmadan önce. "Shauna," diyerek kendini tanıttı.

Yumuşak ve sıcak olan elini tutuyorum, o da diğer elini üstüne koyarak benimkini kendi elinin arasında tutuyor. "Sonunda seninle tanışabildiğim için çok ama çok mutluyum."

"Sonunda mı?" Acaba su kesilmeden önce benden haberi var mıydı?

Bay Donovan, "Evet, benim küçük aşk böceğim Sophie yeni dadısı hakkında övünmeyi bırakmıyor," diyor. "Onun gerçek hayattaki Ashlyn'i canlandı. Gerçi senin de onun bebeğine benzemediğini söyleyemem. Bunu görmek çok çılgınca."

"Sana söyledim, büyükbaba! O benim Noel dileğimin gerçekleşmiş hali!" Sophie dilini büyükbabasına doğru uzatıyor, büyükbabası da ona karşılık vererek kıkırdamasına neden oluyor.

"Anlıyorum. Sizi ve öğrencilerinizi destekleme fırsatına karşı koyamadık," diyor Bay Donovan ve sonra elini uzatarak karısının elini şakacı bir gülümsemeyele savuşturuyor. "Tom."

"Merhaba, ben Jules. Sizinle tanışmak harika." Tom Donovan tıpkı oğluna benziyor ama ağarmış koyu sarı saçları ve kot pantolonunun içine sıkıştırılmış kırmızı flanel gömleğiyle tam da sağlıklı bir dede imajına uyuyor.

"Burada yapacak daha çok işin var mı?" Nate bana soruyor ve ben de odaya bakıyorum. Son çocuğun ailesiyle birlikte odadan çıkarken el salladığını görüyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır, yarın ortalığı toplamak için geri geleceğim ama bu gece için her şey yolunda. Gittikçe toparlamaya çalışıyoruz, böylece herkes işini bitirip yorulduğunda gidebiliriz."

Nate başını sallıyor.

Bayan Donovan ellerini çırparak, "O zaman dondurma ve turta ile bir kutlama yapmanın zamanı gelmiş gibi görünüyor," diyor.

Sutton son bir kez dua ediyormuş gibi tavana bakarak, "Lütfen bana balkabağı yaptığını söyle," diyor.

"Ve çikolatalı krema," diyor Bayan Donovan. "Ve bir de elmalı."

"Üç mü?" Sloane sorar ve Bayan Donovan kızarır.

"Jules'un neyi sevdiğinden emin değildim ve bugün onun büyük günü." Bu çok değerli, tatlı aile karşısında kalbim ısınıyor ve Shauna'yı, çocuklarımın sergilediği gösterilerden birine bir kez bile gitmemiş olan kendi annemle kıyaslama dürtüsüne karşı koyuyorum.

"Çikolata," diyor Nate ben daha bir şey söyleyemeden.

"Tatlılar için, çikolatalı her şey." Yüzümü buruşturarak ona bakıyorum ama

Bana dönmeden önce tartışacak zamanımız yok.

"Almamı istediğin bir şey var mı? Bizi aileme

götürebilirim, seni de yolda arabana bırakırız.

ev."

"I-" Ben başlıyorum.

"Tartışmaya yer yok," diye mırıldandı nefesinin altında. "Annemin duygularını incitebilirsin." Dudaklarında bunun muhtemelen saçmalık olduğunu söyleyen küçük bir eğim var ama yine de kabul ediyorum.

"Evet, bu işe yarar," diyorum.

"Turta zamanı!" Sophie bağılıyor, büyükbabasının elinden tutup kapıya doğru koşuyor, biz de kıkırdayarak onu takip ediyoruz.

Donovan ailesinin evinden çok fazla turta yedikten sonra ayrılıyoruz ama hissettiğim tokluk midemde değil göğsümde. Bu tatlı, destekleyici, birbirini dürten ve kızdıran ama baştan sona sevgi dolu ailenin yanında olmak içimde yıpranmış olduğunu bilmediğim bir şeyleri iyileştirdi.

Meğer Donovanlar tam bir romantik komedi ailesiymiş: inanılmaz derecede birbirine bağlı, inanılmaz derecede nazik ve inanılmaz derecede komik; ben de şimdi filmlere layık hayatlar listeme bir yenisini daha ekliyorum.

Sophie'nin yatma saatini iki saat geçte kapıdan çıkmadan önce uzun vedalaşmalar, daha sonra tekrar gelmeler ve aile Noel partisine davet var.

"Bu özel bir durum, Jules," dedi Nate ben bundan bahsettiğimde. "Özel günlerde kurallar değişir."

Nate arabayı çalıştırır çalıştırmaz uyuyakalıyor.

Donovan'ların evinden toplum merkezine arabayla on dakika bile olmamasına rağmen. Arabamın yanındaki otoparka park ettik, ama Nate'in benim için inşa ettiği bu sıcak küçük baloncuğu terk etmeye isteksizim.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizliğin içinde. "Bu gece için. Geldiğiniz için. Aileni getirdiğin için. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Sutton onlara yardım ettiğini söylediğinde ve Sophie onlara senin hakkında her şeyi anlattığında ısrar ettiler. Bu bir haftadır planlanıyordu."

"Neden bana söylemedin? Geleceğini?"

"Pazar gününden beri benden kaçırıyorsun, o yüzden..." Sözlere kesiliyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Her şey yolunda Jules," diyor elimi tutmak için uzanarak. "Bunu sen yönetiyorsun. Senin hızında gidiyoruz." Hiçbir hızda gidemeyeceğimizi söylemeliyim ama bir şey beni durduruyor.

Sonunda Nate sessizliği bozmadan önce arabayı yine sessizlik kaplıyor. "Annen bu gece orada değildi."

Ona dönüyorum ve sanki beni konuşmaya zorlamak istemiyormuş ama yine de bilmek istiyormuş gibi önümüzdeki binaya baktığını görüyorum.

İçimi çektim ve belki yorgun olduğumdan, belki karanlık ve sessiz olduğundan, belki de onun nazik nezaketinden etkilendiğim için cevap verdim. "Evet, o bu şeylerden pek hoşlanmıyor."

"Dans mı?"

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Hayır, hayır, buna bayılıyor. Beni bu işe sokan oydu. Bir iş sahibi olmamı istemiyor."

Başını sallayıp bana döndü. "Ne?" "Başka şeylere odaklanmamı istiyor."

"Neden?"

Omuz silkiyorum ama yine de derin bir iç çekerek cevap veriyorum.

"Büyükannem vefat ettiğinde bana küçük bir miras kaldı. Çılgınca bir şey değil ama binanın peşinatını ödemeye ve tadilat için biraz para ayırmaya yetti. Bu parayı bir ev almak için kullanmamı istedi, tercihen beni evlendirecek ve evde kalan bir eş yapacak bekar erkeklerin olduğu güzel bir mahallede."

Bir kahkaha attı. "Evergreen Park'ta mı?"

Başımı salladım ve bir kahkaha attım.

"Hayır, Dalton'da yaşıyor." Pahalı ve seçkin kasabanın adını söyleyince Nate anlayışla başını salladı.

"Ahh. Yani senin kendini yenilemeni onaylamıyor, sanırım?"

Başımı sallıyorum.

"Bana defalarca her şeyi parayla yaptırmayı teklif eden eski sevgilimi ayarladı ve neden kendim yapmak yerine onu kabul etmediğim konusunda hiçbir fikri yok. Şimdi ne zaman bir şeyler plana uygun gitmese, bunu büyük bir 'ben sana demiştim' dersine dönüştürüyor."

"Bu yüzden boru patladıktan sonra onunla kalmak istemedin."

Fazla bir şey eklemek istemeyerek başımı sallıyorum. Uzun bir gündü ve geceyi beni tanımayan ama bana annemden daha fazla destek olan bir aileyle gülüp konuşarak geçirdim.

Bu gece bunların hepsini açamayacak kadar yorgunum.

Nate bunu yüzümde görmüş olmalı çünkü arabada eğilip elini yanağıma koydu. Sonra beni nazikçe öne doğru çekerek dudaklarıma yumuşak, belli belirsiz bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyor ve alnını alnıma yaslıyor.

"Artık Donovan'lara sahipsin," diye fısıldıyor, sanki hayatta ihtiyacım olan tek şey buymuş gibi.

Elimde değil. Dudaklarıma küçük, yumuşak bir gülümseme çarpıyor. "Evet, Donovanlar bende."

TWENTY-THREE

NATE

Neyin peşindesin?

En az on dakika boyunca tam olarak ne söyleyeceğimi düşündükten sonra mesajı gönderiyorum, sanki otuz beş yaşındaymışım ve birçok kez seviştiğim, dün gece öpüştüğüm ve evimin arkasındaki kulübede yaşayan bir kadına mesaj atmak yerine on beş yaşındaymışım ve ilk kez bir kıza mesaj atıyormuşum gibi.

Julianne Everett bana kendimi yeniden genç kızmışım gibi hissettiriyor ve bunu iyi anlamda söylediğimi hiç düşünmemiştim. Ama bir dakikadan kısa bir süre içinde bana geri mesaj attığında, heyecandan midem bulanıyor ve bana bu kadar çabuk geri mesaj atmasının tam olarak ne anlama geldiğini inceleme dürtüsüyle savaşıyorum.

Beni mi kontrol ediyorsun?

İzin verdiğin kadar.

Hemen yanıt vermediğinde, kaçınılmaz olarak geride kalmam gereken bir çizgiyi aştığımdan endişeleniyorum. Ona sadece şaka yaptığımı ya da bunu başka birine söylemek istediğimi ya da aynı derecede çocukça bir şey söylediğimi anlatan başka bir yanıt göndermeyi düşünüyorum, o bana geri mesaj atmadan önce en az bir düzine yanıt yazıp siliyorum.

Üzgünüm, yürüyordum ve hem yürüyüp hem mesaj atan insanlardan nefret ederim.

Göğsüm rahatlıyor ve bunun için çok mu yaşıyım diye merak ediyorum, sürekli itme ve çekme yaşlı adamımın kalbi için kötü olacak mı?

Bu sabah günün son dersini verdim ve merkezi temizledim. En sevdiğim kafeye yerleşiyorum

En sevdiğim cofee dükkanı stüdyodan üç blok ötede. Bu kahveyi vanilya ve badem şurubu ile yapıyorlar... harika.

Tanıştığımızın ertesi sabahı bunu söylediğini hatırlıyorum, Dudaklarında küçük bir gülümseme ve gözlerinde hülyalı bir bakışla. Ayrıca o Ocak ve Şubat aylarında birçok kez yolumdan çekildiğimi, onunla karşılaşmayı umduğumu ama bunun başlı başına bir işkence olduğuna ve boş vermem gerektiğine karar verene kadar bunu asla yapmadığımı hatırlıyorum.

Evergreen Park'ta üç tane kahve dükkânı var ki bu, iki mil karelik bir kasaba olduğu düşünüldüğünde her zaman ilginç bulduğum bir şey. İkisi nispeten kalabalık zincir dükkanlar, Jules'un tarzına pek uymuyor ve birkaç kez kontrol ettiğim için ikisinde de Jules'un en sevdiğini söylediği lezzet kombinasyonunun olmadığını biliyorum.

O anda bir karar verdim. Bu yanlış bir karar olabilir ve onu hazır olduğundan daha fazla zorlayabilir, ancak benim de bugünlük işimin bittiğini düşünerek ceketimi ve anahtarlarımı alıp şehir merkezindeki en sevdiği kafeye gidiyorum.

Evergreen Brew'un kapısından içeri adımımı attığımda, bu gece şehrin ışıklandırması nedeniyle park yeri biraz kaotik olsa da, bu ani kararı verdiğim için mutluyum, tıpkı o gece eve gidip yılbaşı gecesi nasıl bekar olduğuma bir kez daha üzülmek yerine o bara girdiğim için mutlu olduğum gibi.

Jules bir masada oturuyor, dizüstü bilgisayarını önünde, açık pembe bir kazak giymiş, muhteşem siyah saçlarını bir tokayla toplamış, yüzü bilgisayar ekranına odaklanmış. Ama başını kaldırıp içeri girdiğini görünce, dizüstü bilgisayarını kapatırken yüzünü bir gülümseme kaplıyor.

"Nate! Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim." O zaman görüyorum, yüzüne gelen parlaklığı. Tanrım, ilk geceden beri hiçbir şey değişmemiş ve o bile bunu biliyor olmalı, atlamaktan çok korksa bile. "Öğleden sonra işin var mı?" Başını sallıyor. "Bana yardım etmek ister misin? Sophie ve kız kardeşlerim için Noel alışverişi yapmam gerekiyor ve ne yazık ki alışverişten nefret ediyorum."

Nasıl olduğunu bile sormadan, mutlulukla başını sallıyor.

"Çok isterdim. Bu terazi bu haliyle çok dengesizmiş gibi hissediyorum." Çantasına bir şeyler koyarak ayağa kalkmaya başlıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Yaptığın işi bitirebilirsin, bunu kastetmedim-" Gülüyor ve başını sallıyor.

"Hayır, hayır, sadece sosyal medyada gezinerek zaman harcıyordum. Seninle kasabaları dolaşıp alışveriş yapmayı tercih ederdim." Tost bardağını kapıyor ve gülümsüyor. "Hadi düşene kadar alışveriş yapalım."

İnleyerek çantasını aldım ve omzuma attım.

"Neden pişman olacaktım gibi hissediyorum?"

"Çünkü muhtemelen öylesin. Alışverişe bayılırım." Gözlerimi deviriyorum, o da gülüyor ama yıllardır yiyecek ya da ev tadilatı dışında bir şey almak için bir mağazaya adım atmak istemediğim, en sevmediğim şeyden kaçınmayı ve internetten alışveriş yapmayı tercih ettiğim halde, yanımda onunla birlikte yapabileceğim anlamına gelse her gün bütün gün alışveriş yapacağımdan haberi yok.

"Listende kimler var?" Jules içkisini bitirdikten sonra kafeden çıkarken soruyor. Arabamı park ettiğim yere doğru ilerleyip çantasını ve dizüstü bilgisayarını içine koyduktan sonra alışveriş için mükemmel olan mağazalar ve butiklerle kaplı Evergreen Park'a doğru üç blok yürüyoruz. Her yerde işçiler ve gönüllüler var, bu gece için her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için sokak lambalarına, banklara, ağaçlara ve çalılara son rötuşları yapıyorlar.

"Ah," diyorum, bir elimi boynumun arkasına koyup kendimi orada tutarak. Serbest kolum onunkeye sürtünüyor ve aramızdaki kalın giysilere lanet okuyorum, onu bana karşı hissetmek için çaresizim. Dün gece onu öptüm ama sanki ondan uzaklaşıyormuşum gibi hissediyorum, ki onu neredeyse bir yıldır görmediğimi düşünürsek bu delilik. "Annem, Sophie. Sutton, Sloane ve Claire..."

Bir kahkaha attı. "Ee, herkes?"

"Babamı yakaladım," diyorum savunmacı bir şekilde, omzumla onu biraz kontrol ediyorum ve o da kıkırdıyor. Biraz tökezledi ve ben de bunu fırsat bilerek kolumu omuzlarına doladım, onu sabitlemek için kendime çektim ve bırakmadım. "Ve Sophie'nin öğretmenleri için hediye kartları. Benim için çalışan adamlara da aldım. Sadece..."

"Kızlar mı?"

"Kızlar," diyorum gülerek. "Sophie'nin Noel Baba'ya bir liste vermeyi reddetmesi de yardımcı olmuyor."

Jules iç geçiriyor ve bana doğru biraz eğiliyor.

Bir zafer daha. İnce bir zafer ama yine de bir zafer.

"Bir dahaki sefere onu izlediğimde, resmi bir liste hazırlamasını sağlamaya çalışacağım," diyor Jules. "Bunu bir şey haline getireceğiz. Çıkartmalar, keçeli kalemler ve parıltılı yapıştırıcı." Neredeyse Sophie'nin heyecanlanacağını bildiğim kadar heyecanlı görünüyor ve ben de gülüyorum. "Merak etme, sen eve gelmeden önce hepsini temizleyeceğimden emin olabilirsin."

"Hayır, gerek yok. Sadece Sophie'nin buna ne kadar bayılacağını düşünüyordum. Parıltıyı çok sever."

"Ben de fark ettim. Tam benim gönlüme göre bir kız," diyor gülerek.

"Cuma günü okuldan izinli," diyorum. "Ona bakma şansın var mı?"

"Şanslısın ki yarın dersim yok, o yüzden seve seve gelirim. Kız kıza bir gün geçiririz. Tırnaklarımızı boyar, film izler, abur cubur yeriz..." diye başlıyor ve Claire'in daha önce alışveriş yaptığını bildiğim bir butiğe doğru ilerlerken gülümsüyor.

"Buna gerçekten bayılacak." Kapıyı açıyorum ve Jules içeri giriyor ama onun yerine omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor.

"Ben de öyle." Gülümsüyor ve heyecanla ellerini çırpıyor, ben de hemen arkasından. "Ooh, kurabiye pişirebiliriz!" Kıkırdayarak bir sürü kız işi eşyanın sıralandığı duvara doğru ilerliyorum.

"Bebek bakıcılığı yapan ve bunu bir programa dönüştüren tanıdığım tek kişisin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bugün önemli bir gün olacak. İlk Jules ve Soph günü. Eğer duyduysam, kutlamak için özel bir fırsat."

Kızıma her zaman, Jules ve Soph günlerinde bunu vermenin ne kadar mükemmel olacağını düşünüyorum. Kızımı benim kadar seven bir insanın yanımda olması.

"Bunu çok yapıyorsun, sıradan günleri özel günler haline getiriyorsun. Kar gününde kardan adam krepleri, Noel listeleri için parıltılı yapıştırıcı. Çocuklar için bir parti mi düzenliyorsun?"

Açıklamadan önce başını sallıyor.

"Bilmiyorum. Küçük şeyleri kutlamayı seviyorum. Hayatta yeterince çekişme var. Küçük şeyleri romantikleştirirseniz, her an özel hissettirebilir."

Onun bu yönüne bayılıyorum; bizler burada her gün hayatta kalmaya çalışırken, o dünyaya sanki yaşamaktan onur duyduğu bir fanteziymiş gibi bakıyor. Jules'un pembe gözlükleriyle dünyanın nasıl görüneceğini merak ediyorum. Sanki geçen yıldan sonra

ama sanırım onları daha koyu renklerin arkasına sakladı ve çok sevdiğim yumuşaklığını gizledi.

"Sen hep böyle miydin? Sanırım Sophie de biraz öyle," diye soruyorum.

"Oh, kesinlikle. Akraba bir ruh gördüğümde anlarım. Ve evet. Her şeyi özel kılmak için elimden geleni yapardım. Okulun ilk günleri, son günleri. Tanrım, beni bir de doğum günümde görmelisin. Aşırıya kaçabilir. Claire buna bayılırdı," diyor, üzerinde büyük bir fiyonk olan kalp şeklindeki bir çerçeveyi kaldırarak. "İçine Sophie'yle çekilmiş bir resmini ya da Sophie'nin çizdiği bir resmi koyar mısın?"

"Dahice," diyorum, eğilip duvar boyunca dizilmiş bir el sepetini alıyor ve içine koyuyorum. Jules birkaç şey daha alıp çerçevenin yanına koyuyor.

"Bunları da ekleyebilirsin," diyor bir çift kabarık çorap alarak. "Bir de şu sevdiği çikolatalardan bir paket, tamamdır." Eşleşen ikinci bir çerçeveyi ve bir kahve kupasını işaret ediyor. "Bunlar en iyi arkadaşım Ava için. O da bu dükkânı çok sever. Dürüst olmak gerekirse neredeyse aynı kişiler."

"Bu korkunç. Ama tamam, bir kardeş gitti. Demek küçük anları özel kılıyorsun. Bunu annenden mi aldın?" Jules hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için her yolu deniyorum. "Benim annem de öyledir, sürekli her şeyi kutlar. Sophie ilk dişini kaybettiğinde ona diş temalı bir parti verdi ve yastığının altına koymam için bir dolara simli sprej sıktı."

Jules gülümser. "Tanrım, annene bayılıyorum. En havalısı o." Sonra iç çeker ve başını sallar. "Hayır, benim annem.... bunu nasıl yapacağını bilmezdi. Küçük şeyleri nasıl romantikleştireceğini ve bulunduğu yerin tadını nasıl çıkaracağını bilmezdi. Her zaman bir sonraki adımı, daha fazlasını, daha iyisini arardı. Belki babamdan önce arıyordu ama bunu pek hatırlamıyorum. Sanırım babam gittikten sonra, daha fazlası için fırsat istedi. Onun yanıldığını kanıtlamak için belki de? Hatırlamıyorum.

Biliyorum." Gülüyor, elindeki fırçayı fırçalıyor ve üzerinde büyük bir ponpon olan pembe bir kalemi kaldırıp arabaya atıyor.

"Beni yanlış anlamayın, annem iyiydi, beni severdi ve asla sevmediğini hissettirmezdi, ama... belki de bir anne-kız ilişkisinin nasıl olması gerektiğine dair beklentilerim çok yüksek. Her zaman kız kardeşler istemişimdir, tüm kızsallık şeyleri birlikte yapabileceğim birilerini. Şimdi Ava ve Harper'ım var ama gençken ben de bunu isterdim."

En büyükleri olmama rağmen kız kardeşlerimin bir araya gelip bana eziyet ettiği yılları hatırlayarak homurdanıyorum.

"Şanslısın, biliyorsun. Kız kardeşin olması nasıl bir şey?"

"Tam bir baş belası," diyorum gülümseyerek ve o da yanımdan. Bunu başka bir fırsat olarak kullanıp kolumu omuzlarına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bir anlığına vücudu sıkışıyor, sonra gevşiyor.

"Hep kız kardeş istemişimdir." Konuşmuyorum, detay verip vermeyeceğini bekliyorum ve sabrımın karşılığını alıyorum. "Sanırım teknik olarak birkaç üvey kardeşim var, ama onlar... biz kardeş olarak yetiştirilmedik, bu yüzden yakın değiliz. Senin kız kardeşlerinle olduğun gibi değil. Claire'in sana dadılık yapmaya bu kadar istekli olması harika."

Gülümsüyorum, içimde hafifletmeyi reddettiğim bir suçluluk duygusu var. "Evet, o oldukça harika biri.

Sophie'nin annesi

Tüm bu annelik işlerini yapmak istemediğine karar verdi, bu bir şoktu. Hepsi bir program yaparak yardım etti ve Claire eve taşındı. Soph tam zamanlı olarak okula başladığında işler çok daha kolaylaştı."

Jules ıvır zıvırları toplamaya devam edip inceledikten sonra bana dönmeden önce yerine yerleştirirken anı aramızda ağır bir şekilde asılı kalıyor.

"Tamam, bu kadar ağır konuşmak yeter. Bir görevdeyiz. Nate'in Noel Listesini Devirme Operasyonu başladı." Charlie'nin Meleği gibi bir poz verdi, ben de güldüm.

"Tanrım, çok tatlısın," dedikten sonra kolumu bir kez

daha omuzlarına koyup onu kendime doğru çekiyorum.

kontrol etmek için kayıt olun.

Bir saat sonra, Jules adımlarını yavaşlatıp Evergreen Park'ın en yüksek binası olan Swift Binası'na baktığında, elimizde birkaç alışveriş poşeti daha, hala dolaşıyoruz. Yeni iş alanları ve lüks otel odalarının bir karışımı olarak geniş vaatlerle inşa edildiğinde, belediye binasındaki toplantıda çok net iki grup vardı: kasabanın yarısı daha fazla iş ve insanların kasabada kalması için daha fazla alan getirme fikrini severken, diğer yarısı bunun küçük kasaba cazibesinden uzaklaşacağını düşünüyordu.

Babam "bu Evergreen Park'ı mahvedecek", annem ise "bu ekonomi için iyi" takımındaydı, bu da Donovan ailesinde inanılmaz zor bir dönem yaşanmasına neden oldu. Neyse ki inşa edildikten sonra (ve oğlu müteahhitlik işlerinin büyük bir kısmını aldığı), babam endişelenmeye devam ettiği gibi kasabayı kesinlikle yok etmediğini kabul etti.

"Sen ne düşünüyorsun?" Baktıkça gözlerinin kamaşmasını izleyerek soruyorum.

"Ne?"

"Sen ne düşünüyorsun? Evergreen Park'taki herkesin Swift Binası hakkında bir fikri var."

"Bayıldım," diyerek beni şaşırtıyor.

"Öyle mi?" Soruyorum, çünkü o büyük şehir dolandırıcılığından çok küçük kasaba cazibesinden yana görünüyor.

Omuz silkiyor. "Kasabadan bir şey götürdüğünü sanmıyorum, sadece bir şeyler ekliyor... daha fazla. Bazı insanların davrandığı gibi Empire State Binası gibi değil. Ayrıca, oradan tüm kasabayı görebildiğinizi duydum, ki bu harika bir şey."

Şaşkınlık ve şok içinde ona bakıyorum. "Oraya hiç çıkmadın mı?"

Başını sallıyor ve ben de anlık bir kararla elini tutup ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Hey, Henry, nasıl gidiyor?" Kapıcıya gülümseyerek soruyorum. Burada kapıcıya pek gerek yok ama çocuklar düzenli olarak binanın tepesine çıkmaya başlayınca, kasaba kimin nereye gittiğini takip edecek birinin olmasının daha iyi olacağına karar verdi.

"Şikayet edemem. Sütlerden birinde işin var mı?"

"Hayır, Jules'un daha önce hiç zirveye çıkmadığını öğrendim," diyorum gülümseyerek.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Jules omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Hiç fırsatım olmadı." "Gün batımının gitmek için en iyi zaman olduğunu biliyorsun," diyor

Kenara çekilmeden önce bana göz kırptı.

"Sağ ol dostum. Sana borçluyum."

Asansör kapıları kapanırken Henry, "Her zaman," dedi.

On beş kat yukarı çıkıyoruz, en üst katta indikten sonra çatıya çıkan merdivenlere doğru ilerliyoruz. Soğuk bir esinti ciğerlerimdeki havayı dağıtıyor, ama Jules'un yüzündeki ifade bunu hissetmemi engelliyor, küçük bir daire çizerek aşağıdaki kasabayı seyrederken tam bir huşu ve heyecan.

"Aman Tanrım, gerçekten de tüm kasabayı görebiliyorsun," diye fısıldıyor kendi kendine. "Bak, işte benim binam." Jules tekrar dönmeden önce heyecanla dans stüdyosunun olduğu yeri işaret ediyor. "Ve senin evin." Yeni bir şey keşfeden küçük bir çocuk gibi.

"İşte annemle babamın evi," diyorum, güneşin kendi adını taşıyan kasabayı çevreleyen ağaçların altına inmeye başladığı batı yönünü işaret ederek.

"Vay canına, bu çok havalı" diyor, yaklaşıp bana bakarak. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler, Nate."

"Benimle alışverişe geldiğin için teşekkürler. Biliyor musun, Henry haklıydı. Şehirde gün batımını izlemek için en iyi yer burası," diyorum bir esinti gelip Jules'un ürpermesine neden olurken. Onu kendime doğru çektim, sırtı önüme dönüktü ve memnun oldum.

Vücudu hiç gerilmiyor, onun yerine neredeyse anında içime gömülüyor.

ilerleme var.

"Çok güzel," diyor alçak sesle, güneşin küçük kasabamızın sınırlarının ötesine batışını izlerken.

Çocukken Evergreen Park'tan nefret ederdim. Küçüklüğünden, herkesin herkesi tanımasından, durdurulmadan, biri annemin nasıl olduğunu ya da kız kardeşlerimle ilgili bir şey sormadan hiçbir yere gidememekten nefret ederdim.

Ama yaşımla ilerledikçe, New York'a okul için gittikten sonra, burayı özledim. Böyle bir kasabanın artık kurgu dışında pek bulunmadığını fark ettim ve buna sahip olduğum için şanslıydım. Bu yüzden Sophie'yi öğrendiğimde, kızımı bu küçük, pastoral kasabada büyütme niyetiyle hemen burada bir ev satın aldım.

"En azından bir filminizde bu olmalı, birlikte gün batımını izlemek."

"*Sleepless in Seattle*'da gün batımında Empire State Binası'nda buluşuyorlar" diyor, omzunun üzerinden kısaca bana bakarak.

"Bu ne hakkında?" Gökyüzünün renklerinin değişmesini izleyerek soruyorum.

"Dul bir adam."

"Kulağa iç karartıcı geliyor." Bir kahkaha atıp beni dirseklemeye çalışıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum.

"Başka ne var?"

"Her şeye burnunu sokan bir çocuk var," diyor bana.

"Buna aşınayım," diyorum ve o yine gülüyor. "Çocuğu onu bu radyo istasyonunu arayıp konuşmaya zorluyor ne kadar yalnız olduğunu ve karısını ne kadar özlediğini anlatıyor. Sonra tüm ülke ona aşık oluyor, insanlar mektuplar gönderiyor... tam bir kaos. Ama bir kadın onunla Empire State Binası'nın tepesinde buluşmasını söyler."

"Ah, anlıyorum."

"Bu bir klasik, hiç görmediğinize inanamıyorum."

"Bunu da listemize ekle," diye fısıldıyorum, eğilip saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Listemiz mi?" diye soruyor.

"Ne yani, bana aşk filmleri konusunda tam bir eğitim vermeyi görev edinmiyor musun?"

"Ben, şey, ben..." diyor, sonra dönmeye çalışıyor, ama onu sıkıca tutuyorum, böylece yapamıyor, onun yerine batan güneşe bakıyor. "Başka bir şey izleyebiliriz, biliyorsun. Eğer istemiyorsan-"

"Seviyorum," diyorum hemen, sözünü keserek. "Nelerden hoşlandığını, hangi filmlerin seni mutlu ettiğini öğrenmeyi seviyorum. Jules'un dünyasına küçük bir bakış gibi. Alabildiğim bakışları almalıyım."

"Bilinecek pek bir şey yok," diyor. "Oldukça sıkıcıyım. Sadece su borularını damlatmayı bilmeyen, çok fazla film izleyen ve çoğu zaman hayal içinde yaşayan bir kızım."

Sesinin tonunu beğenmiyorum, sanki utanıyor ya da her şey olmadığını düşünüyor. Bana bakması için onu çevirdiğimde, yüzünde aynı ifadeyi görüyorum. Kollarımı sırtının alt kısmına dolayarak göğsünü göğsüme bastırıyorum, elleri boynuma doğru ilerliyor.

"Senin için deli oluyorum, Jules. Hangi versiyonunu, hangi parçanı paylaşmak istersen," diye fısıldıyorum. Kalbimin çarptığı uzun bir an geçiyor, bu anı bozacak bir şey söyleyeceğini düşünüyorum.

"Gerçekten çok korkuyorum," diye fısıldıyor ve olumsuz tonuna rağmen bu itirafı bir kazanım gibi geliyor. Artık bana aşk fikriyle işinin bittiğini değil, denemekten çok korktuğunu söylüyor. "Eğer düşersem, yaralanabilirim. Gerçekten, gerçekten yaralanabilirim, Nate."

Ben alırım.

Başımı sallıyorum. "Seni her zaman yakalayacağım."

Gözleri ısınıyor ve tam güneş batarken parmak uçlarına doğru hareket edip dudaklarını usulca dudaklarıma bastırduğunda doğru şeyi söylediğimi anlıyorum.

İşte o zaman oluyor: Kasaba aydınlanıyor. Jules'un dudaklarından kısa, yapmacık bir nefes çıkıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum, her zamanki gibi mükemmel bir uyum.

Bu filmlerden fırlamış bir an ve içinde, onun tüm hayatını bu hale getirmek için ne gerekiyorsa yapacağımı fark ediyorum: nefesini kesecek bir dizi filme değer olay.

Jules'u onu arabasına kadar götürmeme izin vermesi için ikna ettim. Halk merkezine park etmişti, kafenin önüne park ettiğim yerden yaklaşık yarım mil uzaktaydı ve kısa bir yürüyüş olsa da onunla daha fazla zaman geçirmek için yanıp tutuşuyordum.

"Peki filmlerinizde kadınlar başka nasıl tavlaniyor?" Maple Yolu'na dönerken soruyorum. Evime uzun yoldan gidiyorum, onunla geçirebileceğim fazladan anları sıkıştırmaya çalışıyorum. Aramıza mesafe girdiğinde yine fazla düşünmeye başlayacağını, duvarından geriye kalanları tekrar örmeye başlayacağını biliyorum. Zayıflamaya başladığını biliyorum, onu istediğimi, bunu istediğimi ve güvende olduğumu göstermek için duvarda çatlaklar buluyorum, ama o hala tamamen teslim olmakta tereddüt ediyor.

"Ne?"

"Kur yapma sürecinde. Filmlerde olanlar listenizde neler var?"

"Kur yapma tüyoları mı istiyorsun, Nate?"

"Kesinlikle. Bunu seninle berbat etmediğimden emin olmak istediğimi itiraf edecek kadar erkeğim. Eğer bu bir film olsaydı, bir sonraki adım ne olurdu?"

Omuz silkmeden önce düşünerek dudağını ısıırıyor. "Bilmiyorum. Bazen arıyorlar."

"Arıyorlar mı?"

"Evet. Bilirsin, ararlar ve sonra bütün gece flört ederler. Kadın telefon kablosunu parmağına doluyor ve sırtüstü uzanıp tavana bakarken adam ona tatlı sözler fısıldıyor,

kur yapıyor."

"Ben de bunu yapmak istiyorum, biliyorsun," diyorum arabasını yanına park ederken.

"Telefon kablosunu parmağına dolamak mı?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde ve ben gülüyorum. Akıllıca olmayabilir ama eğilip dudaklarına yumuşak, nazik bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip şaşkın yüzüne gülümsüyorum.

Buna bayılıyorum, küçük öpücüklerin gözlerine o bakışı yerleştirmesine. "Hayır, ben dokuz filmlik kur yapmak istiyorum. Gün batımı öpücükleri, sana çiçekler almak ve gece geç saatlere kadar seni uyutmayan telefon görüşmeleri. Seni kazanmak istiyorum."

"Ya... ya kazanılmaya hazır değilsem?" diye soruyor dudağını ısırarak. Bunun onun olayı olduğunu biliyorum, buna teslim olmaktan çok korkuyor, tekrar düşeceğinden korkuyor, ama ne kadar beklemek zorunda kalırsam o kadar bekleyeceğim.

"O zaman bir ton kur yapacağım," diyorum basitçe, sonra arabadan inip onun yanına gidiyorum. Başının beni takip edişini izlerken bir kahkahayla savaşıyorum, ağzı şoktaymış gibi hafifçe açık. Kapıyı açtığımda bana bakıyor ve konuşuyor.

"Nate, ben-" diye başladı ama sözünü kesip konuşmadan önce elini tuttum ve onu arabadan çektim.

"Seni yönlendiriyorum. Daha fazlasını istiyorum - çok daha fazlasını - ama sen emin olana kadar oraya gitmeyeceğim. Korktuğunu anlıyorum ve bu korku geçene kadar her gün burada duracağım anlamına geliyor. Senin de benim kadar emin olmanı bekleyeceğim. Uzun vadede bu işin içindeyim. Seni ilk bulduğumda sensiz geçen bir yılın nasıl hissettirdiğini ve bundan hoşlanmadığımı biliyorum. Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım."

Ses çıkarmaya başlamadan önce ağzı açık bir şekilde öylece durur.

"Ben..." diye kekeliyor, yüzünde panik ve rahatlama karışımı bir ifade var ve bana doğru seçimi yaptığımı söylüyor. "Ben-"

Başımı sallıyorum.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece aramızdakinin ne olduğu konusunda olabildiğince açık olmak istiyorum. Bu daha fazlası Jules ve sen de bunu biliyorsun. Beklersem sana bir ömür boyu sahip olabileceksen acele ederek bunu mahvetmeyeceğim."

"Nate, yapamayız-"

"Yapabiliriz, yaptık ve yapacağız. Birkaç hafta, ay, lanet olsun, yıllarca bunun etrafında dans etmemiz gerekirse, burada bekliyor olacağım." Sonra eğilip dudaklarımı alnına bastırmadan önce dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Şimdi arabana bin," diyorum çenemi onun arabasına doğru eğerek. Şaşkınca dönüyor, çantasını karıştırıyor ve içine oturmadan önce kilidini açıyor. O daha kapıyı kapatamadan ben kapıyı tutuyorum. "Seni bu gece arayacağım Jules," diyorum kapıyı kapatmadan önce.

Kamyonetime doğru yürürken, arabasından gelen kız gibi bir ciyıklama sesi duyduğumda kendi kendime gülümsemekten kendimi alamıyorum.

TWENTY-FOUR

JULES

Telefonum çaldığında yatakta pijamalarımı giyyordum. Ekranda Nate'in adını gördüğümde tüm vücudum sarsıldı. Her zamankinden daha hızlı hazırlandım, dişlerimi fırçaladım ve yüzümü rekor bir hızla yıkadım. Sonra, on beş yaşındaymışım ve ilk erkek arkadaşımın aramasını bekliyormuşum gibi sabırsızlıkla beni aramasını bekledim.

"Alo?" Ben soruyorum.

"Hey," diyor, sesi alçak ve tatlı.

"Hey. Sophie'yi yatağına götür, tamam mı?" Onu özlüyorum ve küçük randevumuzdan sonra ana eve gitmediğim için biraz pişmanım ama şansımı zorlamak konusunda da çok gerginim.

"Evet, sana selam söylememi istedi. Yarın için çok heyecanlı."

"Ben de öyle," diyorum gülümseyerek. Zamanımı Nate'in beni aramasını bekleyerek, yemek tariflerine bakarak ve kızlar gününde ne gibi eğlenceli şeyler yapabileceğimi düşünerek geçirdim.

"Film mi izliyorsun?" Nate soruyor ve ben de iç çekerek yatağıma sarılıyorum.

"Hayır."

"Neden olmasın? Her gece bir tane izlediğini sanıyordum? Ayarlamamı ister misin?" Sesi endişeli geliyor ve

Şirin.

"Hayır, hayır," diyorum kıkırdayarak. "Ben sadece..." Tükürürken yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor. "Sadece aradığını biliyordum ve dikkatimi dağıtmak istemedim."

"Bunu sevdim, Jules," diyor sessizce. "Aslında bunu sevdim. Lisedeyken bunu hiç yapmazdım, bir kızla saatlerce telefonda oturdum."

"Hayır mı?"

"Tabii ki hayır. Meraklı üç küçük kız kardeşim vardı ve evimiz büyük değildi. Kesinlikle kulak misafiri olurlardı, her şeyi ispiyonlardı. O yüzden ne yapmamız gerektiğinden pek emin değilim," diyor gülerek ve ben içimden inleyerek telefonu kapatma dürtüsüyle savaşıyorum, kendimi gergin ve biraz da aptal hissediyorum. Ama yapmıyorum çünkü bunu, Nate ile sohbet etmeyi istiyorum.

"Biz sadece... konuşuyoruz," diyorum. "Çılgınca bir şey değil. Birbirimizi tanıyoruz."

"Günaha girmeden. Anladım. Tamam, bunu yapabilirim," diyor. "Peki, en sevdiğin renk ne?" diye soruyor ve cevap vermeden önce gülerek kendi rengini soruyorum.

Bir saat sonra söylediği aptalca bir şeye güldüğümde Nate, "Çok şirin sesler çıkarıyorsun," diyor.

Yatağıma sarılmış, onun konuşmasını ve gülmesini dinliyorum ve bu her şeydi. Tıpkı lisede o heyecanı yaşadığınız ve bütün gece uyumak istemediğiniz zamanlar gibi, ama daha fazlası, daha iyisi, çünkü Nate bunu benim hakkımda öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için bir fırsat olarak kullanıyor ve bunun tersi de geçerli.

En sevilen yemeklerden çocukluk tatillerine ve ilk öpücüklere kadar her şeyi ele aldık.

"Keşke orada olsaydım dedirtiyor."

"O da ne?" Soruyorum, kelimelerimde bir gülümseme var.

"Jules, bu sesleri çıkardığında seni öpmek istiyorum. Yani, seni her zaman öpmek istiyorum, ama özellikle o zaman."

Gülümsemem artıyor ve endorfinden mi yoksa saatin geç

olmasından mı emin değilim ama bir sonraki

Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

"Yani burada olsaydın beni öper miydin?" "Kesinlikle evet," diyor hemen.

"Başka ne yapabilirsin ki?" Sesim kendi kulaklarıma bile boğuk geliyor. Utanmam gerekirdi ama böyle karanlıkta utanacak bir şey bulamıyorum.

"Ne?"

"Eğer burada olsaydın. Bana ne yapardın?" Bu fikir bile beni sıkıyor, karnım dönüyor ve külotum ıslanıyor.

"Sana kur yapmak için bütün gece konuşmak derken bunu kastettiğini sanmıyorum, Jules." Kendime rağmen gülümsüyorum. "Tam olarak PG değil."

"Beni çıplak gördün, Nate. Bence telefon seksi yapmamızda bir sakınca yok. Henüz devirmediğimiz sınırların ötesine geçmeyecektir."

"Hay sikeyim," diye inliyor ve içime bir heyecan yayılıyor. "Bu berbat bir fikir."

Utancımınla birlikte hattı sessizlik dolduruyor ve telefonu kapatıp odanın diğer ucuna fırlatma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Oh, Tanrım. Çok kötüyüm. Özür dilerim, bu çok utanç verici ve uygunsuz, sana olmadığın bir şey için baskı yapmak istememiştim-" diye saçmalamaya başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Orada dur," diyor ve tüm vücudumun gerildiğini hissediyorum. "Dur çünkü telefonda kendini boşalttığını duymaktan daha çok istediğim bir şey yok, belki oraya koşup birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu fark edene kadar seni becermek dışında. Sadece seninle işleri çok hızlı ilerletmekten ve senin geri çekilmenden korkuyorum."

"Oh," diyorum alçak sesle. "Yani... buna karşı değil misin?"

Neden böyleyim?

"Bir yıl boyunca bunu yapmadıktan sonra kulağымda inliyor musun?"

Hayır, buna karşı değilim Jules."

Hattı sessizlik kaplıyor ve tek düşünebildiğim Nate'in kulağında inleyerek kendini tatmin ettiğini duymak istediğim. Tüm sağduyu kayboluyor, tek odak noktam bu olasılık oluyor.

Ben de cesur olmaya karar verdim. İlişkimiz söz konusu olduğunda cesur olamayabilirim ama bu konuda cesur olmaya çalışabilirim. Parmaklarım pijama üstümün altından yukarı kayıyor, göğsüme doğru ilerliyor ve meme ucumu yuvarlamadan önce onu kavlıyor, bunu yaparken nefesim kesiliyor.

"Ne yapıyorsun Jules?" Nate tereddütle soruyor "Meme uçlarımla oynuyorum," diye fısıldıyorum ve o inilti beni gülümsetiyor. Bu kadar basit bir şeyin ondan bu sesi çıkardığını bilmek hoşuma gitti. "Güzel bir his." Bir inilti daha, sonra tekrar konuşmadan önce bir çarşaf hışırtısı.

"Eğer bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız."

"Senin yolun mu?" Parmaklarım diğer göğsüme doğru hareket ediyor, meme ucunu çimdiklediğimde çoktan dikleşmişti.

"Ben ne dersem onu yapacaksın."

Dudağımı ısırıyorum, kalbim heyecanla çarpıyor.

"Ama sen..." Bunun tek taraflı olmasını kaldıracabilir miyim bilmiyorum. Cesurumdur ama o kadar değil.

"Evet bebeğim, senin kendini boşaltmanı dinlerken otuz bir çekeceğim." O zaman bunu hayal ederek inliyorum ve o da bunun sesini gerçekten sevmiş gibi inliyor. "Tanrım, Jules."

Nefes nefese kalmışım, meme uçlarım sertleşmiş, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırmış, yatağıma uzanmışım bile.

"Ne giyiyorsun?"

"Bununla mı başlıyorsun?" Kıkırdarak soruyorum.

"Haklısın; sadede gelelim. Pantolonunu çıkar kapalı. Külotunu da."

"I-"

"Benimkiler de çıkıyor, Jules." Yine bir hışırtı duyuyorum ve yavaşça pantolonumu indirmeye başlıyorum, hızlanıyorum

derin bir inilti duyuyorum. "Tanrım, şimdiden çok sertleştim."

"Tamam, gidiyorlar," diye fısıldıyorum nefes nefese.

"Güzel, bebeğim. Şimdi elini tut ve karnından aşağı kaydır. Yavaşça. Amına ulaştığında bir parmağını aşağı doğru kaydır ama kendini parmaklama, tamam mı? Bana nasıl bir his olduğunu söylemeni istiyorum."

İstedigini yapıyorum, parmaklarım tenimde ateşten bir iz bırakıyor. Sonunda yarığıma ulaşıyorum, klitorisimin üzerinde kayıyorum, orta parmağım üzerimde nazikçe geziniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor.

"Çok ıslığım," diye fısıldıyorum. Yüksek sesle inliyor ve içimde bir şimşek çakıyor, parmaklarım klitorisimin etrafında dönmek için hareket ediyor.

"Tanrım, orada olmak istiyorum. Bunu görmek istiyorum."

"Olabilirsin," diyorum, her ne kadar şu anda buna hazır olup olmadığımı bilmesem de.

"Hayır, hayır. Bu çok iyi. Bu gerçekten çok iyi, Jules." Sözlerindeki sıcaklıkla titrek bir nefes verdim. "Klitorisini daire içine al. Onunla oyna, bebeğim."

"Kahretsin," diye inliyorum, şimdi ıslak olan orta parmağım klitorisimin etrafında bir daire çiziyor, sonra hızlı, sonra yavaşça ovuyor, sonra hareketi tekrarlıyor.

Kendimle dalga geçiyorum, diğer hattan Nate'in ağır nefes alışını dinliyorum. Nasıl görüneceğini düşünürken gözlerim kapanıyor. Pijama mı giyiyor? Tişörtünü çıkarmadı mı? Pantolonunu çıkarmış mı, yoksa sadece sikini dışarı çıkaracak kadar indirmiş mi?

En çok sevdiğim görüntüde içimden bir zevk dalgası daha geçiyor: Nate sırtüstü yatmış, telefonu kulağına götürmüş, tişörtünü yukarı kaldırmış, her zaman giydiği eşofmanları kendini tatmin edecek kadar aşağıya itmiş. Başu uyarılmayla şişmiş, bir damla pre-cum-

"Tanrım, sesin böyle çok güzel çıkıyor - inleyip sızlanıyorsun."

"Seni düşünüyorum," diye itiraf ediyorum, filtrelerim tamamen yok olmuştu. "Siktir, bu çok ateşli." Yüksek sesle inliyor. "Seninle oynamayı bırak

klitorisin ve bir parmağını içine kaydır, bebeğim," dedi.

Talepler.

"Ama ben istiyorum-" diye sızlanmaya başladım.

"Klitorisinle oynamayı bırak ve tek parmağını sok dedim, Julianne." Kelimeler sert ve ses tonu ve tam adımı kullanma şekliyle ilgili bir şey beni inletiyor. "Sadece bir tane."

"Tamam," diye fısıldıyorum, istediği gibi yapıyorum ve anında kenetlendiğimi hissederek iç çekiyorum, vücudum doldurulmak istiyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor.

"Evet," diye iç geçiriyorum, orta parmağımı çıkarıp tekrar sokuyorum. "Yine de daha fazlasını istiyorum."

Kıkırdıyor. "Tam adını kullanmamı kastetmiştim. Hoşuna gitti mi?"

"Yani." Parmağımı bir kez daha dışarı kaydırırken nefesim kesiliyor. "Çok sıcak. Hiç kullanmadığın için. En son kullandığın hariç." En son seviştiğimizde bana patronluk tasladığını, tam adımı bir emirmiş gibi kullandığını hatırlıyorum.

"Mmm," diyor, düşünceli bir şekilde, kendi iç çekişi hattan gelmeden önce.

"Peki ya sen?"

"Bana Nathan denmesinden pek hoşlanmıyorum, tatlım."

Gülüyorum ve o görmese de başımı sallıyorum. Kendimi parmaklarken, vücudum gerginken gülmek tuhaf ama aynı zamanda... biziz.

"Ne yapıyorsun?" demek istedim. İçimde bir parmak var -" Yüksek sesle inliyor ve bunu neredeyse hayal edebiliyorum, gözlerinin kapanışını, adem elmasının sallanışını. Devam etmeden önce dudağımı ısıriyorum, sesim şimdi daha nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

"Elim sikimin etrafına dolandı," diyor, lafı dolandırmadan.

"Oh."

"Ve Ben pompalama o, dilemekI oldu
içeride Sen. Hatırlıyorum,
biliyorsun. Beni nasıl sıktığını, nasıl

Sesin. Tadın nasıldı. Bir yıldır bunu düşünüyordum. Ne zaman mastürbasyon yapsam, adımın inleten sesine geldim."

"Kahretsin, Nate. Seni çok fena istiyorum. Çok yaklaştım. Tanrım, çok yakınım." Kalçalarım kayıyor, sadece bir parmak ve klitoris yok talimatlarına uymama rağmen daha fazlasını almaya çalışıyorum.

"Bir dahaki sefere," diye inliyor. "Bir dahaki sefere seninle olduğumda, nerede olmasını istersin?" Zevk artıyor, sürtünme olmamasına rağmen akıllara durgunluk veren bir orgazm geliyor ve ben ne sorduğunu bile anlayamıyorum.

"Ne?"

"Bir dahaki sefere seni becerdiğimde, içine girdiğimde, nereye geliyorum bebeğim?"

"Oh." Zihnim tamamen durdu.

"Klitorisine geri dön, ama kendini becermeyi bırak ki dinleyebilesin." Sözcüklerin arasına sıkıştırılmış talep karşısında inliyorum ve hiç düşünmeden dinliyorum. "Aferin kızım," diyor, kelimelerinde bir gülümseme var. "Şimdi Julianne, bir dahaki sefere o daracık amcığı sikme şerefine eriştiğimde, nereye geliyorum?"

Parmaklarımı kenetliyorum, parmaklarım beni uçurumun kenarına getirmemek için hafifçe daireler çiziyor, sadece bu düşünceyle bile nefes nefese kalıyorum. "Hatırladığım kadarıyla göğüslerine boşalmamdan hoşlanmıştın." Gözlerim tekrar kapanıyor, Nate'in beni boşalttığı, dizlerimin üzerine çökmemi söylediği ve sonra göğüslerimi döllerıyla boyadığı zamanı hatırlıyorum. "Ve sonra, seni doldurmam için izin verildi, seni prezervatifsiz becerdim." Daha yüksek sesle inliyorum, kalçalarım titriyor. "Ahh, işte bu, değil mi? Bebeğimin istediği bu."

Tanrım, bu adamın ağzı nasıl bu kadar pis olabiliyor?

"Onu doldurmamı istiyor, değil mi?" Şimdi elini duyabiliyorum, tenin tene çarpışını, sözlerindeki gerginliği. O da yakın. "Söyle bana, Julianne." Kelimeleri dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Evet." Titriyorum. "Tanrım, evet, Nate. Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda içime boşalmanı istiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Güzel, bebeğim. Bunu yakında yapacağım, tamam mı?" diye mırıldanıyor. "Hâlâ iyi misin, klitorisin etrafında dönüyor musun?"

"Uh-huh."

"Aferin kızıma. Şimdi sokabildiğin kadar çok parmağını sok," diyor ve ben üç parmağımı uzatırken rahatlatarak inliyorum. "Kendini becereceksin ve bunu sert yapacaksın. Nasıl sevdiğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet, Nate." Pompalamaya başladım, kendimi beceriyor ve hafif bir rahatlamayla inliyordum.

"Seni duyduğumda boşalacağım Jules, ama beni hoparlöre alacaksın. Telefonu bacaklarının arasına koy, sonra kendini parmakla becer ve boşalırken adımı inletene kadar klitorisini ovala."

"Oh, Tanrım!" Bağıryorum ama talimatlarını takip etmek için telefonu tek elimle karıştırıyorum, bunu yapmak için biraz oturuyorum. Parmaklarım G noktama çarptığında inliyorum.

"İşte bu," diyor telefondan, ses küçük odayı dolduruyor. Gözlerimi kapatırsam, neredeyse onu karşımda sikini kaldırırken ve beni izlerken hayal edebiliyorum. "İşte bu kadar. Benim için gel, bebeğim. Tanrım, sesin çok ıslak geliyor. Erkeğin için gel, Julianne."

Sesindeki yalvarış bedenimi kilitliyor, hazzın devrilmesine, içimde patlamasına ve üzerime sıcaklık yayılmasına neden oluyor. "Nate," diye bağıryorum, kalçalarım titriyor, parmaklarımla kendimi becerirken parmaklarım derinlere iniyor. Bedenim sarsılıyor, dalga dalga üzerime çöküyor.

Pusun içinden Nate'in adımı inlediğini duyuyorum. Bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli ses ve bundan yıllar sonra tüm fantezilerimin yıldızı olmak için kullanacağım bir ses.

İkimiz de aşağı inerken hattı sessizlik kaplıyor ve telefonumu alıp hoparlörden çıkarmadan önce parmaklarımı temizlemek için mendile uzanıyorum. Onu omzumda tutuyorum, nefesimi tutarken aniden utanıyorum.

"Çok haklıydın," diyor Nate, sözlerinde bir kahkaha, nefesi hâlâ ağır.

"Ne hakkında?"

"Telefon görüşmeleri harika bir fikir."

Ve b u n u n l a birlikte, s i n i r l e r i m geçti ve gülüyorum, Nate ile her zaman hissettiğim rahatlığa geri dönüyorum.

TWENTY-FIVE

JULES

Ertesi sabah uyandığım da Nate'den bir mesaj almıştım bile.

Gelip Sophie'yi benimle uyandırmak ister misin?

Telefonuma uykulu bir şekilde gülümseyerek cevap yazıyorum.

Benim çıkarım ne olacak?

Bir fincan kahvenin fotoğrafını gönderiyor ve ben bir kez daha gülümsüyorum, bu noktada görünüşte sabit bir durum. Yataktan kalkıyorum ve ana eve gitmeden önce gün için hazırlanıyorum.

Arka kapıyı kilitli bulduğumda şaşırmadım, muhtemelen ona mesaj atar atmaz bunu yaptığını biliyordum, ancak arkamdan sessizce kapıyı tıklatır tıklatmaz Nate köşeden içeri girdiğinde şaşırdım. Beni kollarına çekiyor ve dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor.

"Günaydın," diye fısıldıyor ağzıma karşı ve ben gülümsüyorum. "Günaydın. Bu ne içindi?"

"Her sabah sana günaydın öpücüğü vermeyi dilemekten bıktığıma karar verdim. Sen bana yapma diyene kadar yapacağım."

"Bu benim de tekrar iyi geceler öpücüğü alacağım anlamına mı geliyor?" Dudaklarına fısıldıyorum ve dudaklarının benimkilere karşı bir sırtışa dönüştüğünü hissediyorum. "Ya da bir telefon?"

"Benimle dalga geçme, bebek surat."

Pişman olabileceğim bir şey söylemek, ayıyı dürtmek ve ne olacağını görmek için ağzımı açıyorum, ama sonra Sophie'nin odasında şarkı söyleyen küçük sesi bize doğru geliyor.

"Kızlar günü! Bugün kızlar günü!" Uydurma bir şarkı söylüyor ve babası başını sallayıp iç geçiriyor.

"Bu fikri sonraya sakla, tamam mı? Gidip kızımızı alalım."

Odaya doğru yürürken, eli belimde ve sadece Sophie'nin kapısını açtığında ayrılıyor, yardım edemem ama *KIZIMIZI* söyleme şeklini ne kadar sevdiğimi düşünüyorum.

Bir saat sonra Sophie'nin saçlarını atkuyruğu yapıyordum, oturma odasındaki kanepede otururken, Nate, arkasında beyaz renkte Donovan Contracting yazan lacivert bir kazak ve mükemmel bir şekilde solmuş bir kot pantolon giymiş olarak odasından çıktığında ellerim hareketsiz kalıyor.

Bir erkeğin sadece işe giderken bu kadar iyi görünmesi kesinlikle yasadışı olmalı.

"Pekâlâ, ben çıkıyorum. İyi eğlenceler kızlar," diyor Nate ve eğilip Sophie'nin başına bir öpücük konduruyor. "Sonra görüşürüz." Bana bakıyor. "En geç yediye kadar işim bitmiş olur."

Başımı sallıyorum.

"Acelelerimiz yok, kız kıza bir gün geçireceğiz." Ona göz kırpıyorum ve o da kocaman gülümsüyor.

"KIZLAR GÜNÜ!" Sophie şarkı söylüyor.

"Evet, erkeklere izin yok. Tırnaklarımızı yaparız, kurabiye pişiririz ve kız gibi Noel filmleri izleriz."

Nate, kızına sahte bir yüz buruşturması yaparak, "Kesinlikle kızlar günü," diyor.

Sophie, kendisinden üç kat büyük birinin k ü s t a h l ı ğ ı y l a babasına bakıyor. "Sen davetli bile değildin, yani

Orada," diyor dilini dışarı çıkararak ve ben kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Gitmeden önce, bugün Ava'lara uğrasak olur mu? Yeni evleri neredeyse hazır ve gidip görmek istiyorum. Ashford'da, arabayla on beş dakikalık mesafede, yani eğer-"

"Bir korumayla evlenen mi?" Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Evet. Yakında ikili bir randevu ayarlamaya çalış. Sanırım o adamdan hoşlanacağım." Hoşlanacağını biliyorum ama Jaime konuşmaya çalıştığında Nate'e homurdanmaktan başka bir şey yapar mı bilmiyorum. Yine de en iyi arkadaşlarımdan biriyle çifte randevu fikri içimi ısıtıyor.

"Anladım," diye fısıldıyorum küçük bir gülümsemeye.

"Ava prenses mi?" Son saç örgüsünü bağlarken Sophie soruyor.

"Bir güzellik kraliçesi, ama evet, sayılır."

Babasına dönüyor. "Baba, Jules da Ashlyn gibi çünkü onun bir kraliçe arkadaşı var. Ve bir terzisi!"

Harper'ın terzim olarak anılmaktan pek hoşlanmayabileceğini düşünüp gülüyorum.

Ava'nın yarışma turunda bir ara sokakta bulduğu yavru kedi Peach'i düşünerek, "Ve Ava'nın çok seveceğin şirin bir kedisi var," diyorum.

"Kedi mi?" diye bağırıyor, babasının kocaman yuvarlak gözlerine bakmadan önce heyecanla ayağa kalkıyor. "Bir kedi, baba!"

Nate inliyor ve bana ters ters bakıyor.

"Az önce hassas bir konuya mı değindim?"

Sophie bana dönüyor, elleri kalçalarında. "*Yıllardır* bir kediciğim için yalvarıyorum, ama o yeterince büyük olmadığımı söyleyip duruyor." Yüzündeki kızgınlıkla ayağını yere de vurabilirdi.

"Daha beş yaşında olduğunu düşünürsek yıllar biraz abartı olur," diyor Nate, ceketini silkelerken.

"Hayatım boyunca bir kedi istedim, baba," diyor, babasını küçümseyen bir genç kız gibi kesip atarak.

"Evet, evet, anladım. Daha büyük ve sorumluluk sahibi olduğunda bir tane alabilirsin demiştim."

"Evcil hayvanımız olmadan nasıl öğrenebilirim ki?"

"Doğru söylüyor," diyorum, çünkü çoğunlukla ileri geri giderek daha eğlenceli hale geliyor. Nate bana ters ters bakıyor ve ben Sophie'ye dönmeden önce gülüyorum. "Belki bir gün Ava ve Jaime için Peach'e bakıcılık yapabiliriz. O zaman bir hayvan almadan önce ona bakmanın ne kadar zahmetli olduğunu öğrenirsin."

Sophie sanki ona ihanet etmişim gibi bakışlarını bana çeviriyor ve ben de göğsümde kabaran kahkahayla savaşıyorum. İç çekmeden önce meydan okurcasına bir kaşımı kaldırdığımda beni içine alıyor.

"Evet, evet. Sanırım bu iyi bir fikir."

Nate onun onayına bakıyor ve o kurşundan kaçtığım için beni onaylayan bir baş selamı veriyor. Ben de ona göz kırpıyorum.

"Pekâlâ kızlarım," diyor çantasını kapıp Sophie ve bana bakarak. Bunu yaptığında karnımda bir sıcaklık ve kelebekler uçuşuyor. "Ben buradan gidiyorum." Sophie'ye doğru yürüyor, ona doğru eğiliyor ve başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Güle güle prenses," diyor.

"Hoşça kal baba," diye bağılıyor, bana doğru hareket etmeden önce ona olan kızgınlığını unutuyor.

"Hoşça kal bebek yüzlü," diye mırıldanıyor, sesi daha alçak, daha boğuk. Sonra eğiliyor, sert bir eli çenemin dibine gidip nazikçe eğiyor ve dudaklarıma fırça kadar bile olmayan iffetli bir öpücük konduruyor. Kapıya doğru dönmeden önce bir kez daha göz kırparak geri çekiliyor. "Soph, bunu arkamdan kilitle, tamam mı?"

"Anladım!" diye bağırarak ön kapıya doğru fırladı ve beni afallattı.

Bir an sonra geri döndü, küçük ayakları ahşap zemine vuruyordu, sonra karşımda durdu, yüzünde geniş bir gülümseme, elleri kalçalarında.

Sophie gülümseyerek, "Babam seni çok seviyor," diyor.

TWENTY-SIX

JULES

Birkaç saat sonra Ava'nın neredeyse bitmek üzere olan evindeyiz. Sophie, Ava'nın turuncu kedisi Peach'i severken biz de onun ve Jaime'nin her zamanki gibi didişmelerini izliyoruz.

"Ben de Peach gibi bir kedicik istiyorum," diyor Sophie hüznünlü bir bakışla, Ava'nın Peach'in sevdiğini gösterdiği şekilde kediyi kulaklarının arkasından kaşıyarak.

"Muhtemelen bir ara sokağa girip bir tane bulabilirsin. Ava da kendininkini öyle bulmuştu," diyor Jaime nefesinin altından ve Ava ona dirsek atıyor.

"Delirdin mi sen? Bu güvenli değil, Jaime."

Kalın, kara bir kaşını kaldırıp başını eğerek ona bakıyor. "Yani bunun kötü bir fikir olduğunu kabul ediyorsun."

Ava nişanlısına dik dik bakıyor, çenesi gergin. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Jaime bir kahkaha attı.

"Kesinlikle yaptınız, Prenses. Sadece Sophie'nin bunu yapmasının güvenli olmadığını söylediniz. Takipçisi olan ünlü bir yarışma kraliçesinin de kedi almak için korumasından kaçıp bir ara sokağa girmesinin güvenli olmayacağı düşünülebilir."

Ava iç geçiriyor, ellerini havaya kaldırıyor.

"Peach'in şu anda bir ara sokakta annesiz kalmasını mı tercih ederdin? Çok zalimsin Jaime Wilde," diyor kollarını göğsünde kavuşturup ona ters ters bakarak.

"Bu konuyu kapattığımıza eminim; Peach'in zaten bir annesi vardı ve siz onu ondan çaldınız."

Bir eliyle el sallıyor ve ben de gülümseyerek bir tenis maçı gibi atışmalarını izliyorum. Birlikte olmak için bu kadar uygun olan ve aynı zamanda her şey hakkında didişen iki insanla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Hep böyle midirler?" Sophie soruyor ve ben başımı sallayarak homurdanıyorum.

"Oldukça fazla. Yine de hepsi iyi eğlenceler," diyorum ona. "Birbirlerini seviyorlar; sadece bunu komik bir şekilde gösteriyorlar."

Sophie o her şeyi bilen, bilge tavrıyla başını sallar.

"Tıpkı sen ve babam gibi mi?" O cevap vermeye devam etmeden önce kahvemi yudumlariken boğuluyorum. "Siz ikiniz birbirinizden hoşlanmıyormuş gibi davranıyorsunuz ama gizliden gizliye birbirinizi seviyorsunuz." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor. "Aslında bu sadece senin rol yapman. Baban belli ki sana aşık. Sloane Teyze kızların bazen elde edilmesi zoru oynamayı sevdiğini söyler. Bu da öyle bir şey mi?"

Ben küçük kıza bakakalıyorum ve Jaime derin bir kahkaha atıyor.

"Senden hoşlandım, evlat," diyor Jaime, Sophie'yi tutmak için eğilip onu kalçasına koyarken, Peach diğer koluna sarılıyor.

"Fena değilsin," diyor umursamazca. "Babam Jules'la çifte randevuya çıkmanı söylüyor," diyor iri adama bakarak. "Bence sen ve babam arkadaş olacaksınız."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"İkiniz de gerçekten çok büyüksünüz ve Ava'ya babamın Jules'a attığı yapış yapış bakışın aynısını atıyorsunuz."

"Yapış yapış bir bakış, ha?" Jaime dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, Ava'nın sevdiği gamzesinin ortaya çıktığını söylüyor. Onu tekrar yere bırakıyor ve saçlarını biraz karıştırıyor.

"Oh evet. Jules benim Noel dileğim, biliyorsun. Böylece birbirlerine aşık olacaklar ve bana küçük bir kız kardeş verecekler."

"Bir kız kardeş," diye bağılıyor Ava gülerek.

Başımı sallıyorum, bu küçük şirin dileğin nasıl olup da tam bir kaosa dönüştüğünün şaşkınlığı içinde donup kalıyorum.

"Evet, babamın üç kız kardeşi var ve Claire Teyze bir erkek kardeşe sahip olmanın sıkıcı olduğunu söyledi. Onları g i y d i r e m e z s i n ."

"Biliyor musun kızım? Bu çok doğru," diyor Ava, bana dönerken yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Ne düşünüyorsun Jules? Soph'a küçük bir kız kardeş mi yoksa sıkıcı bir erkek kardeş mi vereceksin?"

Ona ters ters baktım. "Sanırım ikinizi aynı odaya koymamam gerektiğini bilmeliydim."

Jaime cevabım karşısında bir kahkaha attı. Yüz ifademi görünce bunu öksürük olarak gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. Ava başını ona doğru çeviriyor ve öldürebilecek bir bakış fırlatıyor.

"Affedersiniz?" Ellerini kalçalarına götürüyor ve bukleli uzun sarı saçlarıyla şaşırtıcı bir şekilde aynı şekilde duran Nate'in kızına benziyor.

"Sen ve senin küçük bir versiyonun bilim insanlarının üzerinde çalışması gereken türden şeylersiniz. Nükleer savaş seviyesinde bir felaket yaşanabilir," diye homurdanıyor Jaime.

Ava'nın yüzü kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Öyle mi? Peki küçük bir kızımız olduğunda ne olacak?"

Başını sallayarak tekrar gülüyor. "Benim için sadece erkekler, Prenses. Bu konuda endişelenmenize hiç gerek yok."

Ona bakarken ağzı bir karış açık kalıyor, sonra da göğsüne bir şaplak atıyor. "Ama ben küçük bir kız istiyorum! Giydirmek için mini bir ben."

İç geçiriyor, ona bakıyor, sonra onu kollarına çekiyor ve saçlarına bir öpücük konduruyor. "O zaman anlayacaksın Ava. Sana ne zaman hayır diyebildim ki?"

Ava gülümsüyor, Jaime'nin göğsüne dönüyor ve iç

çekiyor.

En iyi arkadaşıma ve onun sonsuza dek süren mutluluğuna mutlulukla gülümsüyorum ve onlar bir araya geldiğinden beri ilk kez içimi kemiren o suçluluk yüklü kıskançlığı hissetmiyorum.

Bu beni korkutsa da korkutmuyor. Bunun yerine Nate'e Sophie'nin Peach'i tutarken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyorum.

"Hey Jules?" Sophie saatler sonra kanepeye uzanmış, başı kucağımda soruyor.

Parmaklarım hareket ediyor, saçlarını geriye doğru tarıyor, bir saat önce taramış olmama rağmen hâlâ orada duran düğümleri nazikçe çözüyor.

Eve dönmeden önce öğle yemeğine gittik ve kurabiye pişirmek, yüz bakımı ve tırnaklarımızı yapmak için hemen pijamalarımızı giydik, ardından yatmaya hazırlanmadan ve bir film koymadan önce atıştırmalıklardan ve muhtemelen çok fazla kurabiyeden oluşan bir kız yemeği yedik.

"Evet, tatlım?"

"Babamı seviyor musun?"

"Ne?" diye soruyorum, parmaklarım bir an durduktan sonra hareket etmeye devam ediyor ve çarpan kalbime rağmen soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

"Babamı seviyor musun?"

"Tabii ki tatlım. O iyi bir arkadaş." Dönüp bana baktı.

"Yani, şey gibi. Onunla evlenmek istiyor musun?" Buna nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışarak iç geçirdim.

"Ben... Bence baban gerçekten harika biri Sophie, ama onu o kadar iyi tanımıyorum. Öyle herkesle evlenilmez, biliyorsun değil mi? Bu aptalca olur. Onu tanımalı, en iyi arkadaşın yapmalı, sonra da her gününü onunla geçirmek isteyip istemediğine karar vermelisin." Söylediklerimi kabul eder gibi görünüp bacaklarıma doğru başını sallamadan önce

nefesimi tuttuğum uzun bir duraklama oluyor.

"Bu mantıklı." Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. "Ama sanırım annem olman gerçekten hoşuma giderdi, Jules," diyor ve bir parçam buna, dünyada kaybolmuş küçük bir kıza kırılıyor.

Anlıyorum; ne de olsa bir zamanlar ben de o kızdım. Sanırım hâlâ öyleyim, farkına varmak istemediğim kadar çok açıdan.

"Sen tanıdığım en havalı çocuksun Sophie. Babanla kim evlenirse evlensin, dünyanın en şanslı kızı olacak," diyorum.

Filme geri döndüğünde bu onu yatıştırmış gibi görünüyor.

Nefes alış verişinin düzene girmesi ve kucağымda uyuyakalması uzun sürmüyor. Ama sözleri kafamın içinde dönüp durmaktan asla vazgeçmiyor. Ve işin en korkutucu kısmı bunu yüksek sesle söylemesi değil; bu ailenin bir parçası olmayı çok fazla istediğimi düşünmem.

TWENTY-SEVEN

JULES

Nate bir saat sonra bitkin bir halde içeri girdiğinde Sophie hâlâ kucağında uyuyor. Parmağımı dudaklarıma götürüp ona baktığımda yorgun gözlerle bana gülümsüyor.

"Çok eğlenmişe benziyor," diyor sessizce gülümseyerek.

"Eğlendi. Vuruldu ama çok eğlendi. Yine de seni uyarmalıyım, er ya da geç bir kedi isteyebilir. Peach'le arası çok iyiydi."

Başını sallıyor, yanımdaki kanepeye oturmak için yaklaşırken dudaklarında küçük bir gülümseme var. Elini uzatıp Sophie'nin saçlarını geriye doğru tarıyor ve uykusunda, babasının yakınında olduğunu biliyormuş gibi dudakları yukarı kalkıyor, kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Evet, sanırım onunla başa çıkabilirim."

Sessiz bir kahkaha attım çünkü bir saat boyunca Ava'yla birlikte Nate'i bir kedi yavrusu almaya nasıl ikna edeceklerini planladıklarını dinledim. Ava, Jaime'yi Prenses Şeftali'ye aşık olmaya zorlama deneyimine dayanarak ona tavsiyelerde bulundu.

"Elbette dostum," diyorum, sonra rahat bir sessizliğe gömülüp televizyonda yetişkin bir adamın çocuklara kartopu atmasını izliyoruz.

"Siz ne izliyorsunuz?" diye soruyor.

"*Elf*."

"Tanrım, seni buna mı ikna etti? Bu en kötüsü."

Bunu geniş bir gülümsemeyle söylüyor ve ben de ona vurmak için bir yastık arıyorum. Sessizce gülüyor ve ben de ona fırlatmak için bir tane daha uzanıyorum, bu sefer tam suratının ortasına isabet ediyor. "Tamam, tamam!" diyor, ellerini kaldırarak. "Teslim oluyorum."

"*Elf* bir klasiktir ve onun adını bu şekilde lekelediğinizi duymayacağım."

"Yine de bu bir romantik komedi değil," diyor.

"Dalga mı geçiyorsun? Bu tamamen bir romantik komedi."

"Yani *Top Gun* romantik değil ama *Elf* öyle mi? Babasını bulan bir adam hakkında değil mi?"

"Birincisi, *Elf*'te kimse trajik bir şekilde ölmüyor. Evet, babasıyla buluşmak için New York'a gidiyor ama sonra Noel'i sevmeyen Jovie'yle de tanışıyor ve onu Noel randevusunun en iyi şey olduğuna ikna ediyor." Kendimi haklı hissederek ona bilgi veriyorum. "Kesinlikle Noel romantik komedileri arasında ilk beşe girer."

"O kadar yüksek, ha?"

"Oh, kesinlikle. Sırasıyla *Love Actually*, *Serendipity*, *Elf*, sonra da *The Holiday*. Ruh halime bağlı olarak *Dört Noel* de oraya gelir, ancak sıkıntı içindeki bir ilişki en sevdiğim şey değildir, bu yüzden havamda olmam gerekir."

"Not edildi. Bunlardan sadece iki tane gördüm."

"Dur tahmin edeyim, sana onları izleten ben miyim?" Gülümsüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Seni benim kız saçmalıklarına maruz bıraktığım için çok üzgünüm."

Uzanıp elimi tutuyor ve birden yüzü şakadan uzaklaşıyor.

"Çöp değil, Jules. Sen beğendin, ben de beğendim. Bu işler böyle yürür. Eğer seninle kanepede birkaç saat geçirmem anlamına geliyorsa, her seferinde bunu seçerim." Nate bana her şeyi kastetmiş gibi baktığında nasıl cevap vereceğimi hâlâ bilmiyorum.

ama Sophie kucağımda kaydığı için cevap vermek zorunda kalmıyorum.

"Hey, Soph," diyor Nate.

"Yorgunum," diye yanıtlıyor yüzünü kucağıma daha da sürterek.

"Pekâlâ tatlım, hadi seni yatağa götürelim," diyor ve ayağa kalkıp kızını kucağımdan alarak uzaklaşmaya başlıyor.

"Hayır, hayır," diye mırıldanıyor babasının boynuna doğru. "Jules." "Sophie, biz-"

"Jules'un beni yatırmasını istiyorum," diyor, gözleri açılıyor ve bana doğru uzanırken yüzüne yorgun bir panik yayılıyor. "İkiniz de."

"Tamam kızım," diye fısıldıyorum, bana uzattığı küçük elini tutarak. "Ben de geleceğim." Dudakları yukarı kalkıyor ve uykuya dalıp zombi moduna girmesini izlemeseydim, bunun onun küçük çöpçatan tarafının numara yaptığını düşünebilirdim.

Sophie'yi kolayca yatağına yatırıyoruz, ben onu yatırıyorum ve Nate'in, Ashlyn'i göğsüne bastırarak yuvarlanmadan önce alnına yumuşak bir öpücük kondurmasını izliyorum.

"Teşekkür ederim," diyor dışarı çıkıp kapıyı tıklatarak kapatırken. "Gerçekten. Genelde bu kadar geç kalmam ama kaldığımda da onu annemden alıp eve götürmek zorunda kalmamak güzel."

"Her şey yolunda. Dürüst olmak gerekirse, sanırım ben ondan daha çok eğlendim. Benden bir süre yetecek kadar aldıysa hiç şaşırman."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallar.

"Hiç sanmıyorum. Biz Donovalılar sana asla doyamayız." Dudağımı ısıriyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ama gerçekten teşekkür ederim. Harika bir gün geçirdiğini söyleyebilirim. Yarın her şeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Ne zaman istersen," diye cevap veriyorum, ciddiyim, sonra arka kapıya doğru adım atıyorum, ama bileğimden tutup beni kendine çeken eli beni durduruyor.

"Kalabilirsin, biliyorsun. Filmini bitirirsin" diyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Film gecelerimizi ne kadar çok sevdiğimi göz önünde bulundurarak teklif etmesini ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ama ayrıca, bütün gün çalışıyordu, çok yorulmuş olmalı...

"Bütün gün çalıştın. Eminim biraz yalnız kalmak istersin."

Başını sallıyor, bir adım daha yaklaşıyor ve elimi tutuyor.

"Seni özledim. Bütün gün senden uzakta yalnız vakit geçirdim. Jules zamanımı istiyorum."

İçimde bir şey eriyor, çok yakından bakmayı reddettiğim bir şey, ama ben daha fazla düşünmeden Nate hareket ediyor ve beni elimden tutup kanepeye doğru çekiyor. Sonunda bırakıyor ve ben de beceriksizce oturup filmime başlıyorum. Tek kelime etmeden uzaklaştığında kafam karışıyor ama beş dakika sonra iş kıyafetlerini çıkardığı belli olan bir tişört ve eşofmanla geri döndüğünde anlıyorum.

Hareket ediyor, bana yakın oturuyor.

"Başka bir şey izleyebiliriz, biliyorsun," diyorum, uzaktan kumandayı almak ve programı duraklatmak için öne doğru eğilerek.

"Sadece oynat tuşuna bas, Jules."

"Bunun aptalca olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Öyle. Otuz küsur yaşına gelene kadar etrafındaki herkesten üç kat daha büyük olduğunu bir şekilde fark etmeyen yetişkin bir adam hakkında."

Ona ters ters baktım. "O zaman neden izlemek istiyorsun?"

Bana bakıyor, başımı hafifçe salladıktan sonra yer değiştiriyor, bir kolunu belime doluyor ve bacaklarım kucağına sarkana kadar beni çekiştiriyor. Omzum kolunun altında sıkışıyor ve benden aldığını fark etmediğim uzaktan kumandayı çalmaya başlamadan önce çenesi başımın üstünde duruyor.

"Çünkü hoşuna gidiyor ve bu filmler sayesinde senin hakkında çok şey öğrenebileceğimi fark ettim." İç

ekiyorum, sarılıyorum

Güçlü göğsüne daha da gömüldüm, olmam gerekenden daha rahattım. "Şimdi sus ve filmini izle."

Bir saat sonra, zar zor hareket ettik ve yayın hizmetinde yeni bir film başlıyor, bunun için minnettarım çünkü hareket etmek istemiyorum.

Hem de hiç.

Eğer taşınırsam, Nate'le yaşadığım bu anı, her bir etkileşimi ikinci kez tahmin etmek ya da üzerinde düşünmek zorunda olmadığım bu keyifli ve tatlı anı bozabilirim. Yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım diye endişelenmek zorunda olmadığım, geçmişim ya da birlikte olamayacağımız bir gelecek hakkında endişelenmediğim bir an.

Başparmağı eşofmanımın bittiği ve taytımın başladığı yer arasındaki çıplak teni fırçalıyor ve başladığından beri odaklanabildiğim tek şey bu. Başparmağının hassas tenime sürekli teması aklımı başımdan alıyor, bedenim her nazik hareketle yavaşça yer değiştiriyor.

Ama tekrar kaydığında, nasırlı parmağı sıyrıyor ve bu sefer taytımın bel bandının altına zar zor giriyor, nefesim kesiliyor, takılıyor ve tamamen duruyor.

O zaman yer değiştiriyorum, bedenim zar zor onunkine doğru dönüyor ama Nate'in elini çeneme koymas, çenemi yukarı kaldırması ve dudaklarını dudaklarıma bastırması için gereken tek şey bu. Eli yukarı doğru kayarak ince uyku sutyenimin hemen altındaki kaburgalarımın derisinde duruyor.

Nefesim kesildiğinde, öpücük anında daha da derinleşiyor ve aniden birbirimizi yutmaya başlıyoruz. Bedenim hareket ediyor, sanki kırılğan bir nezaket ve sağduyu ipi kopmuş gibi ona yaklaştırmaya çalışıyor. Elim boynuna gidiyor ve bizi daha da yakınlaştırıyor. İnliyor ve bacağım kayıyor, ona sarılmaya çalışıyorum, ama ben yapmadan, benim tarafım kanepeye gelene kadar ikimizi de hareket ettiriyor ve tam yanımda yatıyor.

Bu yeni pozisyonla, bacağım kalçasına takılmak için hareket edebiliyor ve bunu yaptığında, sert horozunun ona doğru bastırdığını hissediyorum.

ince eşofman altı, onun sıcaklığını en çok istediğim yerde hissetmeme izin veriyor.

Bu hisle inliyor, eli kıcıma doğru hareket ederek beni kendine çekiyor, böylece ona sürtünebiliyorum. Boğazımda kısık bir inilti oluşuyor, dudakları benimkilerle birlikte hareket etmeye devam ederken susturuluyor, beni test ediyor, karnımda zevk oluşuyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, kalçalarım ona çarpıyor, siki tam da bana dokunmasını istediğim yerde, zonklayan klitorisime baskı yapıyor. Tek yapabildiğim Nate Donovan'ın beni boşaltmasını ne kadar çok istediğimi, onun ellerini tenimde hissetmeyeli neredeyse bir yıl olduğunu ve o zamandan beri kimsenin bana dokunmadığını düşünmek.

"Çok ateşlisin," diye inliyor, dudakları boynuma kayıyor ve orayı emiyor. Kıçımdaki eli beni ritmik bir şekilde içine çekiyor.

"Nate," diye fısıldıyorum, zonklama arttıkça, sertliği içimde öğütüldükçe tüm sağduyu ve gerçeklik kayboluyor.

Bacağım onun etrafında kıvrılıyor, beni ona yaklaştırıyor, sonra ben sırtüstü yatana kadar tekrar yer değiştiriyor, güçlü kalçası bacaklarımın arasında, bir eli kanepede kendini tutuyor. Eli hareket ediyor, yukarı kayıyor ve bir elini sütyenimin altına daldırıp küçük göğsümü avuçlamadan önce yüksek sesle inliyor.

Göğüslerim konusunda her zaman biraz utangaç olmuşumdur, ne kadar küçük oldukları konusunda - neredeyse bir avuç kadar- ama birlikte olduğumuz zamanlarda Nate'in onları ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Çıkardığı derin inilti bana hala sevdiğini söylüyor.

Parmakları meme ucum boyunca yuvarlanarak hareket ediyor ve ben inliyorum, kalçalarım onun sert uyluğuna sürtünmek için bükülüyor. Şu anda utanacak bir şeyim olsaydı, iz bırakmaktan çekinirdim, ama şu anda tek düşünebildiğim, kendi üzerine katlanan, inşa eden ve inşa eden zevk.

"Seni çok özledim Jules," diyor Nate kulağıma doğru pantolonunu indirirken. Vücudu benimkiyle aynı anda

hareket ediyor, bacağına srtnmeme yardım ediyor, beni olmaması gereken bir şekilde sikiyormuş gibi yapıyor.

çekici ama bir şekilde hayatımın en sıcak deneyimlerinden biri. "Hissetme şeklin, sesin. Kahretsin, tadın. Bir yıl boyunca beni tüketti."

İnliyorum, bu öpüşmeyi sürdüremiyorum, onun yerine dudakları çene çizgim boyunca ilerlerken nefes nefese kalıyorum ve zevk artıyor ve-

Sonra, iznim olmadan, kalçalarının yavaşladığını, elinin beni ileri götürmek için kışıma bastırmayı bıraktığını belirtmeliyim.

"Muhtemelen durmalıyız," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı, alnını benimkine bastırıyor. Suratımı asıyorum ve o gülüyor. "Sabah erken kalkacaksın ve muhtemelen yatağa gitmelisin."

Haklı: erken saatte dersim var ve o bütün gün çalışıyor, ama yine de kendimi hareket etmeye ikna edemiyorum. Bu kanepeye uzanıp Nate'i öpmekten, onu hissetmekten başka bir şey yapmak istemiyorum... ve belki biraz daha. *Tüm sağduyularım aklımı terk etti.*

"Evet," diye fısıldıyorum ama kıpırdamıyorum. "Ya da biz..."

Kıkırdıyor, bu his içimde titreşiyor ve bedenimin onunkinin içinde daha da erimesini sağlayarak ondan bir inilti çıkarıyor.

"Jules, her ne kadar seni bu kanepede becermek istesem de, bunu yapmayacağız. Şimdi değil, ve kesinlikle burada değil."

Suratımı asıyorum, belki fikrini değiştirmeye ikna edebilirim diye vücudumun yerini değiştiriyorum. Sağduyuyu geçtim, gerçekliği geçtim.

Dudaklarıma sert ve hızlı bir öpücük kondurduktan sonra bacağımı kalçasından çekip kanepede önümde duruyor ve bana elini uzatıyor. Gri eşofmanının içinde, sert sikinin dışarı çıktığını görebiliyorum ve bu da karnımın tekrar dönmesine neden oluyor.

"Hadi, güzelim. Seni yatıralım." "Sen mi yatıracaksın?" Gülümseyerek soruyorum.

Başını sallıyor, sonra uzanıp beni tutuyor ve ayağa kalkana kadar kaldırıyor. Dudaklarını

Elimi tutup ayakkabılarımı giymem için bana yol göstermeden önce kısa bir süre benim elimi tuttu.

"Hayır, seni kapında bırakacağım çünkü seninle bir yatağın yanında kendime güvenemem. Ya Jules? Bir dahaki sefere seni becerdiğimde, evde başka kimse olmadığı için adımı yüksek sesle inletebileceğin bir zamanda yapacağım." Sözleri karşısında dudagımı ısırıyorum ve bir kez daha eğilip bana nazik bir öpücük veriyor. "Ama bu gece duşta mastürbasyon yaptıktan sonra PG'yi tutmayı kabul edersen, seni arayacağım. İstersen bütün gece konuşabiliriz. Seni çok ileri, çok hızlı iterek zaten sıçıp batırdığımı hissediyorum."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve gülümsüyorum.

"Anlaştık."

Sonra beni titrek dizlerinin üzerinde kulübeye götürüyor, beni içeri itmeden önce bir öpücük daha veriyor ve kapıyı kapatıp arkamdan kilitlememi bekliyor.

Ve bunu yaptığım da, küçük bir heyecan çılgılığı atarak evine geri dönerken derin kahkahasını duyuyorum.

Otuz dakika sonra beni arıyor ve bütün gece telefonda kalmasak da, sonunda dudaklarımda bir gülümsemeyle uykuya daldığımda saat gece yarısını **ç o k t a n** geçmiş oluyor.

TWENTY-EIGHT

NATE

Sophie ertesi gün ona öğle yemeği hazırlarken, "Konuşmalıyız baba," diyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, sert ses tonuna bir kaşımı kaldırıyorum ve bana ters ters baktığını görüyorum.

"Öyle mi?" diye soruyorum, o da başıyla onaylıyor. "Evet. Birbirimize yakınlaşıyoruz, biliyorsun."

Önümdeki sandviçe dönüyorum, ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürüyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bir şeyler mi?" Sophie'nin ağzından ne gibi saçmalıklar çıkacağını asla bilemiyorum ama duymak her zaman hoşuma gidiyor.

"Jules henüz sana aşık değil," diyor. "Çünkü her şeyi yanlış yapıyorsun!"

Başarısız oluyorum, küçük bir kahkaha atıyorum ve jöleye geçiyorum. Tamamen haksız değil: aramızda büyük bir gelişme olmadı, aşk itirafı ya da aramızdaki bir şeyin dışarıdan kabulü olmadı, ama ben bununla iyiyim. Kız kardeşlerim ve Sophie tam gaz ilerlemem gerektiğini düşünebilir ama ben temkinli davranıyorum, Jules duvarlarını yıkmadan onu korkutmaktan korkuyorum. Onun yerine, geceleri beni araması ve her şeyi konuşmamız gibi küçük başarıların tadını çıkarıyorum.

ya da kucağında film izlerdim.

"Peki tam olarak nasıl yanlış yapıyorum?"

Yaşına göre fazla bilge olan kızım, "Onu bir randevuya bile götürmedin," diye neredeyse bağıracaktı. "Onu dışarı çıkarmalısın. Ona büyük bir jest yapmalısın. Bir kızı kendine böyle aşık edersin."

Sandviçi fermuarlı bir poşete koyup kızımın beslenme çantasına yerleştiriyorum ve kapağını kapatıp kızıma doğru dönüyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha yaslanıyorum.

Bu sabah Jules'a kahve içmek isteyip istemediğini soran bir mesaj gönderdim ama geç saatlere kadar telefonda konuştuğumuzu düşünürsek, muhtemelen uyuyordur. Dün gece bana bugün çocukları için bu akşam merkezde yapılacak tatil partisi dışında pek bir işi olmadığını söyledi, bu yüzden onu kahve içmeye götürmeyi ve gitmeden önce biraz daha kur yapmayı planladım.

"Büyük jestler hakkında ne biliyorsun?" diye sordum.

"Jules bana onlar hakkında her şeyi öğretti. Bütün filmlerde, erkek kızı böyle kazanır. Ona büyük bir jest yapmazsan Jules'u sonsuza kadar kalmaya ikna edemezsin!"

Kızımın bundan sonra söyleyeceklerimden hoşlanmayacağını bildiğim için iç çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse benim de hoşuma gitmiyor.

"Soph, Noel'den sonra Jules'un tekrar onun evine taşınacağını bilmeni istiyorum." Gözleri irileşiyor ve dramatinin kazanmaya başladığını görüyorum. "Sonunda, işler umduğum gibi giderse, gerçekten yanımıza taşınacak, ama kendine ait bir evi var bebeğim. Ve dans stüdyosu. Anlaşmaya göre her şey bitene kadar kulübede yaşayacaktı."

Şimdi bana dik dik bakıyor, üzüntüden kızgınlığa geçiyor. "Ama," diyorum, her ne olduğunu bildiğim öfkeyi keserek

yaklaşıyor. "Ama kartlarımızı doğru oynarsak, geri dönecektir."

Bir planım var, evlat. Sadece biraz zaman ver.

Dürüst olmam gerekirse plan biraz bulanık ve Jules'un hazır olduğunu düşündüğüm şeye uymak için günden güne değişiyor, ama orada. Sözlerimi dinliyor ve sonunda, şükürler olsun ki, aynı fikirde olduğumuzu kabul edercesine başını sallıyor.

"Peki, o zaman planın nedir?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuşturarak benimkini taklit ediyor.

"Planım mı?"

Sanki bu gezegendeki en yorucu insan benmişim gibi iç geçiriyor.

"Senin planın, baba. Onu kendine aşık etmek. Onu dışarı çıkarmalısın."

Onu başından savabilirdim ama Sophie'nin de son zamanlarda Jules'la epey vakit geçirdiğini düşününce, aklını almaya karar verdim. Belki ondan iyi fikirler alabilirim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Bugün onu kahve içmeye ve buluşmaya götürmeyi planlıyorum. Ne eklemeliyim?"

Sinsice gülümsüyor.

"Bir fikrim var," diyor sanki bu soruyu bekliyormuş gibi ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

On beş dakika sonra, telefonu yeni kapatmıştım ve Sophie ceketini giyyordu ki Jules eşofmanları ve terlikleriyle arka kapıdan içeri girdi. Sanki hiç tereddüt etmeden yataktan fırlayıp ana eve girmiş gibi. Buraya gelmeye bu kadar hevesli olması ve evimde bu kadar rahat etmesi hoşuma gidiyor.

"Jules!" Sophie bağılıyor, ceketini tamamen bırakıp bacaklarına sarılmak için koşuyor. "Okuldan önce seni özleyeceğimi sanıyordum."

Jules'un eli hareket ediyor, Sophie'nin bu sabah kendim yapmak zorunda kaldığım saçlarını, onu dehşete düşürecek şekilde nazıkçe geriye doğru tarıyor ve ona gülümsüyor.

"Özür dilerim, tatlım. Sanırım düşündüğümde daha yorgundum. Genelde alarmsız uyanırım ama bir ışık gibi sönmüşüm. Dün gece gerçekten çok geç kalktım." Kızımın başının üzerinden Jules'a bilmiş bir gülümseme veriyorum ve o da kızarıyor.

O çok tatlı.

"Bugün babamla gitmen gerekiyor," diyor Sophie, yumrukları kalçalarında ve yukarı bakıyor.

"Artık öyle miyim?"

"Soph," diye uyarıyorum. "Ben hallederim." Kız harika bir eküri olabilir ama Jules söz konusuysa akıllıca davranmalı, onu bunaltmamalıyız. Bakışlarını bana çeviriyor, ben de ona karşılık veriyorum, gözlerini devirip iç geçirdiğinde bir kez olsun savaşı kazanmış oluyorum.

"Tamam."

"Şimdi, hadi. Ceketini giy ve sırt çantanı al. Otobüsü kaçırmak istemezsin." Jules'a bakıyorum, Sophie kollarını içeri sokarken atılmış ceket tutuyor. "Bugün kahve içip evinize bakmak ister misiniz? Tüm bunları açıklayacağım." Elim kızıma doğru hareket ediyor. "O zaman."

"Evet, çok isterim. Saat altıda oyuncu partim var ama o zamana kadar tamamen seninim," diyor gülümseyerek.

"Tamam, harika. Git giyin ve on dakika sonra burada buluşalım." Başını sallıyor, gözlerinde hâlâ uyku var. "Ya Jules? Sıkı giyin."

Sophie'yi otobüse bindirdikten sonra eve döndüğümde Jules'un kalın bir tayt, krem rengi büyük bir kazak ve üstüne kalın bir ceket giymiş, saçları açık ve uzun bir şekilde beni beklediğini görüyorum. Rahat ve tam Jules'a göre bir kıyafet ve hiç bu kadar muhteşem görünmemiştii.

Ona yaklaştığımda gülümsüyorum ve elini tutuyorum, onu kendime çekiyorum, kapıyı kapatırken sırtını kapıya yaslıyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda, diş macununun nanesi ve çok sevdiği çilekli dudak kremi gibi tadı geliyor ve içinde kayboluyorum.

Uzun dakikalar böyle kalıyoruz, bir günaydın öpücüğü ve ardından ben geri çekilmeden önce biraz daha, alnımı onunkine bastırıyorum ve gülümsüyorum. Bizim için istediğim şey bu: bu kolay, özgür his, onu tereddüt etmeden, ikinci kez sorgulamadan öpmek. Bunu her lanet gün istiyorum ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapıyorum. Dün, işlerin daha ileri gitmesine izin vermemek için kendimle savaşmak zorunda kaldım, onu kalçama boşaltmamak için, çünkü buna nasıl tepki vereceğinden emin değilim, ya da bu çok fazla, çok hızlı olur mu? Bazen Jules ile dikkatli bir ipte yürüyormuşum gibi hissediyorum, ama gözlerim sondaki fiyatta.

Onunla.

"Hey," dedim sonunda.

"Hey," diye fısıldıyor, sonra boğazını temizliyor. "Neler oluyor? Kendimi bir tuzağa düşmüş gibi hissediyorum."

Ona kocaman gülümsüyorum, elini tutuyorum ve onu ön kapıdan çıkarıp arabama götürüyorum.

"Yani, bir şekilde yaptın. Sophie bu sabah bana bağırdı ve seni doğru dürüst bir randevuya çıkarmadığım için Noel mucizesini gerçekleştirme işini berbat ettiğimi söyledi."

"Büyük bir günah," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Evet, bildiğin gibi filmlerdeki gibi değil. Görünüşe göre tüm filmlerde büyük bir jest var ve ben de bu konuda tembellik yapıyorum."

"Oh, öyle mi?" diye soruyor, gülümsemesi genişliyor, kolları boynumun arkasında dolanırken kelimeleri şakacı bir şekilde söylüyor ve içimdeki umut yeniden alevleniyor.

Onunla bu neşeli, kolay yolu sürdürmem gerekiyor. Jules, sadece bizim

çok hızlı hareket ettiğinde ya da gerildiğinde. Onu rahat tutabilir ve fazla düşünmesini engelleyebilirsem, korkularını aşmak için çalışabileceğimizi düşünüyorum. Kamyonetime binmesine yardım ediyorum, kapıyı arkasından kapatıyorum ve sürücü tarafına doğru yürüyorum.

"Bu yüzden onu yatıştırabileceğimi düşündüm, sanırım seni kahveye götürebilirim," diyorum şakayla ve o da kıkırdıyor. "Sonra da sen partiye gitmeden önce evine bakmaya gideriz. Annem bugün Sophie'yi alacak, o yüzden geç saate kadar dönmem gerekmiyor," diyorum arabadan inip Evergreen Park'ın merkezine doğru ilerlerken.

Geniş bir gülümsemeyle uzanıp elimi tutuyor ve nazikçe tutuyor.

"Bunu kabul edebilirim," diyor.

TWENTY-NINE

JULES

Evergreen Park'ın merkezindeki bir otoparka girdiğimizde kelebekler uçuşmaya başlıyor, ki bu çok saçma çünkü sadece kahve içiyoruz. Ayrıca, bahsettiğimiz kişi Nate, bu ay neredeyse her sabah birlikte kahve içtiğim adam. Geçtiğimiz ay hayatımdaki en önemli insanlarla geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdiğim kişi.

Yine de bana gülümsüyor ve sanki aşık olduğum bir yabancıymış gibi midem bulanıyor.

Ne kadar sikik olduğumu hatırlatıyor.

Arabadan indiğimizde Nate bana şapşal şapşal sırtıtıyor, ben de ekose ve kürklü şapkasını kaptığı gibi ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Elimi tutup beni çıkışa doğru götürmeye başlamadan önce şapkayı kafasına geçiriyor.

"Şapkanın nesi var?"

"Karaktere bürünüyorum."

"Karaktere bürünmek mi?"

Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Tam bir film randevusuna çıkacak vaktimiz yok ama bu işimizi görür." O an hissediyorum, kalbim küt küt atıyor, risklere rağmen bir parçam daha ona aşık oluyor.

Bu kötü bir fikirdi, diyor kafamın içindeki anneme çok benzeyen temkinli ses.

"Bunu planlamak için ne kadar zamanınız vardı?"

Kocaman gülümsüyor.

"Belki on beş dakika. Kahvaltı ederken tembellik ettiğim için bana yaklaştı. Sanırım sen etrafta yokken çaba göstermemem konusunda beni tuzağa düşürmeyi planlıyordu."

"Hmm," diyorum. "Kulağa çok Sophie gibi geliyor." Peki birlikte yaptığınız bu büyük plan nedir?"

"Buddy, Jovie'yi New York'ta en iyi randevu olduğunu düşündüğü bir randevuya götürdü."

Ona bakarken kalbim bir kez daha hızlı hızlı atıyor, garajdan çıkıp şehir merkezine doğru yürürken kitaplarım betona çarpıyor. Herkes şehrin ışıklandırılması için hazırlanıyor ve her yer çelenk ve ışıklarla sarılmış, adeta bir kış harikalar diyarı gibi görünüyor. Eksik olan tek şey bir tutam kar.

"New York'ta değiliz," diye devam ediyor, "ama şunu söylemeliyim ki çoğu insan Evergreen Park'ın Noel zamanı şehirden bile daha güzel olduğu konusunda hemfikirdir."

Buna katılmıyorum: Aralık ayında Rockefeller Center'a gitmiş olsam da, New York'un kalabalık ve kaos ortamı bana göre değildi.

Küçük, şirin kasabamızı

tercih ederim. "Yani biz..."

Ben başlıyorum.

"Önce en iyi kahveyi alacağız," diyor bir blok dönüp en sevdiğim kafenin ışıltı ışıltı parladığını gördüğümüzde.

Ön tarafta kara tahta bistro tabelasında *Jules Everett tarafından ilan edildiği gibi dünyanın en iyi kahvesi yazıyor! İçeri gelin ve Jules Latte alın, bir pompa vanilya, bir pompa badem!*

Sanırım kalbim durdu.

"Bunu ne zaman yaptın?" Soruyorum ama beni görmezden geliyor ve yaklaşan randevumuzu anlatmaya devam ediyor.

"Daha sonra Ana Cadde'deki vitrinlere bakacağız ve kimin vitrinini daha iyi dekore ettiği konusunda fikir birliğine varacağız. Evergreen Mağazası'ndaki döner kapılardan geçeceğiz ama sadece bir kez, en fazla iki kez." Bana gülümsüyor ve ben de ona titrek bir gülümsemeyle karşılık veriyorum çünkü kontrol edemediğim bir duygu dalgasının yaklaştığını hissediyorum. "Tutuklandığım için randevumuzun kısa kesilmesi çok kötü olur."

"Evet, muhtemelen. Seni tutuklatırsam kız kardeşlerinin artık benden hoşlanacağını sanmıyorum," diyorum nefes nefese.

"Doğru değil, kesinlikle beni suçlarlar. Ama sonra lokantada öğle yemeğine gideceğiz. Seni bir et lokantasına ya da lüks bir yere götürmeyi düşündüm ama bu pek Elf işi gibi gelmedi. Bu yüzden makarna alacağız, ama üstüne akçaagaç şurubu isteğe bağlı."

Kafenin önünde durduğumuzda gülümseyerek "Tanrıya şükür," diyorum. "Yani beni Elf randevusuna mı götürüyorsun?"

"Love Actually'yi sevdiğini biliyorum ama bence Elf çok daha romantik bir komedi."

"Aptalca olduğunu söylemiştin."

"Ve sonra seninle izledim ve öyle değildi," diyor, sesi alçak, gözleri samimi. Başka bir duygu dalgasıyla savaşmak için yanağımın içini ısııyorum ama açıkça başarısız oluyorum. "Hey, hey, özür dilerim. Lanet olsun. Her şeyi berbat ediyorum." Beni kendine doğru çekiyor. "Bence Love Actually harika! Gerçekten harika! İstersen bütün bunları atlayıp eve dönüp izleyebiliriz. İstersen üç kez! Bu aptalcaydı, ben-"

Göğsünü itiyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Kesinlikle hayır, Nathan Donovan. Üzgün değilim, sadece... bunaldım."

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Bunaldın mı?"

"Evet, yani, bu..." El sallıyorum. Elimi kafeye doğru uzattım. "Bunu yapmak zorunda değildin. Bu çok fazla."

Kafasını sallamadan önce bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bu bir kahve dükkanının tabelası Jules. Çok fazla değil." "Nate, bu-"

"Çok fazla değil. Senin için hiçbir şey çok fazla değil, Jules. Sen dünyayı hak ediyorsun. Hayatının şimdiye kadar yaratılmış en romantik, en sinematik başyapıt olmasını hak ediyorsun ve ben de bunu görmene yardımcı olmayı kendime görev ediniyorum."

"Nate," diye başlıyorum ama o başını sallıyor, "Sen büyüü hak ediyorsun," diyor alçak sesle. "Sihir mi?"

"Sophie için Noel büyüü yapacağını söyledin ama kendin için değil. Ben de senin için yapıyorum çünkü sen bunu hak ediyorsun Jules. En sevdiğin filmlerdeki fantezi ama gerçek hayatında. Her gün. Bana izin verdiğin an, bebek surat, her günü senin için bir film yapacağım. O zamana kadar, seni bu randevuya götürüyorum. " Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, elimi tutup beni kafeye çekmeden önce beni susturuyor.

Her zamanki gibi kahve muhteşem, ancak vitrinleri kontrol etmek için ana akımda dolaşmadan önce en sevdiğim baristadan çok da gizli olmayan bir göz kırpmasıyla gitmek için alıyoruz.

Şükran Günü'nden bu yana önlerinden onlarca kez geçtim, ancak dükkanların her zaman içerdiğinden emin oldukları tüm sevimli, karmaşık ayrıntılara göz atma şansım olmadı. Tüm dükkanları inceledikten sonra, Evergreen Grows adlı çiçekçinin en iyi sergiye sahip olduğuna karar verdik.

"Çok güzeller!" Hem gerçek hem de yapay çiçek ve yaprakların, sahte kar ve boyalı kartonlarla karıştırılarak en büyüü vitrini oluşturmalarına aval aval bakarak "Çok güzeller" diyorum. "Bakın! Bu şakayıklar sahte olsalar bile muhteşemler. En sevdiğim onlar," diyorum gülümseyerek.

Sessizleştğinde, telefonunu çıkarıp bir ekran açtığını ve bir görevi varmış gibi görüldüğünü görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Gülümseyerek soruyorum, onun kararlılıkla telefonuna dokunmasını izliyorum. "Her şey yolunda mı?" Belki Sophie hakkında bir mesaj almıştır ya da-

"Sadece not alıyorum," diyor.

"Ne?"

"Bir not. Ne tür çiçeklerden hoşlandığını unutmak istemiyorum."

"Sen..." Kafam karışmış bir şekilde başladım. Telefonunu bana doğru çeviriyor ve bir not uygulamasının üstünde adımı görüyorum. Elim onu almak için uzanıyor. "Bu da ne?" Çekip almaya çalışıyor ama ben çoktan almışım, elinden çekip alıyor ve listeye bakıyorum.

Jules Likes notun başlığıdır ve aşağıda çeşitli öğeler yer almaktadır.

Cofiee: Süt, bir pompa vanilya, bir pompa badem.

Atıştırmalık: patlamış mısırlı

kar şekerleri Film:

romantik komediler

Noel filmi: Love Actually veya Serendipity

Renk: Pembe veya mor

Muhtemelen geçerken bahsettiğim bir düzine kadar küçük şeyle devam ediyor ve Çiçeklerle bitiyor: şakayıklar.

"Buna ne zaman başladın?" Diye soruyorum, ama elim durduğunda, nefesim ciğerlerimde sıkıştığında yaratılış tarihini görmek için en üste dokunmaya başlamıştım bile.

Bu yılın 1 Ocak'ında.

Tanışmamızın ertesi sabahı.

Bu yüzden kahve ilk sırada: O sabah ilk iş bundan bahsettim. Eli yavaşça uzanıyor, hareketsiz ellerimden telefonunu alıyor. Gözlerim ona kayıyor, dudaklarında mahcup bir gülümseme.

"Önemli bir şey unutmadığımdan emin olmak istedim."

"Kahvemi nasıl içtiğim önemli değil, Nate," diyorum ona, ama sesim bana aitmiş gibi çıkmıyor. Onun yerine daha nefesli ve şok olmuş gibi.

"Benim için öyle. Seninle ilgili her şey benim için önemli, Jules." Bana bakmaya devam ediyor ve beni ne kadar etkilediğini, beni nasıl değiştirdiğini, olaylara bakış açımı ve bana nasıl davranılması ve değer verilmesi gerektiğine olan inancımı nasıl değiştirdiğini biliyor mu diye merak ediyorum.

"Hadi gel. Gidip yemek yiyelim."

Lokantaya gittik, belli ki orada da bağlantıları var, çünkü arka köşedeki masada normal laminant yerine beyaz bir masa örtüsü vardı ve bize yanında M&M'ler ve akçaagaç şurubu ile birlikte makarna servis edildi. Bana en şirin, en şapşal gülümsemesini yaptı.

Bir sonraki durak buz pateni, paten kaymayı bilmediğimi çabucak öğreniyorum ama Nate'in elleri hep kalçalarımnda olacak, bu da her açıdan bir kazanç. Beni zahmetsizce kaydırırken kıkırdıyorum, bana lisede sırf kızları tavlama için nasıl hokey oynadığını anlatıyor, marketteki işi, antrenmanlar ve ev ödevleri arasında kızlara ayıracak vakti olmadığını fark edince bu çabası geri tepmiş, bu yüzden sadece bir yıl sürmüştü. Ama bu ona paten kaymayı öğretmiş, "ki şu anda bu bana çok iyi geliyor."

Çok fazla titrediğimde, buzdan çıkıyoruz ve botlarımın bağcıklarını benim için açmakta ısrar ediyor, sonunda ve biraz da isteksizce, oyuncu partisi için halk merkezine gitmeden önce etrafı kontrol edebilmem için evime doğru yola çıkıyoruz.

THIRTY

NATE

"Aslında... korkunç değil," diyor gülümseyerek, evinin etrafında bir adım atarak.

Ona buraya son gelişimde etrafı büyük ölçüde temizlediğimi, hasar seviyesini ortaya çıkarabilecek her şeyi attığımı söylemedim. Kırılan boru bir süredir sızıntı yapıyor olmalıydı, bu da onu patlamaya daha açık hale getiriyordu çünkü bölgede oldukça fazla miktarda kurumuş su hasarı vardı. Elbette ona kasabanın birkaç gün önce buraya geldiğini ve güncellemeleri onayladığını söylemiyorum. Hala iyi bir temizliğe ve biraz boyaya ihtiyacı olsa da, büyük ölçüde tamamlandı.

"Bunca zamandır ne yaptığımı sanıyordun?" Ben gülerek soruyorum, o da omuz silkiyor.

"Bunu gerçekten düşünmemiştim. Biraz... dikkatim dağınıktı."

"Dikkatinin dağınık olmasından hoşlanıyorum. Ama git, etrafı kontrol et. Aletlere falan dikkat et," diyorum çenemi onun yürüdüğü yöne doğru eğerek, "Her yerde bok var."

Omzumun üzerinden bana bakıyor.

"Merak etme, ben bir dansçıyım-" Jules cümlesini tamamlayamadan öne doğru düşer, bir kutuya takılır ve

Elleriyle kendini kontrplak bir levhanın üzerinde yakaladı. Koşarak yanına gittim, onu tuttum ve kalkmasına yardım ettim.

"Sen iyi misin?" Bana kocaman gözlerle bakarken "İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor.

"Evet, sanırım dikkat etmedim." Ellerini tutarken dudaklarım havaya kalkıyor ama irkilince yüzümdeki mizah yerini endişeye bırakıyor. Ellerini çevirdiğimde birinde kıymık olduğunu gördüm. Mutfığa doğru ilerliyorum, daha iyi görebilmek için onu mutfak tezgahının üzerine oturtuyorum.

"Ben iyiyim, gerçekten."

"Benimle dalga geç, tamam mı?" İlk yardım çantasını almak için dönüyorum ve içinde bir çift cımbız, alkollü mendil ve bir yara bandı bulmak için uğraşıyorum.

"Sadece bir kıymık, Nate."

"Sana söylemiştim. Benimleyken, eğer yaralanırsan, seninle ilgilenirim," diyorum, birlikte olduğumuz ilk gece ona söylediklerimden alıntı yaparak.

Tekrar elini tutuyorum ve avucunun derisini gererek kıymığı temizliyorum. Neredeyse içeride, çoğunlukla dışarı çıkmış durumda ama yine de cımbızla nazikçe kavrayıp çekiyorum. Sonra mendili alıp temizliyorum ve yerine bir yara bandı yapııştırıyorum. İşim bittiğinde elini dudaklarıma götürüyorum.

"Kahramanım," diyor alaycı bir şekilde. "Yaraları onarmak ve zor durumdaki genç kızlara yardım etmek hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

İlk kez birlikte olduğumuz anı hatırlayınca gülümsüyorum.

"Evet, sanırım. Ama sadece seninle." Ona yaklaşmak için hareket ediyorum, bacaklarının arasında duruyorum. Tezgâh onu mükemmel bir yüksekliğe getiriyor ve elleri yukarı kalkıp boynuma dolanırken olasılıkları düşünme dürtümle savaşıyorum.

"Öyle mi?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyor.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyorum, sonra başımı eğip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Nazik bir öpücük değil, anlık, her şeyi tüketen bir öpücük. Zihnim zamanın, mekanın ve sağduyunun izini kaybediyor.

bir kol sırtına doğru hareket ederek onu bana yaklaştırıyor.

Dilim onunla iç içe geçiyor, kahvenin, çikolatanın ve çilekli dudak kreminin tadına bakıyor. Ağzımın içinde iç çekerken diğer elim saçlarına gidiyor, onu istediğim yerde tutuyor, ona ihtiyacım var, böylece istediğimi alabiliyorum.

Sırtını kamburlaştırıp içime bastırıyor ve ondan gelen küçük miyavlamayla sertleşerek inliyorum. Onu öpmeye devam ediyorum, dillerimiz sanki doyamıyormuşuz gibi birbirleriyle savaşıyor, dişlerim dudağını ısıırıyor, nefesi ağırlaşıyor.

Dudaklarım çenesinden aşağı, kulağına doğru öpmek için hareket ediyor, parmakları saçlarımı kavırıyor.

"Tanrım, sana doyamıyorum," diye boynuna doğru inliyorum, elim eşofmanının üstünden tişörtünün altına kayıyor, ancak gerçek bir sütyen giymediğini, sadece ince bir bralet giydiğini fark ediyorum. Elim yukarı doğru hareket ediyor, sivri meme ucunun üzerinde geziniyor ve ondan bir inilti çıkarıyor.

"İhtiyacım var-" diye başlıyor ve ona her şeyi, kesinlikle istediği her şeyi vereceğimi biliyorum. Tıpkı ilk seferki gibi önümde, tezgahın üzerinde oturuyor olması içimde bir şeylerin kopmasına neden oluyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Jules." Elim dizine gidiyor, başparmağım dikişin üzerinde gezinirken geçici olarak yukarı kayarken taytı ince bir bariyer oluşturuyor. İnliyor, kalçaları daha fazlasını almak için hareket ediyor ve ben gülümsüyorum, dudaklarımı boynundaki nabız atışına bastırıyorum.

"Seninle oynamamı mı istiyorsun? Değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Evet, Nate." Başımı eğip boynuna öpücükler konduruyorum, bana daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğiyor. Başparmağım klitorisinin hemen üzerindeki dikişe bastırıyor, kalçaları daha fazla temas için kayıyor. "Oh Tanrım."

"Kahretsin, benim için çoktan ıslanmışsın, değil mi? Taytının üzerinden başparmağımla hissedebiliyorum." Ortasına bastırıyorum, iç çamaşırını amına doğru itiyorum ve hissediyorum

Nabzını kumaşın üzerinden hissediyorum. Elim yukarı doğru hareket ediyor, taytının üst kısmında duraksıyor. "Bu..."

"Lütfen, Nate. Lütfen, lütfen dokun bana. Buna ihtiyacım var."

"Sesin çok güzel geliyor, seni parmaklamam için yalvarıyorsun. Ben kimim ki seni reddedeyim?" Parmaklarım bel bandının altından külotunun içine doğru kayıyor, ta ki parmaklarımın ön kısmı şişmiş klitorisine sürtünene kadar. "Tanrım, bebeğim. Beni öpmek seni bu kadar ıslattı, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Çıkar şunları," diyor kalçalarını kaldırarak ve ben de mecburen elimi taytının bel bandına götürüp onu ve külotunu baldırlarının etrafına gelene kadar aşağı çekiyorum.

Onu içeri almak ve yaptığım işe bakmak için biraz geri çekiliyorum ama elini uzatıp kazağımın önünü tutarak dudaklarım onunkilere çarpana kadar beni kendine doğru çekerken dudaklarından küçük bir hırıltı çıkıyor. Ağzı dudaklarımda gezinirken bir kahkaha atıyorum ama artık şaka ve nezaketin ötesine geçtiği çok açık. Elini benimkini tutmak için hareket ettiriyor, karnından aşağıya ve ıslak amına doğru hareket ettiriyor.

Bir parmağımın ucu kesik buklelerinin tepesine değdiğinde bırakıyor ve ben devralıyorum, yarığı boyunca yavaşça, yukarı ve aşağı kaydırıyorum, sonra klitorisine dokunmadan girişini daire içine alıyorum. Sonunda iki parmağımı içeri kaydırmadan önce onu bir süre kızdırıyorum.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyorum neredeyse, parmaklarımı yavaşça dışarı çıkarıp tekrar içeri sokarken, başı geriye doğru kayıyor. Yavaş hareketlerime devam ederken izlemek için hafifçe geriye çekiliyorum, parmaklarımın içeri ve dışarı hareket etmesini izlemek için aşağı bakıyorum, amının etrafımda sıkıldığını hissediyorum. Daha fazlasını elde etmek, parmaklarımı daha derine sokmak için kalçalarını oynatmadan önce yavaş ve işkenceli hızıma devam ediyorum.

Kıkırdıyorum, bundan zevk alıyorum. "Bebeğim daha

fazlasını istiyor, değil mi?"

"Evet," diye inliyor, ben onu parmaklarken bir elini karnına götürüp klitorisine dokunmaya alışıyor.

"Hayır, hayır. Ben söyleyene kadar olmaz. Ellerini tezgâhın üzerine koy." İnliyor ama bana karşı koymuyor, elinin tezgâha gidişini, başının arkasındaki dolaba yaslanışını izlerken gülümsememe neden oluyor.

"Çok iyisin, değil mi?" Onu üç parmağımla ödüllendiriyorum, parmaklarımla onu becermeye başlamadan önce yavaşça bir kez içeri kaydırıyorum, parmakları kıvırıyorum ve şişmiş g noktasının üzerinde kaydırıyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor ve beni gülümsetiyor.

"İşte bu, bebeğim. Çok iyi hissediyorsun. Yakında seni tekrar sikime almak için sabırsızlanıyorum." Sadece bu düşünce bile beni zonklatıyor. Jules'un ihtiyacı olduğu kadar ağırdan almaya çalışıyordum ama onun parmaklarıma sarıldığını, adımı inlediğini hissetmek beni aniden sabırsızlandırdı.

"Evet, evet. Evet. Nate, lütfen, sik beni."

Yüksek sesle inliyorum, bunu istiyorum ama bunun böyle olmadığını biliyorum.

Bu Jules'u iyi hissettirmek, ona birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmak ve kuşkusuz kendim için de biraz işkence. Bu ona, bana ihtiyaç duyduğu sürece davranabileceğimi söylemek, bu sadece daha fazlası için yeterince rahat olana kadar onu iyi hissettirmek anlamına gelse bile.

"Hayır, olmaz. Bugün olmaz. Şimdi olmaz. Bu sadece senin için." Tartışmaya başladı, ama sonra başparmağım şişmiş klitorisinin üzerinde geziniyor. Kalçaları kıpırdıyor, dudaklarından bir çığlık çıkıyor ve ben gülümsüyorum.

"Arkana yaslan," diyorum sonunda, ellerinden birini tezgahın arkasına koyup bana daha fazla yer açmak için bacaklarını açtığında inleyerek. Tekrar içeri girdiğimde inliyor, parmaklarımı kancalıyor ve yeni açıyla yeni bir noktaya vuruyor.

"Nate," diye pantolonunu indiriyor ve parmaklarım amının derinliklerinde, benim için açılmış güzel görüntüsüne bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Kalçaları hareket etmeye başlıyor, kendini parmaklarımın

üzerinde beceriyor.

"İşte böyle, bebeğim. Sür onları," diyorum alçak sesle.

"Klitoris," diye fısıldıyor. "Klitorisim. Lütfen." Çok nazikçe sorduğu için teslim oluyorum.

"Ovabilirsin bebeğim," diyorum ona, sonra eli kazağının altında meme ucunu sıkıştırdığı yerden klitorisine doğru kayarken gözlerinin kapanışını izliyorum.

Yüksek sesle inliyor. .

"Tanrım, bebeğim, ne kadar güzel görüldüğünü görmelisin. Parmakların kendini okşuyor, benim üç parmağım derinde, amın parmakların etrafında geriliyor."

"Nate," diye sızlanıyor, açıkça sınıra yaklaşmış durumda ve ben daha fazla dayanamıyorum.

"Kendini boşalt Julianne," diyorum, parmaklarının klitorisinde hızlanmasını izliyorum. "Ama bunu bana bakarak yap." Gözlerini açıyor, güzel kahverengileri benimkilere kilitleniyor, dudakları aralanıyor ve sonra gözleri benimkilerde durduğunda bunu hissediyorum. Amcığı kasılıyor, çığlık attıkça daha sert ve daha hızlı ovuşturan eli dışında tüm vücudu hareketsiz kalıyor, parmaklarım derinlere kayıyor ve boşalırken g noktasına baskı yapıyor.

"Nate," diye bağılıyor.

Julianne Everett geldiğinde dudaklarından dökülen ismimden daha güzel bir şey duymadım.

Ve her küçük artçı sarsıntıda adımı haykırırken, tek düşünebildiğim bunu tekrar yapmak için nasıl sabırsızlandığımı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

THIRTY-ONE

JULES

Nate parmaklarını içimden çıkarırken nefes nefese kalıyorum, vücudum hala zevkle zonkluyor, ama parmaklarını kaldırıp ağzına götürdüğünü ve yalayarak temizlediğini gördüğümde nefesim kesiliyor.

Tepkimi ölçmek için gözleri benimkilere kilitleniyor ve açıkça beklediği cevabı aldığı anda dudakları yukarı kalkıyor.

Gözlerim kot pantolonuna kayıyor, orada gerçekten görmek istediğim kalın bir çizgi var. Ve dokunmak. Ve tatmak.

"Şimdi..." Başlıyorum, gözlerim onun gözlerinden aşağı kayıyor, şimdi sıranın onda olduğunu ima ediyorum.

Ama sonra telefonumun alarmı çalıyor ve Ava ile Harper'ın bir saat içinde oyuncuların ve ekibin tatil partisini hazırlamaya yardım etmek için halk merkezinde olacaklarını hatırlatıyor.

Gülümser ve başını sallar.

"Bunu ne kadar istesem de -ve inan bana Jules, bunu gerçekten çok isterim; seninle en son birlikte olduğumdan beri ilk kez senin amına, benim yatağıma boşalacağım."

Nefesim kesiliyor, ağzım onun sözleriyle açık kalıyor.

Daha geniş gülümsüyor.

"Şimdi. Biz buradayken bir şeye ihtiyacın var mı?" Hâlâ nutkum tutulmuş bir halde başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Harika. Git banyoda temizlen, sonra seni merkeze götüreceğim."

Başımı sallayıp dediğini yapıyorum, mutfağın yan tarafındaki küçük banyoya geçiyorum, bu sırada mutfakta ellerini yıkadığını ve eşyaları taşıdığını duyuyorum.

Ellerimi yıkarken, "Bahse girerim burası iyi kiralanır," diyor.

"Ne?"

"Ya da burayı birkaç stüdyoya daha dönüştürebilirsiniz. Ya da dansçılar veya öğretmenleriniz için bir salon."

Dışarı çıkarken ellerimi kuruluyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış, ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Bu harika bir şey ama ben nerede yaşayacağım?" Gülerek soruyorum.

"Bize taşınırsın," diyor sanki çok açık bir cevapmış gibi ve tüm vücudum kıpırdamıyor, orgazmımdan kalan mutlu endorfinler anında pencereden uçup gidiyor.

"Taşınmak mı?"

"Şu anda değil elbette," diyor kayıtsızca, ama paniğim o kadar yoğun ki sözlerini zar zor algılıyorum. "Ama bir gün burası boş kalacak. İpoteğinizi karşılamak için kolayca kiraya verebilirsiniz. Ya da genişletirsin, başka bir stüdyo eklersin ya da burayı ofisin yaparsın." Bunu şimdiden hayal edebiliyormuş gibi etrafına bakıyor.

Sessiz kalıyorum, nabzım nerede olduğumuzun, nerede olduğumuzu düşündüğünün gerçekliğiyle çarpıyor. Sonunda bana bakıyor, gözleri büyüyor, yaklaşıyor, sinirlerimi açıkça görüyor.

"Oh, Jules, şimdi demek istemedim. Sadece eninde sonunda demek istiyorum. Sen hazır olduğunda. Biz hazır olduğumuzda." Yaklaşıyor ama ben ondan uzaklaşmaya çalışarak geri çekiliyorum. Ne önerdiğini anladığımda kalbim güm güm atmaya başladı.

"Eninde sonunda," diyorum, sesim kısık, damarlarımda soğuk bir panik dolaşıyor. Eninde sonunda bir belki değil; bu bir kesinlik. Günün sonunda bu işin oraya varacağını düşünüyor. Onunla benim aramda bir gelecekten bahsediyor. Onun ve kızının yanına taşınacağım bir gelecekten.

"Bu... bu iş buraya varacak, Jules. Değil mi?" diye soruyor, bir adım öne çıkıyor ve ben bir kez daha geri çekiliyorum.

Panik artmaya devam ediyor.

Buraya nasıl geldik?

Bir an güvendedim, First Position'ı inşa ediyordum, arkadaşlarıma tezahürat yapıyordum ve flört etmenin en ufak bir fısıltısından bile kaçınıyordum, kendimi küçük fantezi dünyamda güvende tutuyordum ve sonra Nate buradaydı ve *sonunda* hakkında konuşuyordu.

Bu nasıl oldu? Nasıl oldu da güvenli ve Mutfak tezgahımın üzerinde beni parmaklaması ve birlikte yaşamaya başlamaktan bahsetmesi kesinlikle platonik mi?

Bu çok fazla. Bu çok hızlı.

"Bu çok hızlı ilerliyor," diyorum, sanki süzülüyormuşum gibi hissederek.

"Bu da ne Jules?" diye soruyor sessizce, kelimelerinde bir yenilgi belirtisi var ve bende "*Şaka yapıyorum!*" deme isteği uyandırıyor.

Ama yapamam. Ne kadar istesem de yapamam. İzin vermeliyim sağduyu kazandı. Geçtiğimiz haftalarda duygularımın kazanmasına çok sık izin verdim ve geçen sefer tam da bu yüzden incindim.

Nate ile bunu inşa etmek, hatta Nate ile herhangi bir şey inşa etmeyi düşünmek bile benim için çok tehlikeli. En son kendimi romantik hayallere kaptırdığımda, işe gitmek dışında bir ay boyunca yataktan çıkamadım.

Nate'i son kaybettiğimde etrafıma bir duvar ördüm ve romantizmden uzak durmaya yemin ettim. Onu tekrar kaybedersem ne olur?

"Bu, bana evim konusunda yardım etmen ve kalacak bir yer vermendir. Karşılığında Sophie'yi izliyorum ve

Noel dileğine yardımcı olacağım çünkü o birazcık sihri hak ediyor." İlk anlaşmamızı açıklıyorum.

"Jules, buraya gel," diyor, kolunu bana doğru uzatarak. Başımı sallıyorum. "Jules, bebeğim. Lütfen. Buraya gel."

"Hayır! Hayır. Dokunmak yok," diyerek geri çekiliyorum ve Nate küçük bir gülümsemeye karşılık veriyor.

"Dokunmak yok mu?"

"Hayır! Çünkü bana her dokunduğunda beynim karışıyor ve tüm sağduyumu kaybediyorum."

"Sana dokunduğumda beynin karışıyor mu?" diye soruyor, gülümsüyor ve sözlerinde mizah var. Şaka yaptığımı, aptalca ve cilveli davrandığımı sanıyor ama ben ciddiyim. Nate bana sarılmadığında, onun büyüğü altında olmadığımı, doğru düşünebiliyorum. Kendimi tamamen bırakırsam incinebileceğim bir gelecek görebiliyorum. Bana sarıldığında, tüm bunlar pencereden dışarı çıkıyor ve beni onun olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine bırakıyor.

"Evet! Bana her dokunduğunda, çıtçıtlarım bozuluyor ve aptalca kararlar veriyorum. Aptalca, güvensiz kararlar. Ve eğer şimdi bana dokunursan, beni her şeyin yolunda olduğuna ve her şeyin yoluna gireceğine ikna edeceksin, ama bunu yapamayız."

Etrafındaki atmosferdeki mizah hızla kayboluyor ve şimdi bana daha farklı bakıyor.

"Az önce çok hızlı ilerlediğini söylediğini sanıyordum. Şimdi bunu hiç yapamayacak mıyız?" Kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakmaktan kaçınıyorum, ama o yaklaşıyor ve beni ona bakmaya zorlamak için biraz eğiliyor. "Neden duvarını yüksek tutmaya bu kadar kararlısın Jules? Sen güvendesin. Benimle güvendesin."

Bunu o kadar inanarak, o kadar yumuşak ve nazik bir şekilde söylüyor ki, böyle düşündüğünü biliyorum ama gerçeği de biliyorum. Gerçek hayat filmlerdeki gibi değil. Daha korkutucu ve sonsuza dek mutlu bir hayat vaat edilmiyor. Kalbimi her ne pahasına olursa olsun korumak daha güvenli.

Eli uzanıyor, artık tanıdık gelen nasırlı eli çenemi kaldırıp ona bakmamı sağlıyor ve sonunda kırılıyorum.

"Çünkü geçen sefer yatağımdan ancak bir hafta çıkabildim ve birlikte ancak bir hafta sonu geçirebildik, Nate. Bir dahaki sefere bu iş bozulursa ne olacak?" Sözcükler niyet ettiğimden daha yüksek sesle çıkınca duraksadım, nefes nefese kaldım ve devam etmeden önce onun şok olmuş yüzünü inceledim. "Babamı kaybetmenin anneme ne yaptığını, onu bir insan olarak nasıl değiştirdiğini gördüm ve bunun bana da olmasını istemiyorum. Ben bir yıl önceki ben değilim. Ortada hiçbir şey yokken işaretlere ve mesajlara inanan bir aptal değilim. Bir daha bu şekilde incinmeyeceğim gerçekliğe bağlı kalıyorum.

"Bu mu? Bu harika, Nate. Sen harikasın ve bir gün birini *çok* mutlu edeceksin. Ona verebileceğin her şeye güvenebilecek ve omzunun üzerinden bakıp diğer ayakkabının düşmesini beklemeyecek birini hak ediyorsun. Çünkü benimleyken mi? Her zaman düşer. Ve düştüğünde parçaları toplamaktan yoruldum."

"Tamam," diyor, alçak sesle ve sakın bir şekilde, eli hâlâ çenemde, bana bakıyor, gözlerimdeki her duygu, düşünce ve kaymayı okuyor.

Çok ileri gittiğimden, çok fazla şeyi ifşa ettiğimden endişeleniyorum ve bir an için, her şeyin doğru ve en iyisi olduğuna inansam bile, sözlerimden pişmanlık duyuyorum.

"Tamam mı?" Midem bulanarak soruyorum, o da başını sallıyor. "Tamam."

"Ne? Tamam, ne?"

"Tamam. Anlıyorum. Çok korkuyorsun ve bu iş çok hızlı ilerliyor."

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım.

"Ben-" diye başlıyorum ama o başını sallıyor ve gülümsüyor. Adam gülümsüyor. Neden böyle?

"Bunu yavaşlatacağız. Bunu senin yönteminle yapacağız." Bununla birlikte, eli çeneme gitmeden önce bana yaklaşarak hareket ediyor, zar zor bir sıyrık ama yine de hissediyorum. "Ama

Biliyorum, bunun bir yalan olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor, gözlerinde empati ve suçluluk duygusu gün gibi açık.

"Ne?"

"Bu bir yalan. Bunların hepsi kendini korumak için söylediğin yalanlar. Sen de benim gibi bunun doğru olduğunu biliyorsun. Sahip olduğumuz şeyin özel ve gerçek olduğuna güvenirsen incinmeyeceğini biliyorsun. Ama güvenme kısmı? Aşamadığın şey bu. Korkun seni sadece *atlamaktan* alıkoyuyor."

İstediğimden çok daha fazlasını gördüğünü gösteren bu küçük kanıt kaldıramıyorum ve gözlerimi ondan kaçırıyorum. Yine de uzun süre izin vermiyor, bunun yerine bir kez daha çeneme doğru ilerliyor, bu sefer daha sıkı kavlıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Ama hazır olduğunda burada olacağım Jules. Seni bekliyor olacağım. Ve atlamaya hazır olduğunda, seni yakalayacağım." Uzun bir süre sonra benden uzaklaştı. "Şimdi, gitmeye hazır mısın?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Sen partini yap. Seni merkeze ben götüreceğim." Başımı sallıyorum, tüm bu olanlardan sonra onunla arabada mahsur kalma fikri dehşet verici.

"Beni götürmene gerek yok, Nate. Yürüyebilirim; sadece birkaç blok ötede."

Bana usulca gülümsüyor ve yerden iş çantasını alıyor.

"Biliyorum. Ama istiyorum." "Nate-"

"Benimle dalga geç, Jules."

Ben iç çekip başımı sallayana kadar bana bakıyor, çantamı alıp ceketimi giydikten sonra neredeyse sessizlik içinde kapıdan çıkıyoruz.

Halk merkezine vardığımızda, o park ederken ben anahtarlarımla oynuyorum, sonra beni indirmek için yolcu tarafına doğru yürüyor. Dışarı çıktığımda, bana doğru eğildi ve

Dudakları nazikçe dudaklarıma değiyor ve ben bundan zevk alıyorum. İffetli öpücüğü kestiğinde zaten daha fazlasını arzuluyorum ve işte o zaman boku yediğimi anlıyorum.

"Seni bu gece arayacağım. Konuşabiliriz" diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Yapamam, geç saate kadar evde olmayacağım." Bu aslında bir yalan değil, ama az önce evimde olanlardan sonra bunu yüksek sesle söylemek yalanmış gibi hissettiriyor.

Ama bana yer lazım. Zamana ihtiyacım var. Düşünmeye ihtiyacım var.

Bunu biliyor olmalı çünkü konuşmadan önce başını sallıyor. "O zaman sabah kahve içmeye geldiğinde konuşuruz."

Zayıfça gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Beni toplum merkezinin ön girişine doğru yürütmeden önce dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor.

"Sonra, Jules," diye fısıldıyor.

"Görüşürüz, Nate. Bugün için teşekkürler." "Her zaman, bebek surat."

Beni kollarının arasına alıyor ve geri çekilmeden önce başımın tepesine bir öpücük kondururken Nate'in odunsu kokusunu derin derin içime çekiyorum. Sonra onun gidişini, arabayı çalıştırışını ve uzaklaşırken el sallayışını izliyorum.

THIRTY-TWO

JULES

Parti iyi gidiyor, hem Harper hem de Ava yardıma geliyor ve onlarla çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmadığımda rahatlıyorum, sürekli bir yöne ya da diğerine çekiliyorum.

Beni yalnız yakaladıkları anda, ikisinden birinin ya da ikisinin birden beynimi kurcalamaya çalışacağını biliyorum ve bundan korkuyorum.

Ava'nın bana korkmadan atlamamı söylemesinden ya da koca bir bebek olduğumu onaylamasından, eski yaramın Nate'le neden her şeyi yapmadığımın bahanesi olmasına izin vermesinden korkuyorum.

Ama aynı zamanda daha alaycı olan Harper'ın bana fikrini söylemesinden, olan biten her şeyi ve geçen sefer nasıl incindiğimi göz önünde bulundurarak temkinli olmakta haklı olduğumu söylemesinden de korkuyorum.

Son çocuğa el sallayıp ona ve ailesine iyi tatiller dilerken, zamanımın dolduğunu bilerek merkeze geri dönüyorum.

"Tamam, neler oluyor?" Birlikte toplum merkezini temizlemeye başladığımızda Ava soruyor.

"Ne?" Çocuklara aldığım pizzanın yağlı kâğıt tabağını çöpe atarken soruyorum.

"Neler oluyor? Terk edilmiş gibi üzülüyorsun ama kimseyle çıkmıyorsun bile. Tabii..."

İfade havada asılı duruyor, hepimizin bildiği gerçeikle doldurmamı bekliyor, ama cevap vermiyorum ve Ava devam ediyor.

"Tabii Bay Ateşli Baba ile bir şeyler başlatmadıysan ve kafan o kadar meşgul ki bu konuda bizimle konuşmak bile istemiyorsan."

Hareket etmeye devam ediyorum, bardakları alıyorum ve atmadan önce köşedeki lavaboya döküyorum.

"Bence bu çok açık Ava," diyor Harper. "Küçük anlaşmalarını kabul ettiği gün bir şeyler yapmaya başladılar."

Ava başını sallıyor, kaseden bir cips alıp ağzına atıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor.

"İşte benim teorim: oraya girdiniz ve her şey Ocak ayındakiyle aynı hissettirdi. Sanki ikinizin arasında koca bir yıl yokmuş gibiydi. Ve bu biraz fazla gerçekçi gelmeye başlayana kadar iyiydi. Sonra sen, bizim tatlı, yumuşak kalpli, korkak kızımız, sürekli "ya olursa "ları düşündün."

Ona ters ters bakıyorum ama cevap vermiyorum.

"Dur tahmin edeyim: Sana ültimatı mı verdi? Bir karar ver ya da çık git?" Harper tahmin ediyor.

"Oh, eğer yaptıysa, ondan kurtulmalısın, bu değil-" Ava başlıyor, ama daha fazla dayanamıyorum.

"Hayır!" Sonunda Nate'i savunma dürtüsünün her şeyi tükettiğini söylüyorum. "Hayır, bunu o yapmadı. Bunu asla yapmaz, çocuklar. Her şey... her şey harika." Ava başını bana doğru eğiyor, kaşları çatılmış, belli ki bana inanmıyor. "Öyle! Bugün randevuya bile çıktık," diyorum, normal davranmaya çalışarak, birkaç saat önceki konuşmamızı hatırlamak midemi ağrıtıyor olsa da.

Nate daha fazlasını istiyor.

Nate daha fazlasını istiyor ve daha fazlasını istediğimi kabul etmemi istiyor ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Duygusal olarak hazır olup olamayacağımı

o sıçramayı yapmak, risk almak için. Tüm ay boyunca bu sadece aptalca bir hayal dünyasıymış gibi davrandım, ancak eninde sonunda evime geri taşınacağımı ve zaten derin uçta olduğumuzu hatırlatmak, hazır olmadığım bir gerçeklik dozuydu.

"O zaman ne var Jules? Anlayamıyorum. Madem her şey bu kadar harika, neden biri köpeğini öldürmüş gibi üzülüyorsun?

"Birlikte yaşayacağımızı söyledi."

"Tamam mı? Bu çok açık Jules. Onun bir kızı var ve senin evin de o kadar büyük değil. Yakında olması gerektiğini mi söyledi? Ya da Birinci Pozisyon'dan kurtulman gerektiğini?"

"Hayır. Evimi kiraya verebileceğimden ya da bir salon veya daha fazla stüdyo inşa edebileceğimden bahsediyordu."

"Tamam...? Bu ideal bir durum gibi görünüyor, Jules. Sorun nedir?"

"Ben sadece... Bunu beklemiyordum. Bunun Noel'in ötesine geçeceğini hiç düşünmemiştim. Başından beri ona bunun bir şey olmasını istemediğimi çünkü arkadaşlarıma ve kendime odaklanmak istediğimi söyledim-"

"Aman Tanrım, şu yalanı kesebilir miyiz?" Harper sinirli bir şekilde tersledi.

"Ne?"

"Bu bir yalan Jules. Bize ya da işine odaklanmıyorsun. Kalbini güvende tutmak için bulabileceğin herhangi bir bahaneye odaklanıyorsun."

Bu acımasız dürüstlük beni çok etkiliyor ve arkadaşlarım bana doğru yürürken hareketsiz kalıyorum. Ava uzanıp elimi tutuyor ve o zaman hissediyorum: çenemin sallanışını.

"Ocak ayında özel bir şey bulduğunu sandığında ve sonra bunun bir yalan olduğunu düşündüğünde incindiğini biliyorum. Ve bu seni değiştirdi, Jules. Bunu hepimiz gördük." Harper başını salladı. "İçine kapandığını ve bir duvar ördüğünü gördük. Ama geçen hafta seni onlarla birlikte gördüm ve o duvarın yıkıldığını da gördüm bebeğim. Peki neler oluyor? Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu."

İtiraf etmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Korkuyorum." "Eh, t a b i i. Her şeyi derinden hissediyorsun Jules. Bu senin süper güç," diyor Harper.

"Süper gücüm mü?"

"Senden daha empati sahibi biriyle hiç tanışmadım. Gündelik anlarda peri masalları gören ve her şeyin en iyisine inanan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Ava, o bizim mücadelecimiz. Sınırın gökyüzü olduğunu düşündüğünü bile sanmıyorum. Bir şey görür, ister ve elde eder. Jaime'yi gördü ve o adamı kendisinin yaptı.

"Ben gerçekçiyim: Her şeyi aşırı analiz eder ve parçalara ayırırım ve bu benim için iyi oldu. Jeremy'ye sahibim, moda çizgim var ve mutluyum."

Bu konuda kendisini bile nasıl ikna edemediğine değinmiyorum.

"Ama sen Jules, sen hayalperestsin, iyimsersin. Herkesin içindeki iyiliği görüyorsun ve geçtiğimiz yıl bunu bir zayıflık olarak gördün. Şimdiye kadar sakladın ve sonsuza dek kaybolacağından endişelendik. Ama geri geldi ve yine kendin gibi görünüyorsun. Romantizmin bir zayıflık değil, Jules. Bir şeylerin gerçek potansiyelini görmene ve onları gerçeğe dönüştürmene yardımcı oluyor. Şuraya bir bak," diyor elini partiden geriye kalan dağınıklığa doğru sallayarak. "İlk Pozisyon sadece bir hayaldi, ne, üç mü? Dört yıl önce mi? Ve şimdi patlama yaşıyor. Herkesin yanıldığını kanıtlıyorsun ve bunun nedeni bu köhne binayı sevmen ve potansiyelini bilmen."

"Ve bakın ne oldu," diyorum alaycı bir tavırla. "Ne yaptığımı bilmiyordum ve sel bastı."

"En endişesiz filmlerde bile aksilikler olur, Jules. Eğer bu bir film olsaydı, bu senin kendi peri masalının başlangıcı olurdu. Sadece adım atacak kadar cesur olmalısın."

Uzun süre bekledikten sonra *nihayet* bir yıldır içimi kemiren şeyi itiraf ediyorum.

Nate'in kalbimi kıldığını düşündüğümde değıştiğimi hissettim ve düşebileceğimi hissettiğim yolu sevmedim.

"Ya beni ona dönüştürürse?"

Fısıldıyorum. "Ne?"

"Annem. Ya kalbim kırılırsa ve ben de ona dönüşürsem? Evlilikleri fırsata çevirmek ve insanları kullanmak. Eskiden aşka inandığını hatırlıyorum. Şimdi ise Stepford robotu gibi."

Ava bu saçma bir soruymuş gibi gözlerini deviriyor.

"Asla ona dönüşemezsin. Kendinle tanıştın mı, Jules? Sen umutsuz bir romantiksin. Her fırsatta gerçek aşka inanıyorsun, gözlerinin içine baktığı zamanlar hariç." Harper, Ava'nın söylediklerinin doğru olduğunu o bile biliyormuş gibi bana ters ters bakıyor.

"Nate'in benim de gerçek aşkım olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

İç geçiriyor, cevap verirken bana değil pencereden dışarı bakıyor.

"Sanırım bu kadar büyük bir şeye inanmak için fazla gerçekçiyim, ama inansaydım, onu senin bulduğunu düşünürdüm. Bence Ava buldu. Var olan yüce varlığın bir nedeni olmasa Nate'i iki kez yoluna çıkaracağını sanmıyorum. Onu kaybettiğinde ruh halinin hiç bu kadar kötü olmadığını biliyorum."

Ona ters ters bakıp gülümsüyorum.

"Bence yarın büyük kız külotunu giyip onunla konuşmalısın. Bize anlattıklarını ona da anlat ve korktuğunu ama denemek istediğini söyle." Bu midemi bulandırdı. "Ona deli gibi aşık olduğunu ve bunun korkutucu olduğunu ama korkmanın da hayatın bir parçası olduğunu söyle."

"Özür dilerim, *ne dedin?*" Midemdeki çukur tam anlamıyla mide bulantısına dönüşürken soruyorum. Ava gözlerini deviriyor.

"Harp, belli ki şu anda *bu* gerçeği dile getirmeye hazır değil," diyor. "Hepimiz bunun doğru olduğunu bilsek bile. Ve Jules, o da seni seviyor, sanırım bunu biliyorsun."

Bunu biliyor muyum? Nate'in beni sevdiğini biliyor muyum? Ya da benim onu sevdiğimi? Bu delilik, değil mi? Bir ay önce aşk *fikrine* bile tövbe ediyordum ama şimdi.

"Ama... ama bir ay oldu," diye itiraz ediyorum ve Ava bana küçük, acıyan bir gülümseme.

"Ve zaman ne zaman gönül meselelerinde devreye girer ki? Ve bir *yıl* oldu, Jules." İç geçiriyor, sonra kolunu benimkine doluyor. "Ama şimdilik bu kadar üzölmek yeter. Sanırım temizlik işimiz bitti. Benim eve gidip film izleyebilir ve ben seni eve götürene kadar kafamızı dağıtabiliriz. Sabah Nate'le konuşabilirsin." Ona zayıfça gülümsedim.

"Bunun ne için olduğunu biliyor musun?" Harper tezgahıan bir paket alarak soruyor.

"Kurabiye mi?" Ava soruyor ve Harper kocaman gülümsüyor.

"Kurabiyeler. Kurabiyeler her şeyin ilacıdır," diyor ve bana bakarak kalan atıştırmalıkları Ava'lara götürmek üzere bir çantaya koyuyor, orada çok fazla abur cubur yiyoruz, çok fazla gülüyoruz ve biraz fazla şarap içiyoruz, bu yüzden beni eve bırakması gereken kişi Jaime oluyor.

Sonunda kulübeye girip çantamı yere attığımda, küçük tezgahın üzerinde şakayıklarla dolu bir vazo görüyorum. Notu okuduğumda midem bulanıyor ve aynı anda düşüyor.

Cee ;ov tɔ ox'ov fɔ' offee. Piss yɔ'. -N

İşte o zaman, ne olursa olsun yarın Nate'le konuşmam ve cesur olmam gerektiğini anladım.

THIRTY-THREE

JULES

Neredesin?

Telefonumdaki mesaja bakıyorum ve sonra toplum merkezinin ön kapısından dışarı çıkıyorum, sessiz, kalın kar tanelerini izlerken düşüncelerimi düzenlemeye çalışıyorum.

Nate'le konuşmaya gitmeden önce kafamı boşaltmak için daha güneş doğmadan kulübeden çıkıp toplum merkezine gidip dans ettim. Gecenin çoğunda ayaktaydım, ne zaman uykuya dalmaya çalışsam huzursuz rüyalar beni rahatsız ediyordu ama çoğunlukla son birkaç haftanın kaosunu düşünüyordum.

Evimdeki felaket su baskınıydı.

Nate'i tekrar bulmak, aramızdaki anlık çekim t e k r a r yerine oturuyor.

Sophie ve Nate ile hayata alışmak ve bunun normal hissettirmesi.

Öpüşme onu at ve üst . ve Swift Bina, ve bir film gibi hissettiriyor.

Nate ve onun bütün AİLE geliyor için benim RESİTAL Beni çok az tanıyor olmalarına rağmen beni desteklediler.

Çabalarından ne kadar kaçarsam kaçayım, bana kur yapma görevi.

Sadece birkaç hafta oldu ve her ikisi de derimin o kadar derinlerine, günlük hayatımın o kadar içine girdiler ki onlardan kaçamıyorum. Daha da önemlisi, onlardan kaçmak istemiyorum. Mantığım bana teslim olup Nate'e istediği şansı vermem gerektiğini söylese de, endişeye eğilimli zihnimin yapabildiği tek şey sonrasına odaklanmak.

Ya bu korkunç bir şekilde sona ererse? Eğer bir hafta sonunu onların yanında olmak istemeden geçiremiyorsam, bir ay, dört ay, bir yıl geçtikten sonra işler kötüye giderse ne hissedeceğim?

Bu beni mahvederdi. Bundan eminim.

Saatlerce çalıştım ve hareket ettim, eski rutinler ve Ocak ayında derslerde öğreteceğim mükemmelleştirilmiş rutinler üzerinde çalıştım, hiç bitmeyen düşünceleri uyuşturmaya ve engellemeye çalıştım.

Ama her geldiklerinde, duvarı yıktıklarında, onları tekrar dikmeye çalıştım. Eskiden kaçmak için gittiğim gizli yer olan dansa saklanabiliyordum, ama bugün işe yaramıyor.

Her dönüşte ve sıçrayışta annemi ve asla aynı fikirde olamayacağımızı düşünüyorum.

Babam ve onun kalbimi koruduğum bu gerçekliğin yaratılmasına nasıl yardımcı olduğu hakkında.

Geçmişte yaşadığım tüm yüzeysel ilişkileri düşünüyorum, her potansiyel talibi bir kol mesafesinde tuttum ve sonra kaçınılmaz olarak zihnimde oluşturduğum ideale uymadıklarında onları kestim.

Hiç beklemediği bir anda aşkı bulan Ava'yı ve uzun zamandır Jeremy'nin kendisi için doğru kişi olduğuna kendini ikna etmeye çalışan Harper'ı düşünüyorum.

Ama en çok Nate'i düşünüyorum. Hayatımda ilk defa birisine sahip olduğumu hissediyorum. Harper ve Ava dışında bana gerçekten inanan ve kendim için istediğim her şeyi isteyen biri. O korkunç adımı atmaya degecek biri.

Nate'in ona gelip adım atmaya hazır olduğumu söylememi istediğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, yeterince cesur olup olmadığını bilmiyorum. Ona, bize bir şans vermeye hazır olduğumu söyleyecek kadar cesur muyum bilmiyorum.

Ama ona hayır diyecek kadar da cesur değilim.

İşte bu yüzden cevabımı yazarken iç geçiriyorum, toplum merkezine ondan mümkün olduğunca uzun süre kaçmak niyetiyle gittiğimi kesinlikle bileceğini biliyorum.

Toplum merkezinde.

Telefonumu yere bırakıp sahneye doğru yürümeye başlıyorum ama tam geri dönüyordum ki telefonum tekrar çalıyor.

Kar fırtınası geliyor.

Verdiği yanıt kafa karıştırıcı ve anlamsız, zira kararımı vermem gerektiğini söyleyerek beni sıkıştırmasını bekliyordum.

Ne?

İki metre kar yağacakmış Jules. Bugün.

Derin bir nefes alıyorum, ön kapının penceresinden dışarı bakıyorum ve kaldırımlarda ve caddede şimdiden kalın bir beyaz tabaka olduğunu görüyorum.

Julianne Everett bir kez daha aptalca, düşüncesizce bir karar verdi. Neredeyse annemin sesini duyabiliyorum. Telefonumdaki hava durumu uygulamasını hızlıca açıyorum ve önümüzdeki on saat boyunca her saat başı yoğun kar beklendiğini görüyorum. İç çekerek bir süre burada mahsur kalacağımı fark ediyorum ve Nate'e bir mesaj atıyorum. Neyse ki burada su şişeleri ve atıştırmalıklar var, bu yüzden iyi olmalıyım.

Sorun değil, biraz daha burada kalacağım.

Aslında, bu en iyi senaryo bile olabilir. Belki de günlerce burada mahsur kalacağım, kimse bana ulaşamayacak ve burada düşüncelerimle baş başa kalacağım. Bu konuşmayı istediğim kadar erteleyebilir, kendime artıları ve eksileri ayırmaya devam etmek için zaman verebilir ve kendimi en iyi seçeneğin herkes zarar görmeden uzaklaşmak olduğuna ikna edebilirim.

Çünkü sonunda herkes zarar görür. Değil mi?

Jules, bir BLIZZARD geliyor.

Gözlerimi deviriyorum, muhtemelen evi arşınıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor, yüzünde sinirli bir ifade, sevimli görünüyor ve-hayır, Jules. Nathan Donovan'ın ne kadar sevimli olduğunu düşünmeyi bırak. Bunu biraz mantıklı düşünmeliyiz.

Tamamdır. Durana ve sokaklar temizlenene kadar burada kalacağım.

Yine hemen cevap veriyor.

Şaka yapıyorsun, değil mi?

Bu havada araba kullanacak kadar aptal değilim.

Karın daha sert yağmasını, iri tanelerin hızla birikmesini izlerken bunu yazıyorum. Son cevabımla birlikte Nate mesaj atmayı kesiyor ve anında onu kaybettiğimi hissediyorum ve bunun o an olup olmadığını, benim çok fazla baş ağrısı olduğuma, peşinden koşmaya değmediğime karar verip vermediğini merak ediyorum.

Elbette bu en iyisi olacak ve tüm sorunlarımı çözecekti. Ve gerçekte, en değerli kıza ve en iyi aileye sahip olan sabırlı, tatlı, nazik Nate dünyayı hak ediyor. Güven veren, yükü olmayan, bakmadan atlayabilecek birini hak ediyor.

Bir iletişimsizlik yaşandığında bir yetişkin gibi davranan ve numarasını engelleyip bir yıl boyunca ortadan kaybolmak yerine onunla yüzleşen biri. Bu kolay olmalı

Cevap ver. Herkesi korumalıyım: Nate'i, Sophie'yi ve kendimi. Hâlâ yapabiliyorken çekilmeliyim.

Sonraki on beş dakikayı dikkatimi dağıtmak için dans ederek değil, sahnede uzanıp tavana bakarak ve bu duruma nasıl geldiğimi düşünerek geçiriyorum. Halk merkezinin ön kapısı açıldığında, soğuk ve kabarık kar taneleri içeri giriyor, hızla doğruluyorum, kapıda karanlık bir figür görüyorum, kalbim panikle çarpıyor.

"Hadi," diyor Nate'in sesi, panik neredeyse anında farklı bir türe dönüşüyor. İnce bir kar tozuyla kaplı kapı aralığında ona bakmaya devam ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Kilitleyin, her şeyi kapatın. Gitmemiz gerekiyor."

Ona göz kırpıyorum, hâlâ kıpırdamadan, parçaları birleştirmeye çalışıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum.

İçeri giriyor, kapı arkasından çarpıyor ve yüzü netleşiyor; yüzünde bir hayal kırıklığı maskesi var. "Jules, lanet olası bir kar fırtınası var. Lütfen, neye ihtiyacın varsa al ve lanet kamyonete bin."

"Ben-" diye başlıyorum, sonra ceketimi tutuşunu, odanın içinde dolaşırken ışıkları kapatışını izliyorum.

"Botun var mı?" diye soruyor çoraplı ayaklarıma bakarak.

"Ne?" Şu anda bitirebildiğim tek düşünce bu olabilirmiş gibi hissederek soruyorum.

"Botlar, bebeğim. Sende var mı?" Sesi şimdi daha yumuşak, daha tatlı ve bir şekilde kafamı daha da karıştırıyor.

"Ben-"

"Bunun için zamanımız yok. Kar hızla birikiyor. Çantan nerede?"

"Çantam mı?" Şaşkınlıkla soruyorum ama o çoktan sandalyenin üzerinde duran çantanın olduğu yere doğru ilerliyor, yakınlardaki eşyaları alıp tereddüt etmeden içine tikiştiriyor.

"Başka bir şey var mı?" Sonunda kafamı sallayarak cevap verecek kadar kendimi toparlayabiliyorum. "Harika." Sonra da

Bana doğru gelmeden önce çantayı omzuna atıyor. "Ne-" diye başlıyorum ama sonra eğilip beni kaldırırken çığlık atıyorum

çıkışa doğru ilerlemeden önce bedenimi nazikçe kucakladı. "Nate, beni yere bırak!"

"Arabaya bindiğimizde," diyor kapıyı iterek açarken. Kar şimdi sertçe yağıyor, kaldırımlarda bir ya da üç santim. Nate'in çizmeleri, toplum merkezinin dışında rölantide duran kamyonu doğru ilerlerken her adımda karı sıkıştırarak çıkartıyor.

"Nate!" Bağıriyorum ama yoğun kar yağışı kazağımın kollarına, Nate'in boynuna sarılmış kollara yapıştığı için hareket etmiyorum. Ne de olsa ayağымda ayakkabı yok. Neyse ki, sanırım, beni görmezden gelmeye devam ediyor, bir eliyle kamyonun kapısını açıyor, beni koltuğa kaydırıp çantamı kamyonun zeminine atarken bir sıcaklık dalgası beni sarıyor.

"Anahtarlar," diyor elini uzatarak.

"Anahtarlar mı?" Tekrar ediyorum.

"Toplum merkezi için, böylece kilitleyebilirim."

İtiraz etmiyorum; onun yerine çantamı karıştırıp anahtarlığı alıyorum ve ihtiyacı olanı ayırıyorum. Ben çantamdan rahat ama su geçirmeyen botlarımı almak için bir kez eğildiğimde, o hiç konuşmadan kapıyı çarparak kapatıyor. Sonunda onları giyip kollarımı göğsümde birleştirerek sandalyeye oturuyorum ve Nate'in ön kapıyı kilitlemesini izliyorum.

Bir iki dakika sonra kamyonun önünden koşarak sürücü tarafına geçiyor, kapıyı açıyor ve içeri kayıyor. Yavaşça, sessizlik içinde sürmeye başlıyor.

"Sophie nerede?" Sessizce soruyorum, arka koltukta olmadığını fark ediyorum ve okulun bugün için iptal edildiğini varsayıyorum.

"Fırtına için ailemde kalıyorum," diyor basitçe.

Ona bakmamaya çalışıyorum ama merakım galip geldiğinde çenesi geriliyor ve yavaşça sürerek yola doğru bakıyor. Yollar boş ve yoğun karla hızla doluyor olsalar bile daha işlek yollardan birkaçının sürülmüş olduğunu fark edince rahatlıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Palamut Sokağı'ndan sola dönerken soruyorum, alıştığımдан farklı bir yoldan gidiyor, muhtemelen temizlenmiş olması daha muhtemel olan ana yollarda kalmak için.

"Evim," diyor, sesi alçak ve neredeyse tehditkâr. Ona karşı çıkıp buranın onun evi olduğunu ve benimkinin inşaat halinde olduğunu söylemeliyim ama nedense bunu yapmıyorum. "Arka yolların hepsi berbat; elimden geldiğince ana yollardan gitmek daha iyi. Biraz daha uzun sürebilir ama en azından oraya güvenle varırız."

Dudağımı ısırdım, sırf bu sabah yola çıkmadan önce lanet olası hava durumunu kontrol edecek kadar akıllı olmadığım için bunca yolu gelmek zorunda kalması birden kendimi gülünç hissetmeme neden oldu. Sinirlerime ve itiraf etmeliyim ki uykusuzluğuma o kadar kapılmışım ki tek düşünebildiğim Nate gelip benimle konuşmaya çalışmadan önce oradan çıkmaktı.

"Beni almaya gelmene gerek yoktu," diyorum Nate'in evine bir mil kala salyangoz hızıyla giderken, o önümüzde yolu temizlerken.

"Kar fırtınası sırasında seni yalnız bırakmayacaktım, Jules."

"Ben iyi olurdum."

"Eminim öyle olurdun," diyor. "Senin istediğın de bu, değil mi? Herkese bağımsız ve yalnız olmaktan memnun olduğunu kanıtlamak?" Ona bakıyorum ama gözleri yolda, bana bakmıyor. "Böylece, kimsenin ve hiçbir şeyin sana zarar veremeyeceğı güvenli küçük kutunda saklanabilirsin."

Artık kar fırtınası sırasında güvende olmaktan bahsetmediğini biliyorum, bu yüzden cevap vermek yerine dudağımı ısırıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

"Sen burada kal. Eve giden yolu kürekle açacağım, sonra içeri gireceğiz," diyor birkaç dakika sonra araba yoluna girdiğimizde.

"Nate, ben kulübeye gidiyorum," diyorum alçak sesle, midem düğüm düğüm.

"Hayır, değilsin."

"Affedersiniz?" Bana söyleyemediği için kızgınlığının arttığını hissederek soruyorum-

"Elektrikler kesik, Jules. Yazlık gerçekten çok çabuk soğuyacak. Evde bir şömine var, sıcak kalabiliriz ve gerektiğinde işleri devam ettirmek için bir jeneratörüm var."

"Oh," diyorum sessizce, biraz utanarak.

"Ama merak etme, seni rahatsız etmeyeceğim."

Onun kızgınlığıyla başım geriye savruldu. "Ne?"

"Benden kaçmak için lanet olası bir kar fırtınasında kaçtın, Jules. Sana buraya gelmeni ve sabah konuşacağımızı söyledim ama sen bunun yerine kasabaya bir mil gittin ve kar fırtınası yaklaşırken orada kalmayı planladın. Açıkçası, çok fazla zorladım ve seni uzaklaştırıyorum. Bu yüzden... duracağım." Bununla birlikte kapıyı açtı, dışarı çıktı ve çarptı.

Rahatlamış olmalıyım.

Beni korkutacak bir şey yapmaya kendimi zorlamak için Nate ile büyük bir konuşma yapmak zorunda olmadığım için rahatlamalıyım.

Bunun yerine, her şeyi tüketen bir hüznün beni ele geçirdiğini hissediyorum.

Berbat ettim. Çok uzun sürdü. Onu çok fazla uzaklaştırdım.

Bu işi ne kadar berbat ettiğimi anladığımda gözyaşlarım isteğim dışında akmaya başladı. Sadece kafamı boşaltmak istemiştim, onu uzaklaştırmak değil. Ve artık çok geç olduğunu düşünüyorum.

Evin yan tarafına geçip bir kürek almasını ve kilidi açmadan önce yolcu kapısı ile ön kapı arasında açık bir yürüme yolu açmasını izliyorum. Sonra tekrar yanıma geliyor, kapıyı açıyor ve bana elini uzatıyor.

"Haydi. Dikkatli ol; hâlâ kaygan olabilir."

Önce eline, sonra benim için açtığı yola, en sonunda da Nate'e bakıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, kaşları endişeyle çatıldı.

"Sorun ne?" diye soruyor, kapıyı daha da açarak, ama yumuşaklık orada değil. Benim Nate'im burada değil, benimle alay eden ve beni konfor alanımın dışına iten kişi, çünkü ona ihtiyacım olduğunu biliyor, yoksa hayatımın geri kalanında tanıdık, yalnız ama güvenli olanın güvenliğinde kalacağım.

Şimdi önünde bir duvar var ve acaba bunca zamandır böyle mi hissediyordu?

"Bana kızgınsın." Titriyorum, ellerime bakıyorum, kar taneleri açık kapıdan içeri süzülüyor, tozluklarıma konuyor ve eriyor, ama onlara pek aldırmıyorum.

"Ne?"

"Bana kızgınsın."

"Ben... Ben hayal kırıklığına uğradım" demeden önce derin bir iç çekiyor. "Bana karşı mı?"

İnliyor, sonra gri gökyüzüne bakıyor. Bana dönüp baktığında kirpiklerinde kar taneleri uçuşuyor, onları silmek istiyorum ama artık buna hakkım olduğunu sanmıyorum.

Belki de hiç olmadı. Ne de olsa bunu hiç hak etmedim.

"Evet. Hayır mı? Bilmiyorum. Kendimi zorladığım için kendime kızıyorum.

O kadar ki, yer bulmak için kar fırtınasında kaçmanız gerektiğini hissettiniz. Ve sizinle çünkü bize dürüstçe bir şans vermeyi reddediyorsun." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Ocak ayı seni incitti. Ama bundan zarar gören tek kişi sen değildin Jules. Burada benim için kimse yoktu."

Açıklığa kavuşturmak için sormadan önce tereddüt ediyorum. "Anlamıyorum."

"Her gün o kızı tekrar görebilmek, neler olduğunu öğrenebilmek için dua ediyordum. Sana en çok ihtiyacım olduğu anda ortaya çıkman için. Ve sonra geldin. Bana bunun bir işaret olmadığını söyleyemezsin."

Başımı sallıyorum çünkü ne dediğini anlayamıyorum, işleyemiyorum ama o bunu benim aynı fikirde olmadığım şeklinde yorumluyor.

"Unutmuşum. Bu yeni, kapalı versiyon artık işaretlere inanmıyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yeniden doluyor, açıklama yapmak, buraya gelip onunla konuşmak istediğimi söylemek için çırpınıyorum ama önce kafamı boşaltmam, korkularımı yenmem gerekiyor ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

"Hayır! Kaçmıyordum. Sadece... korkuyorum, Nate. Dehşete düştüm."

"Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani? Ben korkuyorum ve sen 'ne olmuş yani' diyorsun." Yüksek sesle söylüyorum, ses etrafımızdaki kar tarafından tamponlanıyor ve Nate ellerini havaya kaldırıyor.

"Evet! Flaş haber Jules, eğer yaşıyorsan hayat çok korkutucudur. Korkmayı sevmiyor musun, riskleri sevmiyor musun? Çok kötü. Hayat böyle bir şey."

Nefes alışım ağırlaşıyor, sözleri içimdeki bir şeyi, inşa ettiğim bir bariyeri kırıyor, gerçekliği beni sarsıyor.

Yaşıyor muydum? Yoksa sadece saklanıyor, incinme tehlikesi olmadan her günü a t l a t m a k için en azını mı yapıyordum?

"Kendini yaşamaya hiç bıraktın mı bilmiyorum bebeğim. Ama duvarını aşmaya çalışıyorum, böylece yaşadığından emin olabilirim. Bundan sonra yaşamayı sağlamaya çalışıyorum. Hayallerinin peşinden gitmeni ve mutlu sona ulaşmanı istiyorum. Ve bunu korkarak yap çünkü orada olacağımı biliyorsun, kayarsan seni yakalamaya hazırım. Ama saklanmaya devam edersen, benim olduğunu inkâr etmeye devam edersen bunu yapamam."

Sonunda o küçük çatlaklar açıldı, içimde tuttuğum her şey dışarı çıktı ve ellerimi göğsüne koydum.

"Elbette öyleyim!" Bağırıyorum, itiyorum ve onun şokla tökezlemesini izliyorum. Sonunda onu terslediğim için hissetmem gereken utancı kaydetmeye bile vaktim yok çünkü kalbim kontrolü ele geçirmiş, aklım ve kendimi korumam arka planda kalıyor. "Elbette, ben seninim,

Nate! Sana *aşığım* ve bir yıldır da öyleyim! Hiç mantıklı değil. Hiç mantıklı değil! Biriyle sadece iki gece geçirdikten sonra kalbinin kırılmasının ne kadar çılgınca bir his olduğunu biliyor musun? Bütün bir yıl boyunca sadece senin *vaadinin* yasını tutarken ne kadar çılgınca hissettiğimi biliyor musun?" Gözleri kocaman, ama sağduyuyu geçtim, sözlerime dikkat etmeyi geçtim. "Korkunç olan da bu. Seninle bir hafta sonu geçirdim, kalbimi kazara kırmadan önce seni bir hafta tanıdım ve sonra bütün bir yılı seni kaybetmenin yasını tutarak geçirdim. Ya daha uzun sürerse? Bu tür bir acıdan nasıl kurtulacağım?"

O zaman hissediyorum, soğuk yanağımda tek bir sıcak gözyaşı damlıyor, ama çok uzaktayım.

"Jules, bebeğim," diyor alçak sesle, sanki kaçabilecek korkmuş bir hayvanmışım gibi bana doğru adım atıyor.

"Hayır! Anlamıyorsun, Nate. Eğer bu olursa, eğer biz olursak, bunun sürmesine ihtiyacım var. Devam etmemize ihtiyacım var, yoksa sonum annem gibi olacak. Bunu biliyorum. Ona benzeyeceğim, alaycı, aşka, romantizme ya da hayallerin gerçekleşeceğine inanmayan biri olacağım ve bu nasıl bir hayat böyle? Kendime, tüm bu sihirlerle inandığım ama kenardan izlediğim dünyamda yaşamayı tercih edeceğimi söyledim çünkü bu, tekrar incinip ona dönüşmekten daha iyiydi. Yani evet Nate, çok korkuyorum." Nate bir adım daha yaklaşıyor. "Ama sana gelip deneyeceğimi söyleyecektim."

Sonunda beni kendine çekti ve ben karşı koymadım. İnşa ettiğim duvar yıkıldı, bunu yapmak için tüm zihinsel gücümü harcadım; sadece duygularımla hareket ediyorum. Bedenim onun bu kadar yakın olmasından mutluluk duyuyor. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor.

"Bana aşıksın ve bu seni korkutuyor," diyor. "Seni seviyorum Jules. Seni seviyorum ve tek bildiğin güvende hissetmek olana kadar her gün korkularınla savaşıacağım."

"I-" Tartışmaya ya da sözlerini doğrulamaya başlıyorum, sonra duruyorum çünkü başını sallıyor, küçük kar taneleri

kirpiklerini.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor ve sonra hareket ediyor, bir eli çeneme gidiyor, başı aşağı inerken onu yukarı kaldırıyor.

Kızgın olmalıyım.

Korkmalıyım.

Onun yerine, evimdeymişim gibi hissediyorum.

Bunun yerine, parmaklarım yukarı doğru hareket ediyor, yüzünü benimkiyle buluşmak için aşağı çekerken saçlarına tünel açıyor. Dudaklarımı dudaklarına bastırırken, teması kolaylaştırmak için parmak uçlarıma doğru hareket ediyorum.

THIRTY-FOUR

JULES

Öpücük hızla her şeyi tüketen bir şeye dönüşüyor, ellerim Nate'in boynunun arkasına geçerek onu olabildiğince yakınıma çekiyor ve vücudunu benimkiyle birleştiriyor. Son kısıtlama katmanım da gitti, yırtıldı ve bir kenara atıldı.

Elleriyle kıçımı kavlıyor ve beni kaldırıyor, bacaklarım kalçalarına dolanıyor. Kamyonetin kapısını çarparak kapatıyor, evin ön kapısına doğru ilerliyor, parmaklarım saçlarına gömülürken öpüşmemizi hiç kesmiyor.

Aramızdaki çok sayıda katmana rağmen ona doyamıyorum - dudaklarının benimkiler üzerindeki hissine, tadına, iniltisinin içimde titreşmesine -. Ön kapıyı açıp içeri girmeden önce ayakları basamakları tırmanıyor.

Dilim onunkine doğru kayıyor ve ön kapıyı arkamızdan kapatırken dişleri dudaklarımı ısırıyor, sonra beni kapıya yapıştırıyor, kazağımın fermuarını açıp yere atmadan önce kollarımdan çıkarmak için uğraşırken kollarım boynuna dolanıyor, öpüşmeyi hiç kesmiyor.

Beni düşürmeden ceketini çıkarmaya çalıştığında öpüşürken gülüyorum. Botlarımı tekmelediğimde sonunda anlıyor, elleri kıçıma geri dönüyor ve bana sürtünüyor.

Ben. Bu sefer ikimiz için de zevkle sonuçlanacağını bilerek bu his karşısında inliyorum.

"Tanrım, çok güzelsin," diye inlerken bir elini yan tarafıma, gömleğimin altına ve göğsüme doğru kaydırıyor. Başparmağını sert meme ucumun üzerinde kaydırarak göğsümü avuçluyor.

Gömleğin *hemen* çıkarılması gerektiğine karar verdim. Bir an önce aramızdaki mesafenin azalmasını istiyorum. Kollarımı kavuşturup eşofman üstümü ve ince spor sütyenimi aynı anda çekiştirerek yere atıyorum.

Sırtımı kapıya dayayıp elinin meme ucumu çimdiklemesini izlemek için vücudunu kaydırırken çıkardığı inilti bana doğru seçimi yaptığımı söylüyor. Zevk dalgası doğrudan klitorisime vuruyor, ihtiyaç orada çiçek açıyor.

"Nate," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum," diyor, sonra ellerini hareket ettiriyor, biri sırtımda, parmakları saçlarıma gömülüyor, diğeri yatak odasına doğru adım atmadan önce kışımı tutuyor. Dudakları boynumda geziniyor, saçlarımdaki eli beni ona istediği odayı vermeye zorluyor, ellerim kazağını toplayıp çıkarmaya çalışıyor ama o bana yardım etmek için hiç kıpırdamıyor.

Bu an, biriken tüm gerilim, panik ve umudun sonunda kaos, ihtiyaç ve sabırsızlıkla ortaya çıkmasını kapsıyor ve kesinlikle mükemmel.

Sonunda odasına vardık ve beni yere bıraktı, tozluklarımı ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekmek için önümde diz çöktü. Sanki kendine karşı koyamıyormuş gibi, bir meme ucumu ağzına almak için başını eğiyor. İnliyorum, kendimi sabitlemek için onun omuzlarını kullanmak zorunda kalana kadar dizlerim güçsüzleşiyor.

Ayağa kalktığı anda, elleri çeneme gidiyor, beni kendine çekiyor ve belime doğru hareket etmeden önce dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor, beni kaldırıyor ve kıkırdayarak zıpladığımı yatağa fırlatıyor.

Peşimden yatağa tırmanmasını ya da en azından soyunmaya başlamasını bekliyorum, ama bunun yerine orada duruyor, kolları

Geniş göğsünün üzerinde çaprazlama durmuş, yatağında dirseklerimin üzerinde, çırılçıplak uzanırken beni izliyordu.

"Nate," diye mırıldanıyorum, dudaklarımda küçük, gergin bir gülümseme oynuyor, aniden biraz utanıyorum.

Sadece Nate'in yapabileceğı şekilde ne hissettiğimi bilerek bana başını sallıyor.

"Hayır, hayır, bebeğim. Yapma. Bunu tekrar görmek için uzun zamandır bekliyordum. Bırak içine çekeyim. Sen, yatağında çıplak, saçların her yerde, bana gülümsüyorsun. Çok güzel, Jules."

"En azından oyun alanını eşitleyebilir misin?" Gülerek soruyorum. "Bu biraz... adaletsiz."

Önce bana, sonra da üzerinde hâlâ botları, kot pantolonu ve kazağıyla kendisine bakıyor ve gülümsüyor.

"İyi. Ben yatarken sen de orada uzan ve güzel görün," diyor yatağı doğru yürürken. Bir elini yavaşça kalçamdan yukarı kaydırıyor, gözleri bana kilitleniyor ve ben onun kaba, yıpranmış parmaklarının yumuşak tenimdeki hissinden zevk alıyorum.

Başparmağı merkezimden klitorisime doğru hafifçe sıyrıldığında, orada durup bastırdığında, klitorisimi tembel bir daire içinde yuvarladığında, benden bir inilti çektiğinde daha da fazla. Sonra geri adım atıyor, yatağın karşısındaki duvara dayalı sandığı doğru ilerliyor, oraya oturuyor ve botlarının bağcıklarını çözmeye başlıyor.

Gözleri sürekli bana kilitlenmiş durumda, göğsüm her nefes alışımında inip kalkıyor. Vücudum mırıldanıyor, daha fazlası için ölüyor. En kötü türden bir alaycı ve bana sırtıttığında, ne yaptığını ve ne *yaptığını* tam olarak bildiğini biliyorum.

Bu oyunu iki kişinin oynayabileceğine karar veriyorum; tek elimi yatağı koyuyorum, diğer elimle saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru tarıyorum, göğüs uçlarım uyarılmaktan gergin bir şekilde ortaya çıkıyor. Mümkün olduğunca baştan çıkarıcı olmaya çalışarak ve kuşkusuz biraz aptalca hissederek, bir elimi

bacaklarımı daha geniş açarak ortaladım. "Sanırım benimle kendin ilgilenmeyeceksen sana bir gösteri yapabilirim."

"Kesinlikle hayır," diyor ve ben daha geniş gülümsüyorum, elim daha da aşağı kayıyor, zaten ihtiyaçla uğuldayan klitorisimin hemen üzerinde duruyor.

"Hâlâ tamamen giyiniksin Nate," diyorum başımla ilk botunun üzerinde duran ellerine işaret ederek. Bağcıkları hızla çözüyor ve botu kaydırarak çıkarıyor, gürültülü bir gümbürtüyle fırlatıyor. Elimin bir santim daha aşağı kaymasına izin veriyorum, parmağım klitorisime iniyor ve düşük bir iç çekiyorum.

"Jules, hayır dedim."

Onu tamamen görmezden geliyorum, klitorisimin etrafında dönüp inerken gözlerim ona kilitleniyor. Şimdiden ıslandım, vücudum haftalardır katlandığımız bu bekleyişi nihayet sona erdirmek için can atıyor.

Bir bot daha yere çarpıyor ve ben gülümsüyorum, parmaklarım girişime doğru iniyor.

"Julianne," diyor uyarırcasına ve ben gülümseyerek onun ayağa kalkıp kazağını başından çekiştirmesini izliyorum. Geniş göğsünü bana doğru açtığı anda, bir parmağımı içeri kaydırıyorum ve bu his karşısında inliyorum.

Yeterli değil, beni Nate'in yapacağını bildiğim şekilde germiyor, doldurulma ihtiyacımı tatmin etmiyor, ama yine de aynı şekilde inliyorum. Nate'in elleri kotunun düğmesine gidiyor ve parmağımı kaydırıp klitorisime geri g ö t ü r ü y o r u m , oradaki kayganlığı ovuyorum.

Kalçalarım titriyor ve gözlerim bu hisle kapanıyor. Saf mutluluk.

Sonra yatak eğiliyor, artık çıplak olan Nate bileğimi yakalamak için hızla hareket ediyor ve beni vücuduyla sarmadan önce başımın üstünden yatağa sabitliyor, dudakları benimkinden sadece bir inç uzakta.

"O benim," diye fısıldıyor ve bunu söyleme biçimine gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Geçen sefer hoşuna gitmişti," diyorum gülümseyerek ve benden araştırma için kendisine nasıl dokunduğumu göstermemi istediği ilk sevişmemizi hatırlatıyorum.

"Ve o anı aylardır tekrar tekrar yaşıyorum, yani beynime iyice kazındı. Bana nelerden hoşlandığını tekrar göstermene ihtiyacım yok."

"Ya bir şeyler değiştiyse?" Başım onu öpmek için yukarı kalkarken soruyorum. Öpücüğü derinleştiriyor, sert siki açılmış bacaklarımın arasında sallanıyor, ıslaklığımın içinden kayıyor. Kalçalarım, temelsiz tartışmalarına rağmen onu daha fazla almaya çalışmak için hareket ediyor.

"O zaman başka zaman söylersin. Bu sefer sadece seni beceriyorum Jules. Tek düşünebildiğim dar, ıslak amcığının içine kaymak." Kalçalarım tekrar hareket ederken inliyor, sikinin başı giriş yerimin üzerinde kayıyor, bir alay.

"O zaman yap," diye inliyorum, sonra serbest eli aramızda hareket ederken inliyorum, böylece ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyor.

Kalın bir parmağını içime sokarken inliyor, beni benden daha iyi dolduruyor, başparmağı klitorisime de çarptığında zevk tavan yapıyor. Yine de yeterli değil. Önümde *her şeyin* vaadi varken değil.

"Lütfen, sik beni, Nate."

Konuşurken parmakları beni okşamaya devam ediyor. "Bunu yapmadan önce, bunu yaparsak benim olacağını anladığını bilmem gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum, kalçalarım parmaklarını daha derine sokmak, bana vermek istediği şeyden daha fazlasını almak için kıpırdanıyor.

"Bunu daha yeni halletmedik mi?" Sızlanıyorum.

"Evet, ama bu bunu pekiştirir, Jules. Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü yok. Korkunun yoluna çıkmasına izin vermek yok, sadece seni güvende tutacağıma güvenmek var." Ağzımı açtım ama o konuşmaya devam etti. "Korkamazsın demiyorum, sadece bunun seni durdurmasına izin vermeyeceksin. Bizi durdurmasına." Konsantre olmamı istercesine parmaklarını oynatmayı kesiyor ve ben uzun uzun ona bakıyorum.

Artık korkmak istemiyorum. Diğer ayakkabının düşmesini bekleyerek korku içinde yaşamak istemiyorum. Güvenmek istiyorum

Bu, Nate'e olan güven ve aramızda en başından beri var olan bu şey.

Nate'in olmak istiyorum ve daha da fazlası, onun olduğumu *bilmesini* istiyorum. Her an korkup kaçacağım endişesini taşımasını istemiyorum. Hiçbir şey söz verilmez

-Ne yarın, ne de sonsuza kadar. Ama ruhumda biliyorum ki, eğer buna güvenirsem, eğer buna bir şans verirsem, sonsuza dek mutlu yaşayacağım.

Boştaki elim yanağına gidiyor ve elimin altındaki kılları hissediyor. Bu sabah tıraş olmaya fırsat bulamamış olmalı, kar fırtınasında tek başıma mahsur kalmamdan duyduğu panikle değil. Yüzü benimkine yaklaşıyor, elimi itiyor ve burunlarımız birbirine değiyor.

"Ben seninim, Nate. Ben seninim. Ocak ayından beri seninim, bunu kabul etmeyecek kadar inatçı olsam bile." O zaman gülümsemesi genişliyor, yüzlerimizin yakınlığıyla görmekten çok elimde hissettiğim bir şey.

"Oldukça inatçısın," diyor, aramızdaki eli benimle aynı hizaya gelmek için sikine gidiyor.

Başı çentik attığında inliyorum ve içime yerleşecek kadar içeri kayıyor, ama sonra kıpırdamadan orada tutuyor. Kalçalarım hareket etmeye çalışıyor, daha fazlasını almak için, *hepsini* almak için, ama başını sallıyor, üzerindeki eli kalçamı yerinde tutmak için kayıyor.

"Uh-uh. Benim yolum," diye fısıldıyor, sonra bir inç içeri kayıyor. Gerilme olağanüstü, hatırladığımdan daha iyi ve başım geriye eğiliyor, elim hala çenesinde ve inliyorum.

"Siktir, şimdi kim inatçı?" Bir santim daha içeri kaymadan önce sızlanıyorum ve tekrar inliyorum. "Nate."

"Yalan söyledim," diye homurdanıyor ve bir santim daha içeri kayıyor. "Ne?"

"Yalan söyledim. Boşalırken benim adımın inlediğini duymaktan daha güzel bir şey var." Etrafında sıkılaşıyorum ve bu sefer ikimiz de inliyoruz.

"Ne?"

Kayarak çıkıyor, sonra tekrar giriyor, bu sefer biraz daha derine iniyor ama sonuna kadar değil. Bu tüm dünyadaki en kötü alay çünkü bir kez yaptığında beni ne kadar mükemmel dolduracağını biliyorum.

"Nate," diye sızlanıyorum.

"Bu." Sonunda cevap vermeden önce ne kadar sırılsıklam olduğum için kayarak tekrar içeri girip çıkıyor. "Sikim içindeyken adımı inliyorsun. Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi ses."

Sonunda bir bacağımı bacağına doluyorum, kalçalarım ona daha fazla yer açmak için genişliyor, sonra onu daha derine çekmeye çalışıyorum. Yeni açı, yavaş ve sık itişinin G noktam boyunca sıyrılmasına neden oluyor, *sonunda* kendini içimin derinliklerine yerleştiriyor, kalçaları benimkilere doğru kızarıyor.

"Siktir, Jules," diye inliyor.

Julianne değil, bebek yüzlü değil, bebek değil.

Jules.

"Nate," diye fısıldıyorum, dudakları dudaklarıma değiyor, ona bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar büyümlü olduğunu, özlediğim bir parçamın geri döndüğünü söylemek istiyorum.

"Biliyorum," diyor. Çünkü biliyor. Bunun ne kadar mükemmel olduğunu ve bizim ne kadar mükemmel uyduğumuzu biliyor. "Biliyorum."

Yine de ona söylemek istiyorum.

"Seninim, Nate." Başı boynuma düşüyor, ondan kontrol edemediği derin bir zevkle dolu başka bir ses geliyor. "Ben seninim."

"Jules," diye inliyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum çünkü biliyorum. Ona tekrar bu şekilde bağlanmanın ve artık önümüzde hiçbir engel olmadığını bilmenin ne kadar harika ve her şeyi tüketen bir his olduğunu biliyorum. "Yine de daha fazlasına ihtiyacım var."

Elim kışına ulaşana kadar sırtından aşağı kayarken, kalçalarım hafifçe kalkıp daha fazlasını almak için onu bana doğru iterken ve neyse ki sözlerimde biraz yalvarma var,

Az önce paylaştığımız tatlı ana rağmen, ipucunu anlıyor, kayarak çıkıyor, sonra tekrar giriyor.

Rahatlayarak iç geçiriyorum ve o da boynuma doğru gülerek üzerime doğru geliyor. Geniş omuzları ve onu destekleyen güçlü kollarıyla bana bakıyor.

"Bebğim onu becermemi istiyor." Başımı salladım. "O zaman bunu alacak."

Ve sonra başlıyor. Sikin içime her çarpışında karnımda dönen zevk, leğen kemiğinin klitorisimi sıyırması. Beni oraya götürecek kadar değil, ama güçlü orgazm binasını büyütme yetecek kadar.

Yakında paramparça olacağımı, patlayacağımı ve birlikte olmak için yaratılmadığımızı düşünen her parçamı yok edeceğimi bilene kadar birikiyor ve birikiyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun. O kadar benimsin ki," diye inliyor boynuma doğru, derinlere dalıyor. Her yönden mükemmel hissettiriyor: Nate'in olmak, onun beni doldurması, bunun şiddeti.

Her şeyi tüketen, ezici ve çok ama çok doğru. "Evet, Nate," diye inliyorum, kalçalarım onunkilerle buluşmak için hareket ediyor.

her itişte.

Beni her doldurduğunda gıcırdatmaya başlıyor, şimdi beni daha da yakınlaştırmak için klitorisime bastırıyor, geldiğini hissettiğimde sıcaklık sırtımdaki tüm kasları sıkıyor.

"Benimle gelmeni istiyorum," diye inliyorum geri çekilmeden ve döngüyü tekrarlamadan önce sertçe çarparken.

"Siktir," diye inliyor dişlerini sıkarak, alnı ince bir ter tabakasıyla kaplı.

"Beni doldurmanı istiyorum, Nate," diye bağıriyorum, beni sertçe sikerken, gözlerini kırparsa hayatını değiştirecek bir şeyi kaçıracağından korkuyormuş gibi yüzüme kilitlenmiş gözler, sonunda bana çarpıyor, derinlere vuruyor ve orada kalıyor, bana sürtünüyor ve beni uçurumun kenarına getiriyor.

Sertçe boşalıyorum, göz kapaklarım kapanırken arkalarından yıldızlar fırlıyor. Oda sessizleşiyor;

duyabildiğim tek şey

Kalbimin atışını. Zevk üzerime çöküyor, kendini derinlere yerleştirirken sırtım kamburlaşıyor.

Kalçaları benimkilere gömülüyor, ben boşalırken ve boşalırken klitorisime sürtünüyor, onun adı dudaklarımda bir dua. Kalçalarım onu daha derine sokmaya çalışmak için yukarı kalkıyor ve o zaman kendi iniltisini duyuyorum, dişleri boynumun omzumla birleştiği yeri ısıyor ve içimde nabzının attığını, beni doldurduğunu hissettiğimde başka bir mini orgazmın içimden geçmesine neden oluyor.

Bu şekilde uzanıyoruz, artık birlikte olmanın verdiği o yoğun duygudan iniyoruz ve ben onu aradığımda bile, tutunduğum o korkuyu bulamıyorum. Nate bana baktığında gözleri yumuşuyor, sanki o da korkunun gittiğini biliyor.

Sadece o ve ben ve sonsuza dek mutlu sinema vaadi.

THIRTY-FIVE

JULES

Nate şömineyi kurcalamaya, odunların yerini değiştirmeye ya da daha fazlasını eklemeye devam ederken ben oturma odasında oturmuş şömineye bakıyorum. Elektrik geri geldi ama sanırım Nate sadece dikkatini dağıtacak, kendini meşgul edecek bir şey istiyor.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Sonunda ağzımdan kaçırdım. Akıllara durgunluk veren seks sonrası temizlendiğimizden beri beni rahatsız ediyordu.

Normalde çok konuşkan ve dışa dönük olan Nate sessiz ve düşünceli. Ona izin versem de, eğer odadaki bu fille devam edersem, her şeyi fazla düşünmeye başlayacağımı biliyorum ve bu kimse için iyi değil. Üzerimde bu korku ve panik bulutu olmadan ilerlemek istiyorsam, Nate ile gerçekten konuşmam ve ona ne düşündüğümü söylemem gerekiyor.

Ateşe bakıyor, gözlerini kapatıp iç geçirdikten sonra ayağa kalkıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Ben onun bana göre fazla büyük tişörtlerinden birini giyerken o sadece bir çift eşofman giymiş ve kesinlikle çok lezzetli görünüyor. Koyu gri eşofmanının altında kaybolan hafif, mutlu bir izi olan biraz yumuşak düz bir karın ve artık kişisel deneyimlerimden bildiğim kollar ve omuzlar, beni nefessiz sikerken beni bir duvara karşı tutacak kadar güçlü.

Kukum sıkıştı, sanki artık o engeli aştığımızıza göre, yapmamızı istediği çok şey varmış gibi.

"Hâlâ aramızda hiçbir şey yokmuş gibi mi davranacaksın?" diye soruyor, bir kaşını kaldırıp dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. Ben de benzer bir gülümsemeyle başımı sallıyorum çünkü artık bunun bir anlamı yok. "O zaman hayır. Sana kızgın değilim."

"Yani bana kızgın mıydın?" Midem kendi içine dönerek soruyorum.

İç geçiriyor, kanepenin kenarına oturuyor. O bana dönüp bakmadan önce ateş ikimizin de dikkatini çeken yüksek bir patlama sesi çıkarıyor.

"Biraz mı? Bilmiyorum." Konuşmaya devam etmeden önce ellerine bakıyor. "Hayal kırıklığı muhtemelen doğru kelime. İkimizin de gerçekten istediği bir şeyin önünde durduğun için hayal kırıklığına uğramıştım. Korkunu bir kenara bırakıp bir adım atmadığın için hayal kırıklığına uğradım. Ama aynı zamanda harika noktalara değindin: işler ters giderse endişelenmemiz gereken sadece sen ve ben değiliz. Sophie ve Claire var. Tüm ailem zaten sana takmış durumda."

"Çoğu benimle henüz tanışmadı bile!" Gülerek söylüyorum. "Claire son altı yıldır senin hakkında konuşuyor.

Sophie her fırsatta senin hakkında çılgılık atıyor ve tabii ki bir de ben varım."

"Sen mi?" Gülümseyerek soruyorum. "Ailene benden mi bahsediyorsun?"

"Bulabildiğim her fırsatta, bebek yüzlü. Eğer benimle çıkmak istersen gelecek haftaki Noel partisinde seninle daha fazla vakit geçirmek için çok heyecanlılar." Bunu düşününce midem bulanıyor ama o sadece gülümsüyor. "Tüm bunları söylemek için söylüyorum, sana kızgın değilim. Sadece bize bir şans vermediğin için hayal kırıklığına uğradım. Harika olabiliriz bebeğim. Sadece bize izin v e r m e n i istiyorum."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diyorum alçak sesle. "Ama her zaman... cesur olacağımı garanti edemem," diyorum.

"Senden tek istediğim benimle konuşman Jules. Böyle hissetmeye hakkın var, bunda yanlış bir şey yok. Ama korktuğun zaman benimle konuşmanı istiyorum. Kafan karıştığında, benimle konuş. Konuştuğumuz sürece neredeyse her şeyi yapabiliriz."

Gülümsüyorum, bu hoşuma gidiyor. Bu yeni ilişki açık, dürüst iletişime ve onun benim tüm hatalarımı, eksikliklerimi ve korkularımı zaten bilmesine dayanıyor. Daha da ötesi, bunları eksiklik olarak değil, birlikte üstesinden gelmemiz gereken bir şey olarak görmesini seviyorum.

Bana sorarsanız bu çok güzel. Filmlerden bile daha iyi bir şey çünkü iğrenç bir iletişimsizlik falan yok.

"Pekâlâ, bu kadar yeter. Ben senin için çıldırıyorum, sen de benim için çıldırıyorsun," diyor ve bana doğru ilerlerken yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor.

Üzerimi örten battaniyeyi geriye atıp altıma girdiğinde ve dudaklarını boynuma bastırarak bana sokulduğunda ciyaklıyorum.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyor, eli gömleğimin altından geçerek sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor. Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum.

"Ne diyeyim?"

"Beni sevdiğini söyle, Jules. Bunu o anın sıcaklığında ve tartışırken değilken duymak istiyorum." Derin bir nefes alıyorum, kalp atışlarım sinirden hızlanıyor. "Ama sadece hissedersen. Sadece hazırsan. Hazır değilsen, beklerim," diye ekliyor tereddütle, sinirlerime dokunuyor.

Ama Nate'i sevmediğim için değil. Buna hazır olmadığım için değil. Sadece bunu söylediğim anda geri dönüşü olmayacağını bildiğim için. Korktuğum ya da tereddüt ettiğim için aramıza mesafe koymak yok. Artık kendimi gelecekteki olası zararlardan korumak yok, sadece bunun işe yarayacağına, sonsuza dek birlikte çalışacağımıza güvenmek var. Nate'e onu sevdiğimi söylersem, kalbimi onun ellerine teslim etmiş olurum ve bu korkutucu bir şey.

Elim kalkıyor, yanağında duruyor ve ben ona her şeyi vermeden önce derin bir nefes alırken onu bana bakmaya zorluyor. "Seni seviyorum Nate," diye fısıldıyorum, gözlerinin içine bakarak her şeyi görmesine izin veriyorum: onu ne kadar sevdiğimi, bunun ne kadar derinlere indiğini, tüm duvarlarımın tamamen yıkıldığını. Derin bir iç çekmeden önce bir an bekliyor, gürültüyle rahatlıyor ve alnını benimkine dayıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, nazik, kolay bir dudak baskısı, görüldüğünden daha fazla anlam ifade ediyor.

"Bundan daha güzel bir şey olamaz," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bana bunu vermenden daha güzel bir şey olamaz. Seni seviyorum, Julianne. Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim. Bana seni verdiğin için."

Doğru seçimi yaptığımı, ona kendimi vermemin ne anlama geldiğini anladığını ve kalbimi güvende tutmayı en büyük önceliği haline getireceğini teyit ediyor.

Sonra başı boynuma gidiyor, beni sıkıca tutuyor ve oraya bir öpücük konduruyor. Memnuniyetle iç geçiriyorum, elim saçlarında geziniyor. Sonunda rahat sessizliği bozmadan önce uzun dakikalar boyunca bu şekilde yatıyoruz.

"Kar günleri bizim olayımız gibi görünüyor," diyorum.

Nate başını geriye atıp parmaklarını saçlarımla arasında gezdirirken içimden bir kahkaha yükseliyor. Gözlerim kapanıyor, yorgun olduğum için değil, onun kollarında olmak çok iyi hissettirdiği için. Saçlarımla oynanmasını her zaman sevmişimdir ama buna bir de Nate'le kanepede uzanmayı, sımsıkı çekilmiş sıcacık bir battaniyeyi ve şöminede yanan ateşi ekleyin... Bundan daha iyisi olamaz.

"Evet, sanırım öyle." Uzun bir duraklama oluyor - rahatsız edici bir duraklama değil ama yine de bir duraklama. Sonunda, benimkiler yakın olmasına rağmen onun gözlerini üzerimde hissediyorum. "Her kar yağdığında seni düşündüm," diye fısıldıyor.

"Gerçekten mi?" Gözlerimi açarak soruyorum.

"Geçen yıl son on yılın en karlı kışydı; okullar açık olduğundan daha fazla kapalı gibiydi," diyor, tam olarak açıklamıyor.

Hatırlıyorum da, okullar fazladan kar tatili yapmak zorunda kaldıkları günleri telafi etmek için neredeyse Temmuz ayına kadar eğitime devam etmek zorunda kalmışlardı.

"Seninle tanıştığım ve seni kaybettiğim kıştı. Hava tahmininde her kar gördüğümde, yatağında yattığımı, başını göğsüme koyduğunu, dünyanın sessiz olduğunu hatırlayacağımı bildiğim için bundan nefret ederdim." Dudaklarından küçük, mizahsız bir kahkaha dökülüyor. "Sanki dünya bana seni hatırlatıyor, unutmamı istemiyor gibiydi."

"Seninle konuşmadığım için özür dilerim, Nate," diye fısıldıyorum, suçluluk duygusu ağır basıyor. Bir yetişkin gibi davranmalı, ona ulaşmalı ve onunla yüzleşmeliydim. Bunu yapsaydım her şey çok daha farklı olabilirdi.

"Hayır, hayır. Sen kendin için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Kız kardeşlerimin ya da Sophie'nin de böyle hissettiklerinde aynı şeyi yapmalarını isterdim. Sadece bizim başımıza gelmesi kötü oldu. Bütün bir yılı kaçırdım."

"Sikişmek mi?" Ben soruyorum.

Gülüşünde çok daha fazla mizah var ve beni sırtüstü yatırmak için yer değiştiriyor, Nate üzerimde geziniyor.

"Kesinlikle bir yılımı kaybettim," diyor geniş bir gülümsemeyle, sınav çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. "Ama ben bunu kastetmiştim. Sen ve ben. Birlikte uzanmak, seni öpmek. Birlikte zaman geçirmek, seni öğrenmek. Sophie'yle tanışmanı, ailemi tanımanı. Keşke geri alabilsem."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme fısıltısının kalmasına izin veriyorum, uzanıp saçlarını yüzünden uzaklaştırırken tüm bunların kalp acısıyla savaşıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum Nate," diye fısıldıyorum. "Tabii benim bilmediğim gizli bir aileyle ortaya çıkmazsan." Bunun üzerine ona kocaman gülümsedim. "O zaman seni yine hayalet gibi görmek zorunda kalabilirim."

"Mmm," diyor. "Hayır, hayır, bence bu konuda iyisin. Ayrıca, eğer ortadan kaybolursan, ailem şimdi gelip seni bulur. Onlar bile benim senin olman gerektiğini biliyor."

"Claire bana günde en az bir kez mesaj atıyor, hâlâ birlikte olduğumuzdan ve senin her şeyi berbat etmediğinden emin olmak için," diye itiraf ediyorum gülerek.

"Bana olan güvenine bayılıyorum," diyor göz devirerek, sonra dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırıyor. Eli aşağı inip benimkini kavırıyor, parmaklarını birleştirip dudaklarına götürüyor ve bir öpücük konduruyor.

"Hâlâ çok korkuyorum." Ona gerçeğimi fısıldıyorum ve yüzünün biraz olsun nasıl düştüğünü izliyorum. O kadar ince ki, her hareketini incelememiş olsaydım, bunu kaçırabilirdim. "Korkuyorum ama cesur olmaya çalışacağım." O şüphe gölgesi kayboluyor, yerini daha geniş, neşe dolu bir gülümseme alıyor. "Cesur olacağım çünkü biliyorum ki bu- biz? Buna değer."

Uzun bir an geçiyor, Nate bana bakıyor ve gülümsüyor, sonra eli hareket ediyor ve saçımı geriye doğru tarıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Bizim için cesur olduğun için teşekkür ederim."

Bana korkmama gerek olmadığını ya da endişelenecek bir şey olmadığını söylememesini, iyi niyetli olsa bile korkularımı geçersiz kılmasını ne kadar takdir ettiğimi ona söylemiyorum. Ama bunu yüzümde göstermeliyim çünkü gülümsemesi yumuşak ve bilmiş bir hal alıyor.

Fısıldamadan önce başka türlüsüne karşı koyamazmış gibi dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, "Krep, değil mi? Karlı bir gün için kardan adam krepleri?"

Ona verdiğimde gülümsemem yumuşak. "Evet, Nate. Kardan adam krepleri."

THIRTY-SIX

JULES

"Oh, şu üçünüze bakın!" Donovan evinin kapısında durmuş, kalbim küt küt atarken, elimde bu sabah Sophie'yle birlikte pişirdiğimiz kurabiyelerden bir tabak tutarken Bayan Donovan bize bağırıyor.

Bugün Noel'den önceki Cumartesi ve biz de Donovan ailesinin geleneksel çirkin kazak partisine katılıyoruz. Sloane dün geldi ve üzerlerinde Noel kedileri olan birbiriyle uyumlu üç kazak bıraktı ve bunları giymezeek göze batacağımızı söyledi. Nate kız kardeşine beni korkutmayı bırakmasını söyledi ve ona zaman ayırmam için beni ikna ettiğine dair şaka yaptı. Çoğunlukla şaka yapıyordu ama yine de beni korkutmaktan korkuyormuş gibi bir dürüstlük hissettim.

Kar fırtınasından beri, işler... kolaydı.

Bilinmeyenden hâlâ ölesiye korkuyorum ama bunu aşıyorum, kendimi korkularımın ötesine bakmaya ve atlamaya zorluyorum. Kar fırtınasından beri günümün çoğunu ana evde geçiriyorum, sabah ilk iş olarak Nate'le birkaç öpücük çalıp kahve içmek, sonra da Sophie'yi kaldırıp kapıdan çıkarmak için oraya gidiyorum.

Kendi evim yokmuş gibi davranmayı bırakırsak bunun ne anlama gelebileceği ve Sophie'yi nasıl etkileyebileceği konusunda gergin olduğum için hâlâ kulübede kendi yatağımda uyuyorum ama orada yaptığım tek şey bu.

Ailesinin bir parçası olmak... kolaydı. Şaşırtıcı derecede kolay.

Ama bu yeni küçük normalimizi çok seviyorum.

Ve şimdi, sanki ben de buraya aitmişim gibi Donovan'dan Donovan'a kucaklanıp çeikiştiriliyorum.

"Bizim kız," diyor Sloane gülümseyerek.

Sutton beni Nate'ten uzaklaştıarak, "Seni henüz korkutup kaçırmadığı için çok mutluyum," diyor. "Gerçi onu bu kazağı giymeye ikna etmiş olman bile kardeşimize katlanabilecek kadar güçlü olduğunun kanıtı," diyor benimkinin kolunu çeikiştirerek. Onları getirdiğinde, Sloane bana kardeşini bunu giymeye ikna edememe ihtimalimin yüksek olduğunu söyledi ve ben de kabul ettim.

Ama her zamanki gibi takım oyununa yatkındı ve omuz silkerken gülümsedi. Sophie dışarı çıktığında babasını gördüğünde yüzünde neden kocaman bir gülümseme oluştuğu belliydi.

"Hadi, konuşmamız gerek," diyor Sloane, kolumu çeikiştirip kendi kolunu koluma dolayarak.

"Öyle mi?"

Sutton, "Kardeşimizin bu işi ne kadar berbat ettiğine dair bir güncellemeye ihtiyacımız var," diyor ve elindekini diğerine geçiriyor. "Herkes buraya gelmeden önce."

"Ben, uh," diye başlıyorum, omzumun üzerinden beni kurtarması için Nate'e bakıyorum ama o sadece gülümsüyor.

"Ona karşı nazik olun. Onu korkutup kaçırmayın. Bunu sevdim," diyor gülerek. Sonra bana göz kırpmıyor, kız kardeşleri beni başka bir odaya götürüyor.

Ava ve Harper'dan başka kimseye sır vermediğim için garip ve farklı olsa da, kanlı ayrıntıları dışarıda tutarak onlara son bir hafta kadarını anlattım. Hep kız kardeş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmüştüm.

gibi, korkumun kazanmasına izin verseydim kaçıracığımı başka bir şeyi hatırlattı.

Cesur olmak buna değiyor.

İki saat sonra, Donovan'ların evinin güneşlenme odasında durmuş, Nate, Sophie ve partiye gelen bir grup çocuğun kartopu savaşı yapmasını izliyorum. Sophie ve yaşça büyük bir çocuğun Nate'i yere yıkışını izlerken yüzümü buruşturuyorum, Nate gülerken elleri teslimiyetle havaya kalkıyor.

Çocuklarla arası iyidir, tüm çocuklar biraz şeker yüklemesi yaptıktan sonra küçük bir çocuk neredeyse bir vazoyu devirdiğinde, biraz enerji harcamaları gerektiğine karar verir ve onlara ceketlerini giyip kardan adam yapma yarışması için dışarı çıkmalarını söyler.

Kısa sürede kaosa ve tabii ki kartopu savaşına dönüştü ve bunu izlemek çok eğlenceliydi. Eğilip bir kalçasına Sophie'yi, diğerine de kuzeninin iki yaşındaki bebeğini koyuyor. Nate'in Sophie'yi ve birlikte yaptığımız çocuğu kucağına aldığını düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Sakin ol, Jules. Adamı sevdiğini itiraf etmeyi daha yeni geçtik.*

"Sen Julianne Everett'sin, değil mi? First Position'ın sahibi?"

Elinde kurabiyelerle dolu bir tabak olan bir adam soruyor ve beni hayallerimden koparıyor.

"Ah, evet! Öyleyim."

"Hank," diyor elini uzatarak. "Kasaba için onaylar." Demek evimi rehin tutan kişi o.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, elini tutup sıkarken

o.

"Burası nasıl?"

"Oh, bilirsiniz, hala son gelişmeleri bekliyorum, ama geri döndüğüm için heyecanlıyım."

Kaşları kalkıyor ve boynu geriye gidiyor. "İyileştirmeler mi? Donovan daha fazlasını mı yapıyor? Bunun masama geldiğini sanmıyorum."

"Ben... Aslında sırada ne olduğundan emin değilim. Bir su sızıntısını onarıyor ve yalıtımı yeniden yapıyordu."

"Bunu bu hafta asistanlık için onayladım," diyor, yüzündeki şaşkınlık açıkça belli oluyor.

"Özür dilerim. Ne dedin?"

"Bu geçen hafta onaylandı. Hepsi. Yalıtımlı tesisat, alçıpan, yapısal. Harika bir iş çıkardı ve çok da hızlı yaptı. Binanız yeniden yaşamaya tamamen hazır."

"Oh, ben..." Aklım geçen gün orada bulunduğumuz zamana gitti. Şimdi düşünüyorum da, işin çoğu yapılmış gibi görünüyordu, sadece biraz boya ve alet ve malzemelerin temizlenmesi gerekiyordu.

Bunca zamandır Nate'in işi bitti mi?

Bu potansiyel gerçek karşısında sinirlenmeyi bekliyorum ama sinirlenmiyorum. Bunun yerine, beni daha uzun süre kalmaya ikna etmek için atladığını fark ettiğim çemberlere gülme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Affedersiniz, sanırım şu tabağın üzerinde Shauna'nın parmak izli kurabiyelerini gördüm ve yıllardır Tom'un onlarla övünmesini dinliyorum." O kurabiye tabağına doğru yürürken ben de odanın içinde Nate'i arıyorum.

Beni fark ediyor, yüzünde biraz gerginlik var ve ona gülümsemesine neden olan bir bakış atıyorum. Ona doğru ilerliyorum ama Sutton kollarımdan tutup beni ters yöne çekiyor.

"Aman Tanrım, lütfen şu anda yanımdan ayrılma. Lisedeki eski sevgilim burada ve ben ölmek istiyorum," diyor gözleri kocaman açılmış bir halde.

"Nerede?" Etrafıma bakarak soruyorum.

"Tanrım, bu işte çok kötüsün. Vücudunda sinsi bir kemik bile yok, değil mi? Hadi, bir şey göstermek için seni diğer odaya götürüyorum."

"Bana ne gösteriyorsun?" Kafam gittikçe karışarak soruyorum.

"Kelimenin tam anlamıyla bu odada olmayan her şey," diye homurdanıyor. "Ve benim yanımdan ayrılmana izin yok." Onun

Paparazzilerden kaçmaya çalışan bir yıldız gibi başını öne eğmiş.

"Sutton, ben-" Başlıyorum ama beni çoktan yemek odasından çekistirerek aile odasına götürüyor, Nate başını hafifçe eğlenerek sallayarak bizi izliyor. Biz çıkarken, parlak yeşil gözlü ve koyu kahverengi saçlı bir adam bizi izliyor, bana bakmıyor bile, gözleri ortanca Donovan kardeşe kilitlenmiş.

"Yardım edebilir miyim?" Bayan Donovan'ın kırmızı-yeşil çizgili eldivenleriyle bulaşık yıkadığı mutfağa girerek soruyorum. Bana sıcak bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor.

"Oh, hayır, tatlım, git ve partinin tadını çıkar!"

Biraz daha yaklaştım ve ona titrek bir gülümseme verdim. Son bir buçuk saatimi Sutton'ın eski sevgilisinden kaçmak için beni Donovan ailesinin her bir üyesiyle tanıştırmaya sürüklemesiyle geçirdiğimden, belli belirsiz bir huzur umuduyla mutfağa girdim. Teyzeler, amcalar ve uzun süredir kayıp olan kuzenlerle tanıştım; hepsi de Nate'in kız kardeşlerinden birinden, Sophie'den, Bay ve Bayan Donovan'dan ya da Nate'in kendisinden benim hakkımda ne kadar harika şeyler duyduklarını anlatıyorlardı.

Bunaldığımı söylemek hafif kalır.

İtiraf etmeden önce dudağımı ısırdım, "Yalan söylemeyeceğim; dışarısı çok eğlenceli ama bunaltıcı. Eğer eşlik etmemin sakıncası yoksa biraz sessizlik istiyorum."

Anlayışlı bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Neden burada olduğumu sanıyorsun? Tom bunu seviyor, evimizdeki herkes seviyor ve yanlış anlama, ben de seviyorum, ama lanet olsun, çok gürültülü oluyor." Gülüyorum ve başımı sallıyorum, sonra başını kurutma askısına doğru eğiyor. "Bir havlu kap, kurulanabilirsin."

Ona doğru ilerlemeden önce rahatlamış bir gülümseme veriyorum, çobanpüskülü kaplı bir bulaşık bezi alıyorum ve

bulaşıkları silmeye başlıyorum,

temiz tabakları istifliyor. Sessizce ilerliyoruz, Bayan Donovan yıkıyor ve ben kuruluyorum, sonunda konuşmadan önce bazılarını nereye koyacağımı bilmek için ara sıra birkaç soru soruyorum.

"Biliyor musun, Nathan'ın seni bulmasına ve birlikte bu kadar çok vakit geçirmenize çok minnettarız. Sophie de sana bayılıyor, biliyorsun." Ona içten bir gülümseme veriyorum.

"Evime yardım etmeye istekli olduğu için inanılmaz derecede minnettarım," diyorum, tarifine kesinlikle ihtiyacım olan mini köftelerin bulunduğu tabağı kaparken. "Ve Sophie konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Evet, kızlar bana onun Noel Baba'ya olan küçük dileğini anlattılar. Tanrım, gerçekten de çok iyi bir hayal gücü var. Eminim Nate onun dileğini gerçekleştirmenin bir yolunu bulduğu için çok rahatlamıştır. Ona hayır deme konusunda çok kötü. Ama biliyor musun, gerçekten onun oyuncak bebeğine benziyorsun."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır, Claire gittiğinden beri bebek bakıcılığını kastetmiştim." Bayan Donovan duraksadı ve bana baktı. "Ne?"

"İşte bu yüzden kulübede kalıyorum. Sophie'nin otobüsten inmesine yardım etmek için..." Bayan Donovan gülmek için dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayınca sözlerim yarım kalıyor. "Bir şey kaçırmışım gibi hissediyorum."

Musluğu kapatıyor, ellerini boş bir havluya kuruluyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana dönüyor.

"Biz büyük bir aileyiz, tatlım. Yakın zamana kadar Sophie'yi çoğu gün otobüsten indiren bendim ve Nathan'ın geç saatlere kadar çalışması gereken gecelerde, en sevdiğimiz kızla kimin takılacağı konusunda hepimiz sırayla karar verirdik." Bana bakıyor, gözleri parlıyor ve oğlununkine çok benzeyen küçük bir göz kırpma hareketi yapıyor. "Son zamanlarda olanlar hariç tabii."

"Sophie..." Duraksıyorum, bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Nate'in bebek bakıcısına ihtiyacı yoktu, değil mi?"

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"O çocuk, her zaman istediğini elde etmek için çalışırdı.
Hiçbir zaman

Çocukken yalan söylerdi, başını en çok belaya sokacak şeyin bu olduğunu bilirdi ama yine de gerçeklerle oynardı."

"Hmm," diyorum, düşüncelerimin içinde kaybolmuş ve bana söyledikleri karşısında bir kez daha çelişkiye düşmüş bir halde. Nate bakıcıya ihtiyacı olduğu konusunda yalan söylemişti. Ya da sanırım tüm Donovan çocukları Nate'e beni kazanma şansı vermek için yalan söylemişti. Sırf inatçı olduğum için herkesin çektiği onca sıkıntıyı düşündükçe içimde bir suçluluk dalgası yükseliyor.

"Tıpkı babası gibi," diyor ve sonra bana küçük bir gülümseme veriyor. "Biliyor musun, Tom'la ilk tanıştığımda ondan kaçmıştım."

Boğuk bir kahkaha attım. "Pardon, kaçtın mı?"

Bayan Donovan omuz silkiyor. "Lisedeyken bir partideydim, kalbim yeni kırılmıştı ve sevimli bir çocuk geldi, bütün gece benimle konuştu ve bana bir soda ısmarladı. Çok tatlıydı ve ondan gerçekten hoşlanmıştım ama gecenin sonunda kaçtım ve ona numaramı vermedim." Gülümsüyor ve başını sallıyor, bir tabak alıp dolaba koyuyor. "Sadece korkmuştum çünkü ilk gerçek ayrılığımı yeni yaşamıştım ve bunun tekrarlanmasını istemiyordum. Bu yüzden onunla bir daha hiç konuşmadım ve hepsi bu kadar."

"Ama..." Başladım çünkü açıkçası hiç de öyle değildi.

Gülümsüyor. "Ancak bir yıl sonra üniversite için yurda taşınıyordum ve o da birinci sınıf öğrencilerine yardım ediyordu. Birbirimize çarptık ve bana taşıdığım kutuyu düşürttü. İkimiz de eşyaları toplamak için çabaladık ve bir de baktık ki şişe kapağını bulmuş."

"Şişe kapağı mı?"

"Bana aldığı gazozdan. Aptalca bir nedenden dolayı saklamıştım. Tom beni kendi halime bırakmayı planlamıştı ama o şişe kapağını gördüğünü ve benim de o gece bir şeyler hissettiğimi anladığını söylüyor. Böylece sonraki bir ayı beni yıpratarak, çıkma teklif ederek ve ben ona bir şans verene kadar benimle flört ederek geçirdi." Gülümseyerek başını oturma odasına doğru eğiyor. "Şişe kapağı orada bir çerçevenin içinde."

Aklıma benzer bir hikaye geliyor, Nate'den kaçtığım ve kendi hatıramı sakladığım bir hikaye.

"Donovanların bir tür sihre sahip olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Kişimizi bulduğumuzda olduğu gibi, biraz kaos olur ama sonunda..."

"Bu sihir," diyorum gülümseyerek.

"Gördün mü, anladın mı?" diyor, dudaklarında aynı gülümseme. "Hâlâ korkuyor muydun? Onunla tekrar karşılaştığında?"

"Ah, evet. Arada yine kalbim kırılmıştı ve erkeklere tamamen tövbe etmiştim." Bu tanıdık nakaratla kalbim duracak gibi oluyor. "Ama Tom dürtmeyi hiç bırakmadı."

"Baba gibi, oğul gibi." Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor, aramızda çok hoşuma giden sessiz bir sır geçiyor.

Mutfağın kapısı açılır, Bay Donovan içeri girerken bir ses dalgası mekânı doldurur.

"Demek güzel kızlar burada saklanıyor," diyor Bay Donovan gülümseyerek ve mutfağa girip kapıyı açık bırakıyor.

Bayan Donovan, "Bazen bu aileden biraz huzur ve sessizliğe ihtiyaç duyarsınız," diyor.

"Şu parmak izli kurabiyelerden daha var mı? Sanırım ben alamadan Hank hepsini yedi."

"Bu koca bir yalan Thomas, çünkü buraya kimse gelmeden önce en az beş tane yediğini gördüm."

"Yılda bir kez alıyorum!" Bay Donovan irkilir ama hareket ederek buzdolabının üzerindeki kutuya uzanır.

"Beni sevdiğini biliyordum" diyor, orada sevdiği kurabiyelerden oluşan koca bir kutu görünce. Ama tam kutuya ulaştığı sırada ön kapı açılır ve duvara çarparak açılır. Tüm gözler sesin geldiği yöne çevrilir ve Claire'in orada durduğunu, gözlerinin yaşardığını, ayaklarının dibinde bir bavul ve büyük bir spor çantası olduğunu görür.

Ve sonra ağlamaya başlar.

"Aman Tanrım, Claire!" diyor annesi, kurabiyeleri kocasına doğru iterek ve hareket ederek. Yıldırım hızıyla hareket ediyor

Hızla, ben daha gözümü kırpmadan kızına ulaşıyor ve onu kollarına alıyor. "Ne oldu?"

"Beni terk etti!" Claire annesinin kollarında ağlıyor.

THIRTY-SEVEN

JULES

Eve gittik ve Sophie'yi neredeyse sessizlik içinde yatağına yatırdık, ikimiz de kafamızın içinde kaybolmuştuk.

Claire yerleştikten sonra Donovan'ların en iyi yaptıklarını öğrendiğim şeyi yapmalarını izledim: krizle başa çıkmak. Sutton, Sloane ve Nate partide kalan konukları nazikçe ve kibarca dışarı çıkarırken Tom da Claire'in çantalarını alıp eve getirdi.

Sophie'nin yanında durdum, onu hem eğlendirmeye hem de dikkatini dağıtmaya çalıştım. Herkes gittiğinde, Claire ve Donovan'ların geri kalanı onun hikâyesini dinlemek için oturma odasında oturdular. Onlar aile işlerini hallederken ben gizlice çıkıp ortalığı toparlamaya çalıştım ama Shauna bana sert bir anne bakışı atarak, "*Artık bir Donovan'sın Jules, hoşuna gitsin ya da gitmesin. Otur yerine.*" dedi.

Sonra Claire Kaliforniya'ya geliş hikayesine başladı ve Başından beri berbattı. Erkek arkadaşı Paul onu havaalanından almaya gelmiyor, geceleri geç saatlere kadar dışarıda kalıyor, ona nereye gideceğini söylemiyordu ve ona yalnız olduğunu ve orada kimseyi tanımadığını söylediğinde bile endişelerini omuz silkerek geçiştiriyordu. Her bir kelimeyle birlikte

Küçük kız kardeşine nasıl kötü davranıldığını duyan Nate'in çenesi gittikçe sıkılaşıyor.

Sonunda Claire Paul'e bir ültimatom verdi: ya kendisine daha iyi davranılacaktı ya da gidecekti. Ne yazık ki Paul ikinci kapıyı seçti ve Claire'in Evergreen Park'taki evine geri dönmesine neden oldu ve her şeyini kaybetmiş gibi görüldüğü için derhal yıkıldı.

Şimdi kanepedeyiz, bir film oynuyor ama ben dikkatimi bile vermiyorum. Kararımı verdim ve Nate'in benimle tartışacağını bilsem de ona ihtiyacım var.

"Claire'in kulübeye ihtiyacı olacak," diyorum sonunda.

"Ne?" Nate bana bakarken kafası karışmış bir şekilde soruyor. "Claire'in kulübeye ihtiyacı var. Ben eve geri taşınacağım. yarın."

"Hayır, yapamazsın," diyor. "Şehir sana izin vermez." Ona bir bakış attım.

"Onay bölümünden Hank partide benimle konuştu. Ona göre yerim geçen hafta onaylanmış. İstedğim zaman Birinci Pozisyona geri dönebilirim."

Nate'in çenesi geriliyor ve iki kolunu da bana sarmış olmasına rağmen tavana doğru inlerken kollarını sıkıyor.

"Siktiğimin Hank'i ve onun koca ağzı," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordum.

"Asla." Ona ters ters bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Noel'den sonra," diyor isteksizce.

"Neden bana bittiğini söylemedin?" Parmaklarım saçlarını geriye itmek için hareket ederken soruyorum.

"Teknik olarak öyle değildi. Hâlâ boyaya ihtiyacı vardı." İki gün önce ellerinde kurumuş boyayla eve geldiğini hatırlıyorum ve içgüdüsel olarak evimi o zaman bitirdiğini ama beni idare edebildiği sürece yakınında tutmamı söylemediğini biliyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Bir hafta önce yaşamak güvenliydi. Ya da daha uzun süre."

Cevap vermek için uzun bir süre beklemeden önce derin bir iç çekiyor. "Çünkü öğrendiğin anda taşınacağını biliyordum."

"Şey, evet..." Diyorum, çünkü bariz olanı ifade ediyor.

"Ve o noktada sen hala inkar bölgendeydin. Bu yüzden Kulübeden taşınmak hayatımızdan da taşınmak anlamına gelir."

Dudaklarımı ısırıyorum, haksız olmadığını biliyorum ve bu yüzden kendimi biraz suçlu hissediyorum. "Ama artık orada değilim," diyorum usulca. "Ve sonsuza kadar senin evinin arkasında yaşayamam, Nate."

Tavana bakarak inliyor. "Sana yakın olmaktan hoşlanmak suç mu?"

Ona yumuşak, tatlı bir gülümseme veriyorum ve elimi yanağına koyuyorum.

"Hayır, Nate. Bu bir suç değil. Anlıyorum. Size yakın olmayı seviyorum." Ben tekrar konuşmadan önce uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "Ama artık eve dönme vaktim geldi."

Nate, "Hayır, değil," diyor ama sesi daha çok huysuz bir çocuk gibi çıkıyor. Bu bana, Nate'e ulaştığımda, Sophie'ye de ulaşmam gerekeceğini hatırlatıyor, ki o daha da büyük bir güç olacak. Biraz kirli oynamanın daha iyi olabileceğine karar verdim ve onun üzerine çıkana kadar yer değiştirdim. Elleri anında kıcıma gitti ve gülümsedim.

Sonsuza kadar bu küçük kulübede yaşayamayacağımı bilmeli. Evimde her şeyim var, işime yakın ve kendim için inşa ettiğim bu küçük evi seviyorum.

"Nate, kız kardeşinin kalacak bir yere ihtiyacı var-" diyorum, konuşmaya mantık getirmeye çalışarak.

"Ailemizle kalabilir!"

"Nate," diyorum ona azarlayan bir bakış atarak. "Çok şey yaşıyor. Tanıdık bir şeye ihtiyacı var. Benim de evime gitmem gerekiyor. Yakında dersler başlayacak ve benim de orada olmam gerekecek."

Ters ters bakıyor. "Ama seni burada istiyorum."

"Ve ben burada olacağım, Nate. Sadece... her zaman değil."

Bana bakıyor, seçeneklerini tartıyor ve bunların zayıf olduğunu açıkça anlıyor. Sonra yüzü değişiyor, sanki bir karar vermiş gibi, aniden gerildiğim bir şey.

"Pijama partileri."

"Ne?"

"Yatıya kalıyoruz. Haftada dört gece."

Bir kahkaha attım. "Nate, haftada dört gece, haftanın yarısından fazlası demek!"

"Ve?"

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "İkide başlamaya ne dersin?" Bana mantıklı geliyor ama Nate'in mantıklı olmaktan çok uzak olduğunu bilmeliyim.

"Üç. Ve buradayken benim yatağında uyuyacaksın."

"Nate-"

"Zorlamayacaktım, yakın olduğun için yatağında uyuyorsun, bu da geç saatlere kadar kalabileceğin ve erken gelebileceğin anlamına geliyor. Ama haftada dört geceyi şehrin öbür ucunda geçirmekte ısrar edersen-"

"Beş," diyorum gülerek.

Beni görmezden gelip devam ediyor. "Haftada dört gece benden uzak kalmakta ısrar edersen, seni yatağıma alırım. Sana sarılabilirim."

Bunu düşünmek bile mutluluk verici -Nate'in bütün gece bana sarılması ya da ona sarılmış olarak uyanmak. Ama aklımızda tutmamız gereken başka şeyler de var.

"Ama Sophie-" diye başlıyorum.

"Sophie fark etmeyecek, Jules. Şu anda o uyanmadan önce buradasın ve o yatana kadar da buradasın. Nerede farklı olacak?"

Burnumu kıvırıyorum çünkü haksız değil. Kulübede kalmak ve her gece yatağıma dönmekte ısrar etmekle ilgili argümanım buydu. Ama o haklı: Eğer o uyandığında ben buradaysam ve o uyuduğunda ben buradaysam, ne fark eder ki?"

"İki gece," diye fısıldıyorum, alnımı onunkinin üzerine koyup gülümsüyorum.

"Üç, ve dörde kadar çalışıyoruz."

Bu yeni ve gelişmiş *halimizi* ne kadar sevsem de, sağduyu bana yavaş hareket etmemiz gerektiğini söylüyor. Nate ve Sophie'ye, ben her yerde gezinmeden kendileri olmaları için zaman vermeliyim. Nate'e beni bu küçük aileye ne zaman ve nasıl dahil etmek istediğini gerçekten düşünmesi için yer vermeliyim. Şu anda balayı evresindeyiz ve bu ilişkimizde kendime güveniyor olsam da, çok hızlı hareket etmekten ve Nate'in bir tür pişmanlık duymasından endişeleniyorum.

"İki," diye fısıldıyorum, dudaklarım şimdi onunkileri sıyrıyor. "Ve Sophie'ye haberi sen vermelisin." Şansımı deniyorum, biliyorum ama denemeye değer. Onu etkilemek için elimdeki her şeyi kullanabileceğimi umarak kalçalarımı biraz oynatıyorum.

"Yok artık," diyor gülerek, beni geri itiyor, böylece aramızda bir boşluk oluşuyor. "Kadınsı kurnazlıklarınla ne yaptığını biliyorum. Beni kandıramayacaksın."

Elimi göğsüme götürerek ona sahte bir nefes veriyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Bana şirinlik yapma," diyor, sonra çenemi tutuyor, dudaklarını dudaklarıma dayıyor ve geri çekiliyor. "Haftada üç gece." Sonra ben kanepede sırt üstü yatana kadar bizi çeviriyor, Nate üzerimde geziniyor. Böyle çok yakışıklı görünüyor, mutlu ve gülümsüyor, geniş omuzları onu ayakta tutuyor. "Bu benim son teklifim."

Elim uzanıp yanağını sıyrıyor ve bir yıl sonra burada olduğumuza, beni burada kalmaya kaç gece ikna edebileceğine dair anlaşmalar yapmakla ilgili şakalaştığımızı inanamıyorum.

Bu gerçek, gerçek Noel büyüsü.

"Anlaştık," diye fısıldıyorum ve sonra eğilip dudaklarımı onunkilere bastırarak ödülümü alıyorum.

THIRTY-EIGHT

NATE

Ertesi gün Claire'i aradım ve ilgileniyorsa kulübeyi tekrar alabileceğini söyledim. Bir an için Jules'tan evi alacağı endişesiyle itiraz etse de, ona bunun Jules'un fikri olduğunu ve aramızın iyi olduğunu -hatta sağlam olduğunu- açıkladığımda rahatlayarak iç çekti.

"Bir gün daha burada kalamam," dedi sessizce, sanki ailemiz yakınlardaymış ve duyabilirlermiş gibi. "Annem sanki kırılacakmışım gibi üzerime geliyor ve babam da tişörtümün çok fazla tenimi gösterdiğini söyleyip duruyor. Bu kırılmış bir sweatshirt, Nate! Beni deli ediyorlar."

Tüm bunların acı verici bir şekilde doğru olduğunu bilmeme rağmen güldüm. Ne de olsa Claire en başta bu yüzden taşınmıştı, yirmi dört yaşındaydı ve ona bir bebek gibi davranmayı bırakmamışlardı.

"Ama Jules'la aranız bozulacaksa buraya taşınmak istemiyorum. Birlikte çok tatlısınız ama Sloane bana biraz inatçı olduğunu söyledi."

İçimi çektim ve kız kardeşlerime ~~her~~ dedikodu yapmayı bırakmalarını söyleme dürtüsüyle savaştım.

"Sadece biraz gergindi, hepsi bu. Ama bana kalırsa, yaza kadar benim ve Soph'un yanına taşınmış olacak.

Endişelenme Claire. Sadece eşyalarını topla. Jules birazdan Sophie'ye haberi verecek ve eşyalarını toplamaya başlayacak. Hazır olduğunuzda Sutton sizi oraya götürsün."

Claire Kaliforniya'ya gitmeden önce arabasını sattı, bu yüzden dolaşmak için bir yolu olmadığını biliyorum. Satmayı düşündüğü düzgün bir arabası olan var mı diye sormak için aklımdaki listeye bunu da ekliyorum.

"Bu konuda iyi şanslar," diye homurdandı Claire ve haksız da sayılmazdı.

Bir sonraki engel Sophie'ye anlatmaktı.

Sevgili teyzesinin kulübeye geri taşınacağını ve Jules'un haftanın birkaç günü burada olacağını söylediğimizde bile büyük bir dram patlaması yaşadı. Elbette bu kaosu dindiren tek şey Jules'un Noel sabahı hediyelerle birlikte geleceğine dair verdiği söz oldu.

"Jules'un gitmesini istemiyorum!" Sophie bağılıyor, biz ona haberi verirken gözleri parlıyor.

"Sophie, tatlım, söz veriyorum her zaman burada olacağım. Hâlâ kız kıza takılacağız. Biliyorsun burada sadece evim tamir edilirken sana bakmaya yardım etmek için kalıyordum. Şimdi Claire teyzen sana bakmak için geri döndü ve baban da evimi onardı!" Jules diyor ki.

"Peki ya benim Noel dileğim ne olacak?" diye soruyor, sesi çatlıyor ve gözleri doluyor. "Sihir neden işe yaramıyor?" Jules'un kaşları çatılırken alt dudağı titriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Noel büyüsü! Bunun sizi birbirinize aşık etmesi gerekiyor ki sonsuza dek burada bizimle kalabilesiniz." Şimdi sinirleniyor, ayağını yere vuruyor ve yüzü duygusallıktan kıpkırmızı oluyor.

Kalbim tatlı küçük kızım için kırılıyor.

"Biliyorum tatlım, ama-" Jules iç çekerek başlıyor. "Çalışması gerekiyor!"

"Sophie, tatlım," diyor Jules, önünde diz çöküp göz hizasına geliyor ve ellerini tutuyor. "İşe yaradı,

Soph. Sihir işe yaradı. Babanı bulmama yardımcı oldu ve ona çok değer veriyorum, gerçekten."

"O zaman neden aşık olup evlenmiyorsunuz? Eğer bu bir film olsaydı, evleniyor olurdunuz."

"Çünkü gerçek hayat filmlerdeki gibi değil, tatlım," diyor. Sophie'nin yüzü düşüyor ama Jules'un gülümsemesi genişliyor. "Bu daha iyi, Soph. Daha iyi çünkü gerçek ve biz onu yaşıyoruz. Bu bir filmin gerçeğe dönüşmesi, ama sadece biraz daha uzun sürüyor." Omuz silkiyor ve gülüyor. "Bir film sadece iki saat sürer."

"Ama sana bir Noel hediyem var," diyor burnunu çekerek, artık kızgın değil, bu da bir kazanç.

"Ve Noel sabahı ilk iş burada olacağım. Sana aldığım hediyeleri vermek zorundayım."

"Hediyeler mi?" Sophie soruyor, yüzündeki tüm hüznün eriyor. "İki tane mi?"

Gülümsüyorum çünkü benim kızım çok komik. Üzgün ve hüznü, ama *birden fazla hediye* duyuyor ve tüm tavrı değişiyor.

"Beş," diye fısıldıyor Jules komplocu bir tavırla ve Sophie'nin gözleri kocaman açılıyor. "Toplanmama yardım edecek misin?" diye sorarak konuyu değiştiriyor ve kızım başını sallıyor.

Saatler sonra, Jules'un toplanmasına, Claire'in eşyalarını yerleştirmesine, Jules'u evine *bırakmasına* ve sonra da eşyalarını yerleştirmesine yardım ettikten sonra eve döndüğümde, Jules'un geride bıraktığı eşyaları bir yığın haline getirmeye başladım.

Burada bir çorap, orada bir saç bağı, çamaşırhanede benim ve Sophie'nin eşyalarıyla iç içe geçmiş bir gömlek, olması gerektiği gibi. Çarşafarımda onun parfümü, banyomda fırtına sonrası eğlenceli bir duştan kalma şampuanı.

Bu evin her santimetresinde o var. Ondan kaçamıyorum.

Ondan kaçmak *istemiyorum*.

"Hey, Nate, ben-" Claire kalçasında dengelediği küçük bir karton kutuyla arka kapıdan içeri giriyor. "Sorun nedir?"

"Ne? Hiçbir şey," diyorum, yığını yan tarafa doğru kullanarak.

"*Depresyonda*," diyor Sophie, muhtemelen teyzelerinden birinden öğrendiği yeni bir kelime, gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Bu doğru mu?" diye soruyor kız kardeşim gülererek. "Depresyonda değilim, Tanrım."

"Jules nerede?" Claire etrafına bakınarak söylüyor. Sophie bana ters ters bakıyor ve ben derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum.

"Onun evinde."

"Evet, bunu konuşalım," diyor Claire, kutuyu tezgâhın üzerine koyarken. Ben de görüyorum; Jules'un geride bıraktığı bir ton eşyası var. "O neden orada?"

"Çünkü eşyalarını yerleştirmek, yerleşmek istiyordu ve o başınızda olmadan zaman geçirmeniz gerektiğini söyledi." Kız kardeşim bana inanmıyormuş ve bir şekilde çuvalladığımı düşünüyormuş gibi gözlerini deviriyor. Elimi sallıyorum. "Güven bana, biz iyiyiz. Haftada üç kez yatıya kalacağı konusunda anlaşmıştık." Elimden geldiğince çabuk bundan daha fazlasını istediğimi ona söylemiyorum.

"Ve sen de *gitmesine* izin mi verdin?!" diye soruyor kız kardeşim. "Tanrım, Nate, Jules'u kovacağını bilseydim, annem ve babamla kalırdım."

"Onu ben kovmadım! Bu onun fikriydi!" Claire bana ters ters baktı. "Ben ciddiym, Claire. Bu *onun* fikriydi."

"Ve sen onunla savaşmadın bile?"

"Onu çok fazla zorlamak istemedim!" Ellerimi havaya kaldırarak söylüyorum. "Birlikte olduğumuzu kabul etmesi için onu zar zor ikna ettim!"

Kız kardeşim başını sallıyor, buzdolabıma gidip bir bira çıkarıyor, kırıyor ve bir yudum alıyor. Claire bira *içmediği* için iğrenç bir şeymiş gibi yüzünü buruşturuyor, sonra da bana uzatıyor.

"Tanrım, sen tam bir erkeksin, Nate," diyor sonunda, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Aşk filmlerini seviyor demek. Havaalanında sevgilisini kovalayan ve ona gitmemesini söyleyen adamı seviyor."

"Bu artık mümkün bile değil. Biniş kartı olmadan güvenliği geçemezsiniz. O da uçağa binmiyor. Yolun bir mil aşağısında."

Onu yoruyormuşum gibi iç çekiyor.

"Demek istediğim, Jules adamın *"Hayır!"* dediği anı seviyor. *Gitme! Sonsuza kadar benimle kal, benimle evlen ve çocuk yap!"*

"Evlilik ve çocuk teklif etmenin onu kesinlikle bir sarmala sokacağını *biliyorum*," diye kestirip atıyorum ve Claire gözlerini deviriyor.

"Çok kalın kafalısın. Ne demek istediğimi anlıyorsun, Nate. Bana bütün o filmleri izlediğini söylemiştin, değil mi?" Başımı salladım. "Peki hiçbiri onun eve dönmesi ve el sıkışmalarıyla bitiyor mu?"

"El sıkışmadık," diyorum çünkü onu yatak odasına çektim ve Sophie bana izin verdiği sürece televizyon izlerken kapıya yaslanarak onunla öpüştüm.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, seni lanet moron." Sonra kafama bir tokat attı. Alınmam gerekirdi, ama bunun yerine... mantıklı geliyor.

Sikeyim.

İçimi çekip bir elimi yüzümde ve saçlarımda gezdirdikten sonra, şu anda şaşırtıcı bir şekilde teyzesine benzeyen, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını dışarı çıkarmış Sophie'ye bakıyorum. "Her şeyi berbat ettik, değil mi evlat?" Ona soruyorum ve iki kadın da bana ters ters bakıyor.

"Biz mi?" Sophie tek kelimedeki hiç duymadığım bir tavırla soruyor. Claire bir kahkaha attı ve ben de kızıma ters ters baktım. "Jules'la birbirinize aşık olmanızı ve sonsuza dek birlikte kalmanızı istedim. Her şeyi berbat *ettin!*"

"Jules'u sana gerçekten gümüş tepside sundu," diyor Claire ve ben ters ters bakıyorum.

"Peki planın nedir?" Sophie soruyor. Claire'e bakıyorum.

"Planım mı?"

"Tanrım, baba, bir şey öğrenebildin mi?" diyor küstahça. Jules'la geçirdiği zaman içinde, kızımın şımarık, bağımsız çizgisinin kızıma geçtiği ve onunkini daha da genişlettiği açık ve eğer bundan hoşlanmıyorsam lanet olsun. "Onu geri kazanmak için büyük bir jest yapmalısın."

"Kesinlikle. Büyük bir jeste ihtiyacı var," diyor Claire başını sallayarak.

Sophie, "Kızı kaybedersen, onu geri kazanman gerekir," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Onu kaybettiğimi sanmıyorum Soph," diyorum ona nazikçe. "Burada değil, değil mi?"

Haklısın.

"Yani büyük bir jeste ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturup mutfak adasına yaslanarak soruyorum.

"Oh, kesinlikle."

Geçen ayı, Jules'un bana izlettiği tüm filmleri, yanımda otururken onu güldüren, ağlatan ve kızartan filmleri düşünerek düşünmeye başlıyorum ve kızımın haksız olmadığını fark ediyorum. Hepsinde büyük bir jest vardı, kahramanın onu geri kazanmak için bir şeyler yaptığı büyük bir an.

Zihnim izlediğimiz tüm filmleri taramaya başlıyor ve sonunda bir fikir ortaya çıkıyor. Bunu yüzüme yansıtmış olmalıyım çünkü Claire gülümseyerek Sophie'yi heyecanla dürtüyor.

"Ohh, Soph, sanırım bu babanın bir fikri olduğu anlamına geliyor!"

THIRTY-NINE

JULES

Burayı satın aldığımda büyülü olduğunu düşünmüştüm. Kendime ait, üzerinde çalışabileceğim ve her santimetresine kendimi koyabileceğim bir yerim olduğu için o kadar gurur duyuyordum ki, buradaki her an bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyordu.

Ama sadece dört hafta Donovan'ların arkasında yaşadıktan sonra, uyanıp Nate ile kahve içmek için büyük eve girdikten sonra Sophie'yi güne hazırladım. Onu yatağına yatırdıktan sonra kanepede film izlerken Nate'in sırf ben onunla oturacak kadar rahat hissedeyim diye çalışıyormuş gibi yapması.

Özlüyorum.

Sophie'nin beni her gördüğünde bacaklarıma çarpmasını ve babasına karşı beni kullanmasını özlüyorum.

Ana eve girmeyi ve Sophie bakmıyorken Nate'in beni bir köşeye çekip dudaklarıma bir öpücük k o n d u r m a s ı n ı özlüyorum.

Sadece *onları* özlüyorum.

Bir yanım keşke teklifini kabul etseydim, taşınsaydım ve burası sadece benim işim olsaydı diyor ama bu çok hızlı olur, değil mi? Evet demenin mantıklı bir tarafı yok,

sağduyu yok. Acele edersek sonu felaket olur.

Ama yine de, bütün bir yıl boyunca onun özlemini çekmişsem, onu özlemişsem, bu gerçekten aceleye getirmek midir? Ya o da aynısını yapıyorsa?

Sonunda ona açıldığımda ve içeri girmesine izin verdiğimde, sanki bunu her zaman yapmamız gerekiyordu, sanki hiç durmamıştık. Ve şimdi göğsümde en sevdiğim iki insanın ait olduğu yerde ağrıyan bir delik var.

Bir düzine film izlemeyi denedim ama Nate yanımda olmadan, sorular sorup düşüncelerini söylemeden hepsi anlamsız geliyor. Nate'e bir kinayeyi ya da sahneyi açıklamak için yatağında birden fazla kez döndüm ama sadece... yalnızdım. Eve dönerek her şeyi tamamen berbat etmiş olabileceğimi fark ettiğimde ilk gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Tam o sırada pencereme bir şey çarptı. Tüm vücudumun gerilmesine ve sese doğru dönmesine neden olan sessiz bir *çınlama*.

Tam geri taşınırken kötü bir şey olması b e n i m şansım olurdu. Ya pencerelerim donar, çatlar ve kırılırsa, içeri buz gibi soğuk girerse? Minik Tim gibi bir köşede tir tir titrerken, tüm o pahalı ısım pencereden uçup gider.

Ama bu sefer, tekrar olduğunda, görebilmek için cama bakıyorum: pencereme çarpan küçük bir çakıl taşı. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken bir adım daha yaklaşıyorum ve odayı yeni bir ses doldurduğunda geri çekiliyorum. Elimdeki telefonun ekranında yeni bir mesaj beliriyor.

Uyanık mısın?

Evet...?

Yatak odanın penceresine git.

Aşağıya, kaldırımda duran Nate'ime bakmadan önce belli belirsiz pencereye yaklaşıyorum. Kamyoneti başka bir kamyonetin önüne park etmişti.

Araba, arkadan dolaşıp benim küçük park yerime park etmek için zaman harcayamazmış gibi. Sophie onun yanında iki kolunu sallıyor. İkisinin de yüzünde aynı geniş gülümseme var.

Camı kaldırarak kafamı dışarı çıkardım ve "Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Aşağı gel!" Nate bağılıyor.

"Evet! Aşağı gel!" Sophie de aynı fikirde. "Neden-"

"Sadece yap, Jules. Lütfen." Yerde, fırtınadan kalan kar yığınlarının arasında ayaklarının yanına yığılmış beyaz bir şey var ve Sophie aşırı heyecanlı olduğu belli bir şekilde aşağı yukarı zıplıyor. Ne olursa olsun, aşağı inip kız arkadaşına sarılmam, erkeğimi öpmem ve belki de ona bir hata yaptığımı ve onunla eve gitmek istediğimi söylemem gerekiyor.

Haftada üç gece, kışımın kenarı.

Nate benim, ben de onun. Bunu zaten konuşmuştuk ama gerçek şu ki Sophie de benim. Kalbime nasıl gizlice girdiği ve onu nasıl çaldığı ortada. Onların ailesinde olmak istiyorum, Nate'in olmak istiyorum ve Sophie'nin beni rahat bulacağı bir anne figürü olmak istiyorum. Bir gün çocuk istediğimi hep biliyordum ve Sophie hayal ettiğim her şey ve daha fazlası.

Evimin kapısını kapatma zahmetine bile girmeden bir çift terlik giyip merdivenleri koşarak inerek ön kapıma ulaşıyorum. Sonunda oraya vardığımda nefes nefese kalıyorum, kapıyı açtığımda Nate'i kapımın eşiğinde, elinde bir müzik kutusu olduğunu düşündüğüm bir şeyle görüyorum.

"Nereden buldun bunu?" Eski bir esere benzeyen şeyi kaldırırken soruyorum ve o da yüzünü ikiye ayıracakmış gibi daha geniş gülümsüyor.

"Annemde her şey var. Eski odamı görmelisin, sadece ıvır zıvır yığını" diyor. "Ama sus."

"Şşşt?" Başımı geriye atarak soruyorum.

Parmağını dudaklarına götürüyor, sonra makineyi yerine koymadan önce çalmaya başlıyor, boktan hoparlörlerden Noel şarkısı sesi geliyor. Benim kafa

karışıklığım

ama ben ne olduğunu anlamaya çalışarak müzik kutusuna bakarken, Sophie şimdi büyük beyaz kartlar olduğunu gördüğüm şeyleri alıp babasına uzatıyor.

Nate onları yüksekte ve gururlu tutuyor.

Yov c'y ac t³ac σcie exe 9^ovg³ ic's eepy

İlk kartta koyu siyah, tanıdık ama düzgün olmayan bir yazı var. Bunun yerine, sanki işi bitirmeye hevesliymiş gibi, sanki buraya gelmek için acele ediyormuş gibi oraya yayılmış... buraya mı?

O kart düşer ve ben bir sonrakini okurum.

*Bu '^ow i9's bo>e, fvles, if yσ' eally na 9 co wi> cLe
pixl σcex.*

Zihnim hala koşturuyor, bir şekilde tanıdık gelen parçaları bir araya getirmeye çalışıyor, ancak kaos ve bunalım içinde neler olduğunu tanımlayamıyorum.

Ama sonra bir sonrakini okudum.

Yov axe pe fe 9.

Love Actually, Nate'in söylediğine göre Kiera Knightly'nin olduğu sahne biraz ürkütücü ve tuhaftı.

*Ne o e xo a>ci, cLi' σx ee9ing yovx b eam gi'l in a
bax σ Nev)eax's?*

Kart düşüyor ve ben bir sonrakini okuyorum.

*Noc jv'c to e, Svt 9σ exe'yōne yov eec. 5c b ops a FEN
o ent' late .*

"Sophie'nin senden öğrenmesini umduğum bir şekilde komik, nazik ve bağımsızsın." Okurken alt dudağım titremeye başlıyor, gözlerim hala zıplayan küçük kıza kayıyor, heyecanı hissediliyor.

*5 h ev f'σ cLe egi >ing yov ne'eant 9o Se i>e.
P; fi''c i 'ca e vas σ9 cLa'ing yσ'.*

İlk gözyaşı damlıyor ve ben Nate'e bakmak için hareket ediyorum, o da ne olacağını biliyormuş gibi başını sallıyor, kartı bırakıyor ve bir sonrakini gösteriyor.

Yov'xe sv ^ a ;ba ;.

"Sen en kötüsüsün." O kartı bırakıp diğerini ortaya çıkarırken burnumu çekiyorum. Dalgın bir şekilde, hiçbirinin kara düşüp zarar görmemesini umuyorum çünkü onları sonsuza dek saklamak istiyorum.

*P; se σnb vas le9ci p ;ov ere cLi>h 5 wa' in t³is (o
any9^i p ocLe cLa> co aSe sv'e yov fall fo' e anb
xeali e ve ne'eant 9o Se.*

Sitenin tekrar kiralanmasına izin vermemenizi rica ederiz.

Kart düşüyor ve ben bir sonrakini hevesle okuyorum.

*T^at fi st 9ime yov entio>ed goi>g ba h Lo e, 5 sLovld
Lace colt ;ov yo' ^o e i' nit³ vs.*

Titreme galip geliyor ve dudaklarımdan küçük bir hıçkırık dökülüyor. Sophie'nin gülümsemesi genişliyor ve Nate'in bakışı yumuşuyor, sanki beni *gerçekten* ağlarken görmeye dayanamıyor ama başladığı işi bitirmesi gerekiyor.

Bu bir ocie değildir, cLi' 'eal li(e'dir.

Zihnimde bir şey kıpırdanıyor - onun yatağında birlikte sarıldığımız eski bir anı - ama ona tam olarak ulaşamıyorum. Bir sonraki kartla aklıma geri geliyor.

5 lore yov mabl;, fvles. Her şey yolunda.

İşte o zaman merdivenlerden inip kendimi Nate'in üzerine atıyorum. Kartı düşürdü ve o zaman bunun sonuncusu olduğunu anladım, umurumda değil.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Senin için deli oluyorum," diye cevap veriyor. "Berbat ettim. Eve gitmene izin vermemeliydim. Boş alana ihtiyacın var. Benim evimde, benim çatım altında yer bulabilirsin."

"Hayır, hayır. Bu benim hatam. Zamana ya da boşluğa ihtiyacım olmamalıydı.

Sen yanımdayken olmaz."

Bana gülümseyerek başını sallıyor.

"Ne kadar da iyi bir çiftiz," diye mırıldanıyor ve sonunda beni öpüyor, dudakları dudaklarımda gezinirken ruhum tamamlanıyor ve bu anı mükemmel bir şekilde mühürlüyor.

"Bakın!" Sophie bağırıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz, yüzü gökyüzüne dönük. "Kar yağıyor." O zaman görüyorum, gökyüzünden düşen ve şapkasına yapışan hafif taneler, bu mükemmel sahnenin tepesindeki kiraz. "Bu bir Noel mucizesi. Bu sadece

Filmlerdeki gibi," diye bağılıyor ve Nate dudaklarında aptal bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Daha iyisi hariç."

EPILOGUE

Bir Yıl Sonra Nate

Boynuna yumuşak öpücükler kondururken, parmaklarım ıslak amında gezinirken nefesleri sığlaşıyor. "Lütfen," diye inliyor, kalçaları titriyor.

Noel arifesinden önceki gece ve Jules yatağında sırt üstü yatmış, bana yalvarıyor.

Bence mükemmel bir hediye.

Sophie için hediye paketliyor olmamız gerekiyordu, böylece geçen yıl son dakikada bir bebek evi monte ettiğimizde olduğu gibi gece yarısına kadar uyumak zorunda kalmayacaktık, ama biraz... dikkatimiz dağıldı.

Bu bizde çok olur.

"Seni yiyeceğim ama sessiz olmalısın Julianne," diyorum alçak sesle ve boynuna bir öpücük konduruyorum. Bana baktığında, saçlarımdaki elleri başımı geriye çekerken, bu kadını neden sevdiğimi hatırlıyorum.

"Yap beni," diyor, benimle alay ederek ve ben hınzırca gülümsüyorum. "Tamam." Sonra sırtüstü yatacak şekilde bizi çeviriyorum ve onu ona ne anlatmaya çalıştığımı anlayana kadar

Ta ki amcığı yüzümün üzerine, sikim de onunkinin önüne gelene kadar. "Ağzını onun üzerine koy; seni güzel ve sessiz tutacaktır" diyorum, sonra onu aşığı çekmek için bir elimi kalçasına koyuyorum ve dilimi klitorisinden girişine doğru gezdiriyorum.

İnlemeye başlıyor ve elim aşığı inip sırtına bastırıyor. Ve sonra beni ağzına alıyor, çığlığı boğuyor. Bunun yerine, sikimden taşaklarıma kadar yankılanıyor, kendi başına bir işkence.

Amcığına doğru onaylayarak inliyorum ve kalçaları bana doğru eğiliyor, dilim içine kayıyor. Sonra onu yutmaya başlıyorum, klitorisini emmek ve dilimle onu becerirken bir parmağımı amına kaydırmak arasında gidip geliyorum. Tekrar inlerken ağzı sikimden aşığı kayıyor, yumuşak ellerinden biri sevdiğimi bildiği şekilde taşaklarımı avuçlamak için hareket ediyor ve bir kez daha içine doğru inliyorum.

Daha hızlı hareket etmeye başlamadan önce bu döngüyü keyifli ve işkence dolu bir sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca sürdürüyoruz, yüzüme biniyor, beni emerken çığlıkları boğuyor. Yaklaştı ve elim kışını tokatlamak için geri gittiğinde, tüm vücudu benimkinin üzerinde titriyor. O inlerken sikim boğazına kayıyor ve dilimin üzerine geliyor. Vücudu biraz gevşemeden, ağzı skoru eşitlemek için daha hızlı hareket etmeden önce, horozum ağzında sürmeye devam ediyor.

Ama benim istediğim bu değil.

Elimle kışını tokatlıyorum. "Hadi, bebeğim. İyi iş çıkardın; şimdi bana bin."

Dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle arkamdan bana bakarken, ağzını sikimden çekiyor, uzun, siyah saçları omzunun üzerinden geçip kalçamı sıyrıyor.

"Onayını aldığıma sevindim." Dilimde esprili bir yanıt var, onunla şakalaşmaya devam etmeye hazırım, ama sonra eli kayarken sikimi sarıyor, bir, iki, üç kez çekiştiriyor ve yüksek sesle inliyorum. "Şimdi kimin sessiz olması gerekiyor?" diye soruyor.

"Hâlâ sen. Şimdi git," dediğimde güldü ve vücudumdan aşığı inerek oturdu ve ıslak amcığını yerleştirdi

Üzerime. Başını içeri sokana kadar ucumu ıslaklığı boyunca ovuşturuyor.

Beni emdiği için şiştiğini bildiğim pembe dudaklarından bir iç çekiş çıkıyor, sonra yavaşça, işkence edencesine yavaşça üzerime çöküyor ve bu sırada inliyor. Ellerim kalçalarına gidiyor, parmak uçlarım onu yere çarpmamı engellemek için yemyeşil tenine giriyor, istediği ya da ihtiyaç duyduğu zamanı almasına izin veriyor. Biraz öne doğru eğilmiş ve dizlerini iki yanına açmış bir şekilde böyle sıkı sıkıya oturuyor.

Bir dahaki sefere, bunu önümüzde bir ayna varken yapacağız. Ya da bir kamerayla, kendi filmimizi çekerek.

"Oh, Tanrım, kahretsin," diye inliyor, oturduğunda ve benimle dolduğunda.

"Sessiz ol, Jules," diyorum dişlerimi sıkarak, beni sıkıştırıyor, yukarı kayıyor ve sonra yavaşça aşağı iniyor. "Sessiz kalmalısın."

"Deniyorum," diye fısıldıyor şimdi, sözlerinde bir yalvarış var. "Yine de çok iyi." Biraz geriye yaslanıyor, bir eli meme ucunu çekmek için yukarı kalkıyor. Diğer eli yavaşça beni sikerken yavaşça klitorisini ovuyor, ara sıra aşağı iniyor, parmakları buluştuğumuz yere yayılıyor, beni sikerken sikimin alt tarafını sıyrıyor.

Taşaklarım sıkılaşıyor, içine boşalmak istiyorum ve tanrım, lanet olsun, oraya daha çabuk ulaşmasını istiyorum. Yerimizi değiştiriyorum, biraz doğruluyorum, açığı değiştiriyorum ve elini çekip klitorisile oynamayı devralmadan önce inlemesini sağlıyorum.

"Nate!" diye inliyor, vücudu yüksek sesle hareketsizleşiyor. Elim yukarı kalkıyor, ağzını kapatıyor, o üzerimde hareket etmeye başlıyor, sikimin üzerinde kendini beceriyor, parmaklarım şişmiş klitorisinin üzerinde geziniyor.

"Kötü kız," diye inledim. "Sessiz kalamadın, bu yüzden şimdi seni sessiz tutmak zorundayım." Tekrar inliyor, başı omzuma doğru eğiliyor, amının ıslaklığı sessiz odada yüksek sesle duyuluyor. Buraya lanet olası bir gürültü makinesi getirmeliyiz.

Böyle geceler. "Benim için çok ıslaksın, değil mi? Bunu duyabiliyor musun?"

Elimin altında başını sallıyor, ben kulağına mırıldanmaya devam ederken amı sıkılaşıyor. "Çok iyi hissediyorsun Jules. Sonsuza dek içine gömülmek, seni hep becermek istiyorum. Bir dahaki sefere sadece biz olduğumuzda, komşuların duyacağı kadar gürültülü olmanı sağlayacağım. Sana vuracağım, adımı haykırmayı sağlayacağım. Ama şu anda sessiz olman ve boşalman gerekiyor." Kalçaları kıpırdıyor ve sikimi ıslatan ıslak bir telaşla yakın olduğunu anlıyorum.

"İşte bu, Julianne. Sikimi sık," diye inliyorum dişlerimi sıkarak. "Kendini oraya götür ve beni de yanında götür." Bir başka derin inilti elimle boğuldu, ardından amının etrafımdaki sıkılaşması geldi.

Jules'un bunu sevdiğini öğrendim; bu, *sessiz kal, yoksa seni* bizim oyunumuz *yaparım*. Kontrolüm altında olmayı seviyor, onu sessiz tutmak için yaratıcı yollar bulmamı seviyor, sikimle ya da yastıkla. Geçen ay, onu arkadan becerirken külotunu top haline getirip ağzına soktum.

O zaman özellikle zorlanmıştı ama bu gece bence onu yenecek.

Elimin altında çılgınlık atarken, kalçaları kıpırdarken ve parmağım çılgınca klitorisinin üzerinde hareket ederken ağzındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, etrafımda sıkılaşmadan önce tüm vücudu hareketsizleşiyor.

İşte o zaman bırakıyorum, sesi bastırmak için boynuna doğru inliyorum, kalçalarımı onunkilere doğru kaldırıp daha derine iniyorum ve onu pompa pompa dölleriyle dolduruyorum. Nefes nefese yatağa geri dönmeden önce ikimiz de aşağı inerken elimi hareket ettirerek nefesini tutmasına izin verdim.

Bir an sonra üzerimden kayıyor, ikimiz de kaybettiğimiz için inliyoruz ve yanıma yuvarlanıyor.

"Yeterince iyi mi?" diye soruyorum, o da göğsüme bir tokat atmadan önce muhtemelen bir iki küfür mırıldanıyor. Gülüyorum, ayağa kalkıyorum ve ıslak mendil almak için banyoya doğru ilerliyorum.

geri gelip onu temizlemeden önce el bezi. Şişmiş klitorisini sıyırdığımda zevkle miyavlıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Eğer hediyeleri çabucak paketlersek, ikinci raunda geçebiliriz." Bana ters ters bakıyor, ben de gülüyorum ve yataktan kalkıp elindeki bezi çamaşır sepetine attıktan sonra ona doğru dönüyorum. "Hadi," diyorum kışını tokatlayarak. "Yapacak işlerimiz var."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra inliyor, iç çekerek yatağa yığılıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Sophie'ye on sekiz bin hediye alan ve hepsinin paketlenmesi gerektiğini söyleyen sendin."

"Öyle," diye homurdanıyor. "Çoraplar bile." Neyse ki Jules'a aldığım hediyelerin hepsi yedek dolapta paketlenmişti, o First Position'ın yıl sonu partisindeyken ben de bu işle ilgilenmişim. "Sadece yatağından ayrılmayı sevmiyorum."

"*Bizim* yatağımız," diye hatırlatıyorum ona. Jules'u ait olduğu yere ikna etmek için yaptığım büyük jestin ve onun temelli taşınmasının üzerinden bir yıl geçti.

"Evet, evet, evet," diye homurdanıyor, ayağa kalkıyor ve pijamalarına uzanıyor. "Yatağımız. Hadi ama Donovan. Bana orgazm yaşattın diye sargılardan kurtulamazsın."

"İki," diye düzeltiyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Gel hadi. Ben ambalaj kâğıtlarını getireyim, sen de hediyeleri al."

Ve sonra, her zaman olduğu gibi, Sophie, kız kardeşlerim Ava ve Harper ve ailem için hediyeler paketleyerek iyi yağlanmış bir makine gibi hareket ediyoruz.

Ve sadece bir kez daha sikiş molası veriyoruz. Bana sorarsan bu bir başarı.

Sophie son hediyesini açarken oturma odasının zeminini bir yığın kâğıt kaplıyor, çeşitli desenler ve renkler, kurdeleler ve fiyonklar birbirine karışıyor - Jules'un sahip olması gerektiğine karar verdiği Ashlyn bebek evi için yeni bir set.

Jules, bir şeyler ters gidiyormuş gibi etrafına bakınan kızımıza gülümseyerek, "İşte bu, Soph," diyor. "Sorun ne?" Jules emin olamayarak soruyor.

Sophie surat asmadan önce bir an durur. "İşe yaramadı," diyor huysuzca.

"Ne işe yaramadı?" Arkama yaslanıp dramatizmine gülmemek için kendimi zor tutarak soruyorum.

"Noel büyüğü işe yaramadı."

"Ne demek istiyorsun, tatlım?" Jules soruyor. Sır tutma konusunda kesinlikle en kötüsü, karşı koyamadığı genişleyen gülümsemesinden de anlaşılacağı gibi. Bu yüzden birkaç gün öncesine kadar planımı ona söylemedim bile, onun yerine Jaime'nin Sophie'nin hediyesini bir süreliğine saklamama yardım etmesini istedim. Jules'un tahmin ettiği gibi, Jaime ve ben hızlı arkadaş olduk, her ikimiz de sürekli kadınlarımız olan kaosla ve onların hazırladığı planlarla uğraşıyoruz. Sessiz bir adam ama konuştuğunda beni hep güldürüyor.

"Geçen yıl Noel Baba'ya babamın gerçek hayattaki Ashlyn ile evlenmesini istediğimi söyledim. Ve siz henüz evlenmediniz, ama bunun üzerinde çalışıyoruz, biliyor musunuz?" Bana Jules'un kaçırdığı geniş ve bilmiş bakışlar atıyor, neyse ki.

Jules başını sallamadan önce bir kahkaha attı. "Tamam mı?"

"Ve bu yıl ona bir kedi istediğimi söyledim çünkü babam hazır olmadığımı söyledi ama Noel Baba'ya sorarsan ve iyi *davranırsan istediğini alırsın*."

"Bu işler tam olarak böyle yürümüyor Sophie," diyorum, Jules'un yanında oturuyordu.

"Ama işler böyle yürüyor," diyor kollarını sallayarak. "Ve ben iyiydim! Ne anlamı vardı ki?!"

Jules bir kahkahayı bastırmak için dudaklarını ağzına götürüyor ve sonunda kızımızın acısına son veriyor. "Biliyor musun, bence

Son bir hediye daha var," diyor ve çenesini dalların arasında pembe ambalajlı bir hediye'nin bulunduğu ağaca doğru eğiyor.

"Ne var? Hayır, orada-" diye başladı, sonra onu fark etti ve ayağa fırladı. Son bir yılda boyu o kadar uzadı ki, küçük kızım artık o kadar da küçük değil. Jules'un Soph'a bir kardeş vermeyi denemeden önce ne kadar süre evli kalmak isteyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Umarım çok uzun sürmez. Jules'un henüz haberi var mı bilmiyorum ama geçen yaz evlendiklerinden beri Jaime bana Ava'yla birlikte kendi çocuklarını yapmaya çalıştıklarını söyledi. Jules'un en yakın arkadaşıyla aynı yaşlarda bir çocuğa sahip olmaktan daha çok seveceği bir şey olmadığını biliyorum.

Sophie küçük kutuyu kapıyor ve hiç tereddüt etmeden kâğıdı yırtmaya başlıyor. Jules ayağa kalkıp Sophie yattıktan sonra Jaime'nin dün gece bıraktığı hediye'yi almak için sessizce odamıza doğru yürürken yumuşak, dingin bir gülümsemeye bana bakıyor. Soph kutuyu açtığında küçük pembe bir tasma buluyor ve bana bakarken gözleri kocaman açılıyor.

"Babacığım?" diye soruyor ama gözleri hızla koridora kayıyor; Jules, hepimize aldığı pijamaların içinde, kucağında küçük beyaz bir kediyle yatak odamızdan çıkıyor. "AMAN TANRIM!"

"Mutlu Noeller Sophie," diyor Jules gülümseyerek. "Noel Baba'dan değil çünkü kızıyla gerçek hayvanlar getiremez ama bize bir kedi istediğini söyledi ve babanla ben de Peach'e göz kulak olarak o kadar sorumlu davrandığına karar verdik ki kendi kedinin hak ettin."

Sophie'nin gözleri sulanmaya başlıyor ve Jules'unkilerin de onu takip ettiğini görüyorum.

Başımı sallıyorum. Benim iki kızım, tam bir sulu göz. "Onu tutabilir miyim?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Otur," diyor Jules ve Sophie kanepeye koşuyor, Jules da Sophie'ye inanılmaz nazik ve soğukkanlı yavru kedi'yi uzatıyor. Kedi anında kızımızın kucağına kıvrılıyor ve uyumak üzere yerleşiyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor,

gözleri kocaman. "Baba, görüyor musun?"

Başımı sallıyorum ve Jules'un Sophie'nin fotoğraflarını ve videolarını çektiğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Çok tatlı Sophie. Ama ona iyi bakmalısın. Bu da kum kabını temizlemek, karnının doyduğundan emin olmak ve her gün onunla oynamak demek."

"Hatırlayacağım! Söz veriyorum!" diye bağırıyor ve sadece altı yaşında olmasına ve muhtemelen çoğu zaman hatırlamayacağını bilmeme rağmen gülümseyip başımı sallıyorum.

"Biliyorum." Jules ve Sophie kedi hakkında konuşuyorlar, Jules muhtemelen tanıdığımız herkese milyonlarca fotoğraf gönderiyor ve ben hareket ediyorum, telefonumu kurmadan önce köşeye sakladığım son bir hediye alıyorum, Jules'un isteyeceği şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Hey, bebek yüzlü, bir tane daha var," dediğimde kaşları çatıldı. Sophie'ye yavru kedi Ashlyn'i vermeden önce tüm hediyelerin tamamlandığından emin olmak hakkında konuşmuştuk ama o zaman yalan söylediğimi de biliyordum. "Dalga geç benimle."

Gözlerini deviriyor, tam beklediğim yerde Sophie'nin yanına oturuyor ve ben de ona kutuyu uzatıyorum, sehpanın kenarına oturup kutuyu açmasını, sonra da kapağını çıkarmasını izliyorum. Nefes nefese kaldığında, gülümsemekten kendimi alamıyorum. İki camın arasından bir çerçeve -o ilk geceden kalma kibrit kutusu- çıkarıyor.

Çerçeveden bana ve tekrar çerçeveye bakarken eli yüzüne gidiyor, bunu yaparken gözleri sulanıyor.

Tanrım, o çok tatlı.

"Tıpkı annenle baban gibi," diye fısıldıyor, ben de başımı sallıyorum. "Dahası da var," diye fısıldıyorum, kaşlarının çatılmasını izliyorum,

Ama çerçeveyi bir kenara koyar, Sophie şimdi kutunun içine uzanıp küçük bir kibrit kutusu çıkarırken kendini beğenmiş bir şekilde onu izler.

Dışarıda *sonsuz dek mutlu ol* yazıyor. "Nate," diye fısıldıyor ve ben de hareket edip küçük Ondan bir kutu.

"İzlediğimiz tüm filmlerde onun evlenme teklif ettiği

sahneleri gözden geçirdim ve yeniden canlandırmak için
bir tane bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım.

uygun. *Love Actually*'de adam kıza iş yerinde evlenme teklif ediyor, ama bu senin tarzın değil, çocukları kullanıp *Meet the Parents*'ın tamamını yapabilsen bile. *Sweet Home Alabama*'da Tiffany's'i onun için kapatıyor ama nişan bitiyor ve ben kötü hislere izin vermiyorum. *The Wedding Singer*'da Adam Sandler uçakta şarkı söylüyor ama bence bunun olmasındansa ölmeyi tercih edersin."

Gülüyor ve burnunu çekiyor, onaylamadan önce alt dudağı titriyor.

"Ben de en çok bizi hissettireni seçtim." "Bir kibrit kutusu," diye fısıldıyor, tek bir damla gözyaşı döküyor.

Ona doğru bir hamle yapıyorum, sonra kutuyu kaydırarak açıyorum ve bir dizimin üzerine çökmeden önce yüzüğü alıyorum. Jules ne olduğunu çoktan anlamış olmasına rağmen nefes nefese kalıyor. Sophie heyecanla ciyaklıyor, küçük ayaklarını yere vuruyor ve muhtemelen yeni kedisini korkutuyor ama benim gözlerim Jules'ta.

Her zaman olduğu gibi.

"Sen delice sevmek istiyorsun ve ben senin için deliriyorum bebeğim. Senin için her günü filmlere layık hale getirmek istiyorum. Sophie'nin Noel dileğini gerçekleştirmeni istiyorum: benim karım ol, onun annesi ol. Ona bir ya da iki kardeş vermek için seni ikna etmek istiyorum."

Şimdi hüngür hüngür ağlıyor ve ben gözyaşlarına bir kez daha dokunuyorum. "Ne ağlak bir bebek," diye fısıldıyorum ve omzuma tokat atıyor.

"Ama ben seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki Jules, bu delilik. Benim olman gerektiğini ve bizi her zaman birbirimize bağlayan bir ip olduğunu tüm ruhumla biliyorum. Görmezden gelmeye çalıştığımızda bile, beni sana çekti ve bunu yaptığı için çok minnettarım. Yılbaşında o barda olduğun için çok minnettarım. Pipon kırıldığı ve Claire taşındığı için. Sophie o dileği tuttu ve biz birbirimizi tekrar bulana kadar tüm taşlar yerine oturdu."

İç çekiyorum. "Seni delice sevmeme izin ver. Hayatını bir fantezi haline getirmeme izin ver. Sana hak ettiğin peri masalı sonunu vermeme izin ver. Jules, benimle evlenir misin?"

Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum ama çok beklememe gerek kalmadan hızla başını sallıyor ve yüzüğü takabilmem için elini uzatıyor. Ava ve Claire'in seçmeme yardım ettiği klasik prenses kesim yüzüğü takar takmaz, az önce olanları hayal bile edemiyormuş gibi huşu içinde ona bakıyor.

"Eğer bu bir film olsaydı, sanırım burada öpüşürdünüz," diyen Sophie, Jules'u hayalinden kopararak gözyaşları arasında yüksek sesle gülüyor ve ona şakacı bir şekilde vuruyor.

Ama kızımızın tavsiyesine uyuyorum, bir elimi Jules'un yüzünün iki yanına koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, kendi sonsuza dek mutlu sonumuza başlarken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

ABOUT THE AUTHOR

Morgan doğma büyüme Jerseyli bir kız, iki oğlu, kızı ve mekanikçi kocasıyla birlikte orada yaşıyor. Buzlu espresso, barbekü cipsi ve Starburst jelibon bağımlısıdır. Genellikle kulaklığı takılı, baharatlı bir sesli kitap ya da Taylor Swift dinliyor. Nadiren ikisi arasında bir zaman vardır.

Kendini bildi bileli yazmak onun tutkusu olmuş. Yedi yaşında yazdığı bir kitabın çerçevelenmiş 'birinci sayfası' bunu kanıtlamak için çocukluk evinde asılı duruyor. Hayatı boyunca zihninde serbest bırakılmak için yalvaran hikayeler yarattı, ancak yakın zamana kadar nihayet onlara dizginleri vermedi.

Benimle bu yolculuğa çıkmayı kabul ettiğiniz için çok minnettarım. [TikTok](#) ve [Instagram](#) üzerinden güncel kalın [Facebook'taki Okuyucu Grubuna](#) katılarak gelecek hikayelerden haberdar olun, ön gösterimler ve bonus bölümler alın!

ALSO BY MORGAN ELIZABETH

Springbrook Hills Serisi

[Dikkat Dağıtıcı](#)

[Koruyucu İkame](#)

[Bağlantı Çalma](#)

[Listesi](#)

İntikam Mevsimi Serisi:

[İntikam Mevsimi Zalim Yaz](#)

[Bradley Reed'in Düşüşü İck](#)

[Faktörü](#)

[Big Nick Enerji](#)

Evergreen Park Serisi

[Yolcu Prenses](#) Eğer

Bu Bir Film Olsaydı

Okyanus Manzaralı Seri

[Eski Dosyalar](#)

[Yürüyen Kırmızı](#)

[Bayrak Acı Tatlı](#)

Üst Akıl Düeti

[Fildişi Kule Elmas](#)

[Kalesi](#)

[Tüm Aşkım](#)

